Barkbelly

Cat Weatherill

Pentru Ray, pentru că nu a renunțat la visare
Pentru mama, care pur și simplu nu a renunțat
Și pentru tata, care ar fi fost foarte mândru.

ÎNCEPUTUL

Mașina zburătoare înainta în noapte, bâzâind precum o albină grăsună. Deasupra, cerul era plin de stele ca niște pistrui. Dedesubt, dealuri albăstrui alunecau nevăzute. La tribord, matelotul stelelor se legăna în hamacul lui, visând mult aur. Nimic nu-i deranja somnul. Nimic nu prevestea că una dintre cele mai prețioase încărcături este pe cale să-i fie furată.

Tâlhăriță se prinse bine de velatură, ochind sacul cu ouăle din lemn. Își înclină capul, își încordă privirea și cugetă. Socoti distanța dintre stinghia pe care stătea și plasa în care se afla încărcătura și calculă balansul prăzii. Apoi, zbură printre penele rotitoare ca niște lame, prinse plasa cu ciocul și ghearele și se bălăngăni acrobatic dedesubt. Răsuflă ușurată. „Stele argintii! Ce mireasmă ispititoare!” Își deschise gura și își plimbă ciocul în jurul ouălor. Limba ei neagră începu să șerpuiască pe suprafața lor. Simți sare și nisip, pădure și ferigă.

Papagalița se întrebă ce fel de nuci or fi. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Coaja era uimitor de dură. Va putea oare să spargă vreuna? Nu, sigur nu, atâta timp cât erau în plasă. Va trebui să scoată una pe punte, apoi să o țină între picioare. Dacă va continua să mestece în interiorul plasei, una dintre ele va aluneca afară cu ușurință.

— Bella! Lasă încărcătura!

Matelotul stelelor Moontar venea din partea cealaltă a punții către cristalele de navigare. Bella știa că se va întoarce la hamacul său. Dacă nu se va mișca, poate că va uita că ea era acolo.

— Bella! Vino jos! căscă Moontar și-și frecă ochii lipiți de somn. Știi că te pot *vedea!* Coboară! Ouăle alea valorează bani buni. Dacă mesteci prin sac, se vor împrăștia. Haide, lasă-le!

Dar Bella nu le lăsă. Se bălăngăni ca un liliac și îl fixă pe Moontar. Cum îndrăznea să o deranjeze așa? Era o papagaliță de noapte cu pene purpurii. Noaptea îi aparținea ei și numai *ei.* Moontar încălca limitele. Cum îndrăznea? Era vremea ei să zboare, să exploreze, să se hrănească. Va face tot ce va vrea. N-are decât să aștepte până mâine-dimineață.

Bella se întoarse la mestecatul ei. Frânghiile plasei erau umede și slăbite. Reușise cu greu să desfacă fibrele cu limba.

— Bella...

Moontar se îndrepta către ea, iar ea continua să mestece.

— Te previn!

Îi făcea semn cu degetul. „Oh, obrăznicia omului!” Îl privea cu ochi de gheață. Putea simți deja cum un ou începea să fie împins prin gaura pe care o făcuse.

— BELLA!

Matelotul vru să o lovească însă ea deja dispăruse, zburând în negura pe care o iubea atât de mult.

Degetele matelotului se strânseră doar în jurul sacului.

— Pe șapte mări! spuse el. Îți face mai multe necazuri decât o maimuță, și asta spune ceva.

Moontar își dădu seama că va trebui să desfacă sacul de pe velatură. Bella nu era deloc de încredere.

Se va întoarce imediat ce el se va retrage sub punte, iar ouăle erau o încărcătură de mare valoare. Mormăind, trase o ladă, se urcă și desprinse sacul. Imediat ce făcu asta, un ou strălucitor alunecă prin crăpătura făcută de Bella și căzu din cerul nopții. Se prăvăli spre pământul plin de umbre, unde se izbi cu o bufnitură de câmpul unui fermier și acolo rămase, ascuns de privirile oamenilor, în timp ce grâul creștea în jurul lui. Șoarecii își construiră adăposturile în tulpinile de deasupra lui. Limacșii se adunară în solul umed de dedesubtul lui. Fu udat de ploaie. Noroiul îl acoperi. Soarele verii îl uscă. Lunile treceau peste el și tot acolo stătea neobservat.

Apoi, veniră secerătorii.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

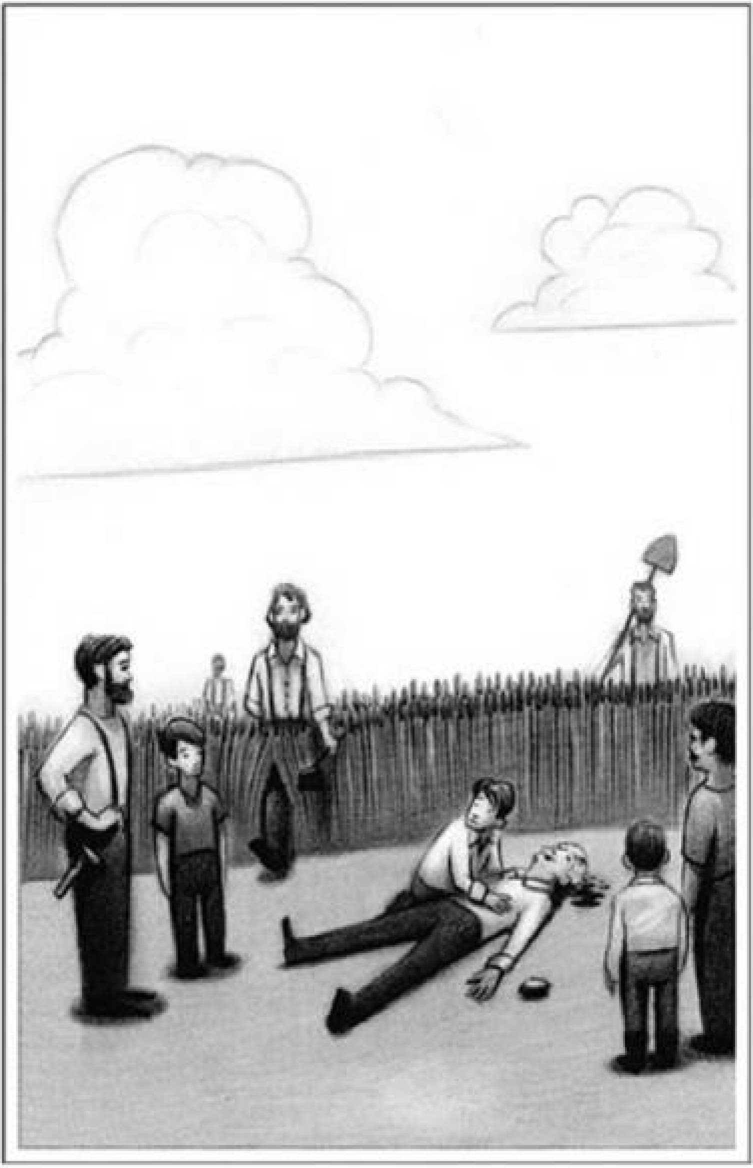

Fish Patterson scoase o batistă mototolită și își șterse fruntea. Era încă devreme, însă putea simți cum se întețește căldura. Razele soarelui dansau pe acoperișurile din Pumbleditch.

„Ar trebui să fiu la râu într-o zi ca asta, gândi el, nu prins pe câmp cu bătrânii.” Dar toată lumea trebuia să ajute la cules. Asta este regula. Timp de două săptămâni epuizante, fiecare locuitor din Pumbleditch trebuia să ajute și să se agite, și să taie, să facă mănunchiuri până când toate câmpurile erau rase ca-n palmă.

Prietenii lui erau deja la lucru – dacă se putea numi muncă îndesarea unor tulpini de grâu în bluza cuiva. Moth, Dipper, Log, toți erau acolo în partea îndepărtată a câmpului. Chiar și de la distanța aceea Fish putea să audă protestele lui Moth. Se zvârcolea pe jos țipând și râzând. Săracul Moth! Mereu era o victimă.

Fish simți pe cineva trăgându-l de bluză, de parcă nu i-ar fi atârnat destul de mult și așa. Știa că este Micul Pan Evans înainte de a-i auzi vocea.

— Fish! Fish!

— Ce este?

Lăsă privirea în jos făcând o față la fel de înflăcărată ca a unui cățel.

— Am văzut un șobolan obraznic, spuse Pan, țopăind de pe un picior pe altul. E pe celălalt câmp. Am să le spun băieților.

O luă la fugă.

Pentru o clipă Fish stătu pe gânduri. Chiar voia să vadă pe cineva luptându-se cu un șobolan mare cât un leu, cu dinți ca de briceag și gheare ascuțite ca un pumnal? Da. Oh, da!

Fish se grăbi și el până la câmpul alăturat.

Șobolanii înhămați puseseră tractoarele în funcțiune. Se purtau ca niște diavoli când erau înfuriați, iar în acea dimineață unul chiar luase foc de supărare. Oamenii care se ocupau de animale îi prinseseră într-un colț al câmpului. Aveau frânghii, dar Fish își dădea seama că șobolanul nu se va da prins așa ușor fără să opună rezistență. Își arăta dinții și strângea pământul cu ghearele lui lucioase.

— E nărăvaș, se auzi o voce familiară dinspre partea lui. Era Moth Williams.

— Privește-i ochii! Nu-l vor prinde niciodată în cușca cu roți!

— Bineînțeles că îl vor prinde, zise Dipper Dean, venind din spatele nostru. Trebuie să-i înfășoare frânghiile în jurul gâtului, apoi să-l tragă înăuntru. Mai e nevoie să fie totuși atenți la coadă.

Gașca privi cum se poziționau bărbații. Boot Marlow, șeful celor care se pricepeau la așa ceva, era un om vânjos cu ochi apoși și o barbă ca un gard viu de păducel. Lângă el stătea Sock Samuels, un om subțire cu pantaloni peticiți și picioare murdare. Și, în ultimul rând, Rag Weaver, cel mai tânăr dintre cei trei – chiar mai mic decât un flăcăiandru, cu o claie de păr blond și un surâs care-i dezvăluia dinții lipsă. Totuși, de data asta nu zâmbea. Era înspăimântat. Frânghia se legăna în mâinile lui ca o năpârcă moartă.

— Cred că ar trebui să lase deoparte frânghiile, spuse Log Worthing, ultimul venit ca de obicei. Dacă Sock Samuels și-ar scoate pantofii, l-ar putea ține ca pe un berbece și duhoarea de la picioarele lui ar năuci șobolanul.

Fish râse mânzește.

— Asta ar fi prea lipsit de milă! Îmi place șobolanul ăsta. Pune-te în locul lui. Odată ce va fi în cușca cu roți, va trebui să alerge toată ziua de mai multe ori în șir. Și eu m-aș lupta dacă aș fi șobolan.

Dar șobolanul nu avu timp să se lupte. Trei frânghii căzură deasupra capului lui toate deodată și lațurile se strânseră pe măsură ce bărbații trăgeau. Șobolanul se ridică pe labele din spate, dar imediat bărbații îl prinseră și alții alergară să li se alăture. Șobolanul fu tras cu greutate pe pământul pe care îl brăzda cu ghearele. Își răsucea coada, dar oamenii se așteptau deja la asta și stăteau departe de ea. Șuiera inutil, chit că era așa mare, căci adversarii lui erau mult prea mulți pentru a-i putea învinge.

Băieții priveau cum era împins într-o cușcă goală. Oamenii încuiară ușa și îi scoaseră frânghiile. Șobolanul adulmecă aerul. Era un alt șobolan în altă cușcă pentru că putea să-i miroasă mizeria. Apoi bărbații împinseră tractorul din spate și cușca se puse în mișcare. Șobolanul începu să alerge, pentru că nu avea de ales. Cuștile înaintară tot mai repede pe măsură ce tractorul se avânta mai mult, apoi se așezară pe o singură mișcare ritmică. Începuse o altă zi de lucru.

— Sărăcuțul! Nu a avut nici cea mai mică șansă! spuse Moth.

— Niciodată nu au, zise Dipper.

— Îmi plac șobolanii, adăugă Pan Evans, deși știa că nimeni nu-l asculta.

— Ar trebuie să ne întoarcem acum, spuse Log. Ne vor simți lipsa.

O luară din loc. În celălalt câmp îl văzură pe Gabie Gantry, dulgherul satului, care se ocupa de o cușcă cu roți stricată. Îi salută pe când treceau prin fața lui.

— Îmi place de el, spuse Moth, în timp ce mergea.

— Da, este un om de treabă, spuse Fish.

— Dați-vă înapoi! strigă Log.

Un tractor huruia îndreptându-se către ei, condus de fermierul Gubbin. Se auzea scrâșnet de lame în timp ce cosea, apoi – *poc!* – lamele se poticniră în ceva dur. Orice ar fi fost veni ca fulgerul prin aer către Gabie Gantry și – *zbang!* – îl pocni cu putere în cap, iar el căzu ca un popic.

— Hei! zise Fish. Un bătrân a căzut!

Gașca strigă, fluieră și alergă până acolo să vadă mai bine cele întâmplate însă când ajunseră la el, Gabie Gantry era înfricoșător. Nu se mișca. Sângele gros și negru șiroia din rană pe frunte.

— E mort! zise Pan Evans cu jale.

— Nu poate fi mort, spuse Fish.

Îngenunche și își puse urechea aproape de fața omului. Ascultă și se încruntă.

— E mort? șopti Moth. Nu avu nici un răspuns. Fish! A murit?

Fish privi în sus. Avea fața albă ca varul.

— Nu-l aud respirând, zise el cu gravitate, apoi surâse și micul Pan Evans îl pocni.

Oamenii începură să se adune de prin toate părțile câmpului. Făcură un cerc în jurul bătrânului, ținând încă în mână uneltele cu care lucrau. Se înghionteau, șopteau, își târșâiau picioarele apropiindu-se ca niște vaci. Dintr-odată Gabie se cutremură și își suci fața. Apoi, deschise ochii și se văzu înconjurat de săteni. Unii dintre ei încercau să-l ajute, alții îl sfătuiau să se întindă. Îl durea capul și vedea în ceață.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

— Ai fost lovit de asta, spuse Fish și îi dădu o bucată de lemn plină de noroi.

Gabie frecă obiectul între degete. Noroiul începu să cadă și se întrezări un obiect de forma unui ou. Un ou de lemn, nu mai mare decât unul de gâscă, dar mult mai greu.

— Ce o fi asta? se nedumeri.

— Dumnezeu știe! zise fermierul Gubbin, coborând de pe tractor. Stătea acolo pe pământ. N-am mai văzut așa ceva până acum. Mă îndoiesc să fi văzut cineva de aici.

Avea dreptate. Nimeni nu văzuse.

— Ei bine, zise Gabie, oferindu-i fermierului oul, dacă a fost pe terenul tău, atunci e al tău de drept.

— Eh, nu! exclamă fermierul Gubbin. Nu-l vreau! Păstrează-l, Gabie, să-ți aducă aminte de această aventură!

Astfel, Gabie înfășură oul în batistă și îl duse acasă să-l arate soției lui.

CAPITOLUL 2

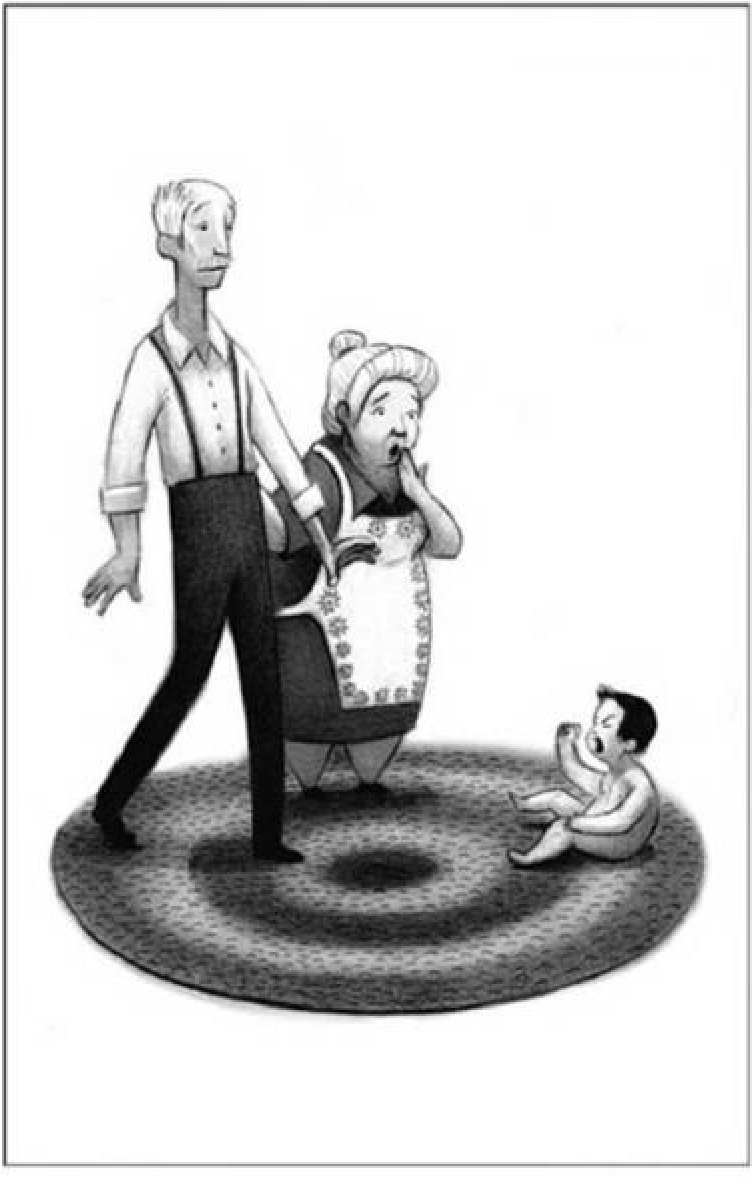

Acasă însemna pentru Gabie Gantry o casă țărănească din piatră cu șipci verticale la fereastră și ușă de un verde precum mușchiul din pădure. Era ascunsă printre copacii din pădurea Ferny, dar drumul spre ea era bine bătătorit. În casa lui Gantry orice vizitator era bine primit fie el bătrân, fie tânăr, cu pene sau cu blană. Multe pisici rătăcite au găsit un suflet cald dincolo de ușa verde. Soba, ca și ceainicul de altfel, nu erau lăsate niciodată să se răcească. De-a lungul întregii zile, fumul se învârtejea afară din șemineul casei precum coaja unui măr.

Pumpkin Gantry era acasă, pregătind prânzul pentru secerători. „Supă de fasole verde!” putea deja să simtă Gabie de la poarta din grădină. Zâmbi și intră.

— Oh Doamne! spuse Pumpkin la vederea lui. Ce s-a petrecut?

— Am avut o dimineață strașnică! zise Gabie, afundându-se în scaunul lui preferat.

— Asta pot vedea și eu! Uită-te la capul tău! Oh! Lasă-mă să șterg sângele ăsta. Udă o bucată de pânză la chiuvetă și începu să tamponeze rana.

— M-a lovit ceva, spuse Gabie. A fost aruncat de un tractor.

— Trebuie sa fi fost foarte tare, orice ar fi fost. Ai o tăietură urâtă. Gabie căută în buzunar și scoase oul.

— Asta a fost!

Pumpkin îl duse la chiuvetă, îl spălă și îl uscă apoi cu șorțul.

— Privește modelul ăsta! spuse în timp ce descoperea fibrele cu un deget cărnos. E tot mai frumos! Este din lemn de smochin? Gabie îl luă înapoi.

— Nu, nu e smochin. Cred că e frasin.

— Mă întreb de unde o fi apărut. Crezi că a fost adus aici de ceva? Să fi fost o pasăre?

— Nu. Știu că arată a ou, dar e solid. Nu are nimic pe dinăuntru. Vezi? Și îl ciocăni cu putere de masă.

— Nu face asta! strigă Pumpkin. O să-i lași urme! Dar când îl luă iarăși în mâini i se păru atât de neted încât exclamă: Vreau să-l păstrez! E atât de frumos! O să-l pun pe marginea ferestrei.

Și așa făcu. Îl așeză între ghivecele cu plante și pisica de porțelan și acolo a stat, adunând praful, până într-o noapte de iarnă când un foc neplăcut a schimbat totul.

Era un frig amarnic. Vântul umbla după pradă în jurul casei, zăngănind tocurile ușilor și ferestrelor. Gabie se luptase ore întregi să readucă focul la viață. Pur și simplu nu ardea cum trebuia. Lemnul fumega jalnic și degeaba încerca să-l stârnească punând vreascuri noi.

— Nu are miez, bombăni în timp ce potolea flăcările cu niște coji de cartof. Un foc trebuie să aibă un miez! Ăsta nu e altceva decât o legătură de oase.

Pumpkin zâmbi și se opri din cusut. Gabie era atât de răbdător! Ea și-ar fi pierdut de mult calmul. Se ridică și merse la pervaz. Oul era tot acolo: fără luciu, prăfuit și uitat de mult.

— Uite! zise ea și îl întinse soțului. Încearcă asta.

— Nu! Nu asta! Îți place prea mult.

— Știu. Este un lucru atât de drăguț, însă stă acolo degeaba. Nu e mai nimic de făcut cu un ou de lemn, nu-i așa? Privește! E plin de praf. Mai bine pune-l pe foc, iar dacă face vreo flacără putem să privim împreună focul.

Gabie șterse oul și privi pentru ultima dată modelele lui minunate în lemn. Apoi oftă și îl aruncă în foc. Flăcările începură să-l cuprindă, însă nu se întețiră. Mai curând păreau să scadă și mai mult.

— Poate că nu va arde, spuse Pumpkin dezamăgită. Este un lemn foarte dur.

Pregăti un ceainic de ceai proaspăt și înmuie câțiva biscuiți. Apoi, cei doi bătrâni se așezară să privească. La început, părea că Pumpkin avusese dreptate. Oul nu voia să ardă. Apoi, începu să ardă înăbușit și un fum gros brun, înecăcios începu să se ridice leneș, în spirală pe coș în sus.

— Uite! zise Pumpkin bucuroasă. Va arde acum!

Dar oul nu arse, ba mai mult, începu să se miște, la început încet, cu mișcări ritmice și oscilante. Apoi, se răsuci de parcă ar fi fost ceva care se agita înăuntrul lui. Se cutremură, cu un zgomot puternic – *poc* – țâșni din foc, izbi ceainicul de pe masă, ricoșa prin cameră, lovi ciubărul de lapte, se avântă înapoi spre foc și ateriza pe pisică.

Pisica se urcă tocmai pe perdele, de aceea Pumpkin încercă să o liniștească. Gabie încercă să prindă oul, însă acesta sări pe cea mai bună pătură și acolo ramase, destul de liniștit.

Bătrânii îl priviră cu ochii cât cepele. Abia dacă îndrăzneau să respire. Oul crescu din ce în ce mai mare și mai mare până ajunse de mărimea unei mingi de fotbal vechi din piele. După aceea, începu să se întindă. Era ceva înăuntrul lui. Orice ar fi fost, acum încerca să iasă. Oul care părea a fi acoperit cu piele se întinse și se umflă până ieși din el un picior. Era un picior grăsuț și mic din lemn cu degete încovoiate. Apoi, ieși un al doilea picior și un braț la fel de grăsuț și încă un braț. Acum oul nu mai era un ou, ci un corp cu burtă rotundă, cu brațe și picioare, dar fără cap. Se răsucea neajutorat pe spate ca o gâză. Degetele din lemn se strânseră formând niște pumni mici și furioși care loveau aerul. Apoi, reuși să se trântească pe burtă. Împingea cu brațele, degetele săpau în pătură și creatura se ridică șovăind în picioare. Apoi, mâinile căutară în jurul locului unde ar fi trebuit să stea capul și traseră și iar traseră până ce un cap ieși pe neașteptate la suprafață. Și iată cum în fața lor stătea un bebeluș perfect din lemn cu o față boțită și mâniată.

Îi cercetă pe bătrâni. Își închise ochii de lemn și deschise gura. Așa scoase la iveală o limbă de lemn șidouă rânduri de dinți ascuțiți tot din lemn.

— UAAAAA! zbieră el și întreaga casă zăngăni.

Gabie și Pumpkin îl priveau cu ochii încremeniți pe nou-venit, apoi se uitară unul la altul. Bebelușul se încruntă. „Cine or fi oamenii ăștia? Chiar nu înțeleg?”

— MAMAAAA! se jeli el. TATAAA! DAȚI-MI SĂ MĂNÂNC!

— Ah! strigă Gabie înspăimântat. Poate să vorbească!

— Mi-a spus mama, zise Pumpkin cu voce joasă. Mi-a spus mama.

Gabie își privi soția. Îi străluceau ochii de lacrimi.

— Avem un fiu, spuse ea. După ani întregi de așteptare, ani de dezamăgire, avem un fiu, Gabie. *Avem un fiu.*

Întinse brațele către bebelușul din lemn și-l strânse în brațe. Într-o clipă acesta se liniști și o privi cu ochi calzi de lemn. Lui Pumpkin i se păru că aduc cu niște alune de pădure. Zâmbi și începu să-și îmbrățișeze fiul.

— Mama, zise el din nou, liniștit acum. Mama.

Gabie își privi soția și copilul. Era atât de multă afecțiune, atâta bucurie, încât simți cum îi toarce dragostea în suflet ca o pisică.

— Se pare că micul băiat are nevoie de un nume, spuse ea cu blândețe. Dulceață, cum ți-ar plăcea să-l numim?

Pumpkin îl privi cu atenție pe bebeluș. Era palid, cu nervuri fine din lemn pe brațe. Avea brațe și picioare puternice. Și ce burtică durdulie! Era tare și rotundă ca a unui purceluș și era străbătută pe toată suprafața de nervuri din lemn în formă de vârtejuri. Pumpkin o mângâie și bebelușul de lemn gâlgâi de plăcere.

— Dragostea mea, ai un nume pentru el? o întrebă din nou Gabie.

Pumpkin zâmbi și spuse:

— Da. Cred că ar trebui să-l numim Barkbelly[1].

---

[1] Pântece din coajă de copac (în lb. engleză în orig.)

CAPITOLUL 3

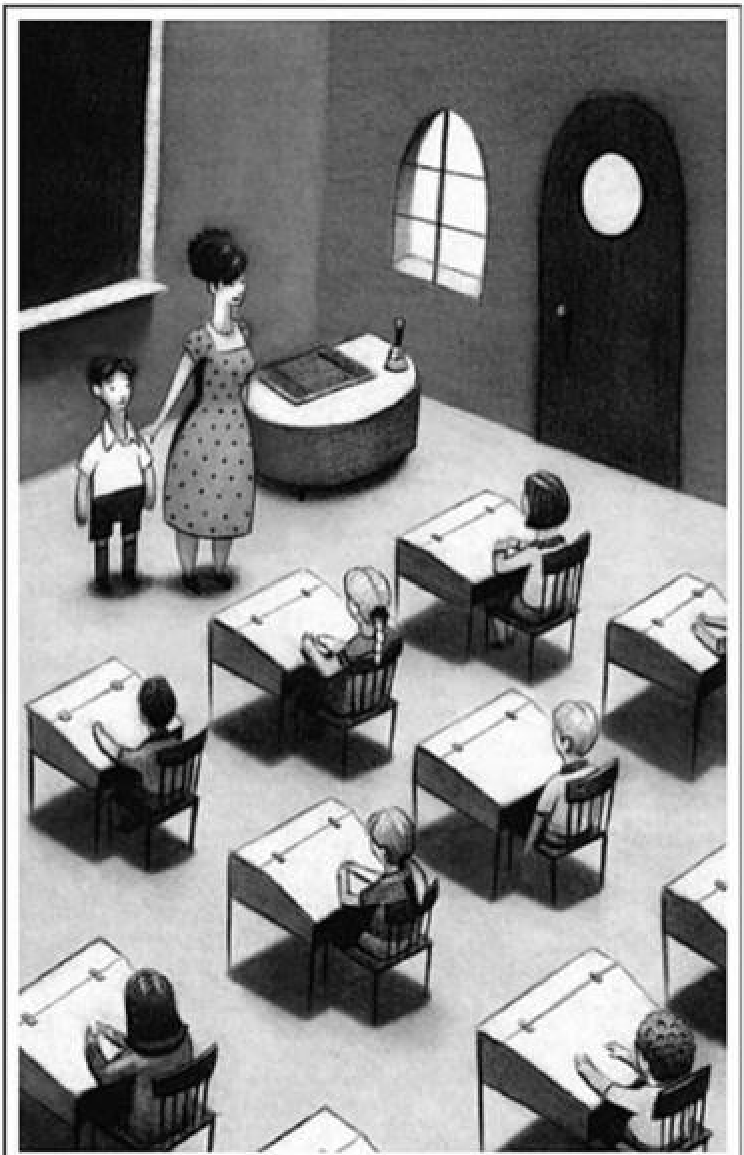

Barkbelly nu crescu la fel ca alți copii. Se înălță precum fasolea verde. Într-o oră mergea, într-o zi ajunsese la înălțimea unui copil de doi ani, iar într-o săptămână arăta ca unul de cinci.

Pumpkin începu să se îngrijoreze. Oare își va trăi toată viața doar într-un an? Va îmbătrâni și se va veșteji sub ochii ei? Îl va vedea murind și înmormântat în Mound Meadow? *Nicio mamă n-ar trebui să supraviețuiască fiului ei. Nu este bine.*

Pe la sfârșitul lunii, Barkbelly era la fel de mare ca un copil de zece ani și vânjos, dar după aceea s-a oprit din crescut. În luna care a urmat deveni mai puternic și își îmbunătăți limbajul, dar nu crescu mai înalt, iar Pumpkin nu se mai îngrijora și începu să spere că va trăi o viață lungă și fericită.

Oricât de mult l-ar fi iubit, Pumpkin trebuia să accepte că uneori era un băiețel destul de dificil. Era încăpățânat și, mai mult decât atât, foarte puternic, ceea ce o îngrijora.

— Trebuie să meargă la școală! își spuse ea într-o zi. În curând va pricepe că trebuie să fie mai flexibil dacă vrea să se înțeleagă bine cu oamenii din jurul lui. Va trebui să-i facă pe plac flăcăului aceluia înalt, Fish Patterson. Toți ceilalți băieți îl urmează pretutindeni precum oile. Vor fi în aceeași clasă. Nu pot face nimic pentru el. Bark va trebui să-și poarte singur de grijă. Nu pot să-l țin de mână. Nu mai e un bebeluș!

Însă era încă un bebeluș în multe privințe și Pumpkin o știa prea bine. În ciuda mărimii și puterii lui, Barkbelly era complet neexperimentat în relațiile cu lumea. Cunoștea foarte bine doar bordeiul și grădina. Se aventurase puțin în pădurea Ferny, însă nu fusese niciodată în sat și nu se jucase cu nici un copil de acolo. Uneori îl chemau de la poartă, dar nu le răspundea. Asta nu pentru că ar fi fost timid, ci pur și simplu nu era interesat. Era atât de absorbit de propriile jocuri care îi aduceau bucurie, încât nu avea nevoie de compania nimănui.

Pumpkin se simțea precum un porumbel care-și împingea puiul afară din cuib mai înainte de a fi gata de zbor. Știa că trebuie să facă lucrul acesta, pentru că Barkbelly avea nevoie să învețe despre viață. Astfel, când împlini zece săptămâni, Pumpkin îl trimise la școală.

Barkbelly se așeză lângă catedra profesoarei și își fixă îndrăzneț noii colegi. Erau de toate felurile: mari, înalți, grași, mici, însă nici unul nu era din lemn. Și nici unul nu îi zâmbea. Excepție făcea doar domnișoara Dillwater, care îl și prezentă.

Era o femeie tânără și vioaie cu un păr lung ca un șarpe răsucit la spate.

— El este Barkbelly, după cum sunt singură că știți deja cu toții. Își așează cu calm o mână pe umărul lui. Se va alătura clasei noastre începând de astăzi, de aceea aș vrea să vă purtați frumos cu el. Făcu o pauză destul cât să respire, însă lui Barkbelly i se păru că privește către fata extraordinar de frumoasă din primul rând, cea cu bucle argintii și ochi negri răutăcioși. Să-l faceți să se simtă binevenit. M-ați auzit?

— Da, domnișoară Dillwater, răspunse clasa.

— Bine, zise ea și își aținti privirea către ceasul de perete. Este puțin prea devreme, dar cred că putem lua o pauză acum. Puteți folosi minutele în plus să vă cunoașteți noul prieten. Sună clopoțelul, Sweet Pea!

O fată arogantă cu pantofi strălucitori luă clopoțelul și părăsi încăperea. Nu mult după aceea un zăngănit zornăi ferestrele școlii. Scaunele fură date deoparte, băncile trântite, cizmele bufnite și ușile izbite. Începu joaca.

Afară, la terenul de joacă, Barkbelly se văzu înconjurat de colegii curioși. Candy Pie, fetița cu bucle argintii, își croi drum cu coatele până în față. Era flancată de prietenele ei cele mai bune: Pillow Anderson, o fată palidă cu panglici roz și Sweet Pea Nicholson, fata care sunase clopoțelul. Toate trei îl priveau atent și nestingherite, studiindu-i picioarele și brațele goale. Apoi, Candy Pie se aplecă spre el și îl atinse. Făcu ochii mari. Îi atinse buclele de lemn, după care îl lovi ușor peste obraz cu articulația degetelor.

— Deci, creier de scoarță, spuse ea, ești din lemn peste tot?

— Da, îi răspunse Barkbelly.

Candy Pie zâmbi.

— Într-adevăr? Ești *cu totul și cu totul* din lemn?

Prietenele ei chicotiră, iar Barkbelly se încruntă.

— Deci ai și un cocoșel de lemn?

Mulțimii i se tăie răsuflarea. Candy făcu pe cocheta, iar Barkbelly se holbă la ea. Ochii ei întunecați erau provocatori și sfidători. Barkbelly rămase mut de uimire. Cineva începu să chicotească.

Apoi, cercul din jurul lui Barkbelly fu împins din spate și Fish

Patterson dădu buzna urmat de Moth Williams, Log Worthing și Dipper Dean.

— Hei! strigă Fish, țintind degetul acuzator spre Candy Pie. Sper că nu-l ameninți!

— Și ce dacă îl ameninț? rosti mușcător Candy și îi îndepărtă degetul. Cu ce te deranjează?

— Băieții au prioritate, zise Fish.

Candy îl privi cu ochi severi.

— Știi prea bine regulile, îl susținu și Dipper. El a fost după ea.

Candy șovăi. Fish Patterson nu ar fi lovit o fată, dar Dipper Dean ar fi făcut-o.

— N-aveți decât să-l întrebați voi, spuse ea în sfârșit. Aveți binecuvântarea mea. Am prieteni *adevărați.* Nu am nevoie să mă joc cu păpuși.

Le luă la braț pe Sweet Pea și pe Pillow și plecă în grabă. Fish se apropie de Barkbelly.

— Deci, băiatule nou-venit, care e răspunsul?

Barkbelly îl studie pe Fish. Era înalt și uscățiv, dar arăta ca și cum ar putut să se bată dacă ar fi vrut.

— Nu înțeleg!

— Fata te-a întrebat ceva și nu ne-ai dat nici un răspuns. Ai un cocoșel de lemn?

Dipper Dean râse pe înfundate.

— Da, răspunse Barkbelly cu precauție.

— Și funcționează?

Barkbelly îl privi încremenit.

— Vorbesc serios, zise Fish. Chiar funcționează?

— Da, bineînțeles. Sunt la fel ca tine.

— Ah, dar nu ești la fel, nu-i așa? spuse Fish și îi lovi brațul de lemn cu un deget murdar.

— Ba da! îi răspunse Barkbelly sfidător. Numai că acolo unde tu ai carne, eu am lemn.

— Ei bine, asta nu înseamnă că suntem la fel, nu?

Fish începu să se plimbe în jurul lui.

— Sângerezi?

— Nu știu.

— Te strici?

— Nu știu.

— Simți durere?

— Nu.

— Atunci nu vei simți asta, sâsâi Dipper Dean și îl împinse pe pământ unde începu să-l lovească.

Barkbelly rămase uluit. Din instinct închise ochii și se încolăci precum o minge, însă nu își putea închide și urechile. Strigăte și batjocuri îl izbeau ca niște pumni: patru, cinci, șase voci sau mai multe și erau mai mult de o pereche de cizme care îl loveau. Nici el nu mai știa câte. Lovitură după lovitură veneau însoțite de o grindină de insulte.

Dar Barkbelly nu simțea durere. Dintr-odată își dădu seama că ar putea să-l lovească și o zi întreagă și ar fi fost la fel de puternic precum era la început. Până la urma ei vor merge acasă cu vânătăi. Dar hainele acestea frumoase. Jacheta lui elegantă și cei mai buni pantaloni... plini de noroi și rupți. Cizmele lui noi... cizmele lui noi, strălucitoare, de om mare... zgâriate și aspre. Pentru a le cumpăra, mama luase bani din urciorul cu economii. Banii ei munciți cu greu.

Barkbelly explodă într-o rafală de pumni și picioare. Îl înșfăcă pe Dipper Dean de glezne, îl puse la pământ și îl pocni o dată. Îl mai lovi o dată. Îl trase de păr, îi turti nasul și îi răsuci urechile până când Dipper începu să strige după ajutor. Log Worthing încercă să-i prindă brațele la spate, dar Barkbelly îl lovi cu coatele în stomac. Moth Williams îl prinse de un picior. Barkbelly îl împinse cu celălalt. Dipper ajunse să țipe în timp ce Barkbelly era deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Genunchii lui Barkbelly stăteau îngropați în carnea delicată a brațelor lui.

— Ai avut dreptate, mârâi Barkbelly. Nu sunt la fel ca voi. Sunt mai puternic decât veți fi vreodată. Nu voi sângera. Și mai vrei să știi ceva? Nici nu voi plânge, deci poți să mă insultați cât vreți. Nu mă va durea. Ai înțeles?

— Da, răspunse Dipper printre dinții încleștați.

— Nu te-am auzit.

— DA!

— Renunți?

Dipper se agită, iar Barkbelly îl apăsă și mai tare cu genunchii.

— Renunți?

— DA! DA! LA NAIBA, DA!

Barkbelly își simți inima tresăltând de bucurie.

— Bine! spuse el și îl eliberă.

Dipper gemu. Încercă să se ridice, dar se simți de parcă un tractor trecuse peste el.

— Știi să joci alergatul taurului?

Barkbelly dădu din cap aprobator.

— Nu, nu știu.

— Atunci te voi învăța, spuse Fish. Nu poți intra în gașcă dacă nu știi să joci.

Barkbelly îl privi fix.

— Vrei să intru în gașca ta?

— Da. Dacă nu vei fi în gașca mea, vei fi în cea a lui Tie Donahue și asta va fi infinit mai rău, zise Fish. Poți să te bați. Vreau să fii cu mine, și nu împotriva mea.

— Și de ce aș vrea să fiu în gașca ta?

— E cea mai tare, zise Fish, rânjind.

Barkbelly nu vru să întrebe, dar era important să știe.

— Ce trebuie să fac pentru a intra în gașcă?

— Nimic. Ai făcut deja. Vânătăile lui Dipper o dovedesc.

Dipper mormăi și își masă coastele.

— Așadar, ce spui? Intri?

Barkbelly dădu din cap amuzat. Ce lume ciudată!

— Da, spuse el până la urmă. Intru.

CAPITOLUL 4

Barkbelly înghiți și ultima îmbucătură de pateu cu carne și își șterse mâinile pe pantaloni. Ar fi vrut să mai mănânce unul, însă nu avea voie. Mama lui îi interzisese să intre în bucătărie. Era prima zi de primăvară, iar familia Gantry organiza Petrecerea Florilor. Pumpkin voia ca mâncarea să fie perfectă, dar Barkbelly își tot afunda degetele în castroane. Nu e de mirare că-l voia afară din bucătărie.

Barkbelly își găsi tatăl în grădina din spatele casei, ascuțind o secure. O grămadă dezordonată de buturugi și ramuri se întindea la picioarele lui.

— Voi despica buturugile, zise Gabie, dar tu mă poți ajuta cu ramurile. Dacă le tăiem puțin cu fierăstrăul, putem să pregătim un foc un aer liber pentru diseară. Eu tai, iar tu ții. Nu va dura prea mult.

Nici nu le-a luat prea mult. Douăzeci de minute mai târziu, toate ramurile fură tăiate și focul pregătit. Mai rămăseseră numai butucii. Ei fuseseră deja tăiați, însă erau prea voluminoși să încapă în soba din bucătărie. Era nevoie să fie despicați.

— Mă ocup eu de aceștia. Tu mergi înăuntru și începe curățenia.

Ridică un butuc și îl așeză pe bușteanul de tăiat. Luă securea, o roti în aer și – *trosc!* – lama lovi cu putere butucul, despicându-l în exact patru bucăți. Gabie tresări de durere.

— Te simți bine, tată?

— Da, sunt bine, răspunse acesta cu greutate. E doar o mică durere. Nu poți munci toată ziua și să nu simți o durere sau două. Nu și la vârsta mea. Se încovoie încet și culese încă un butuc.

— Lasă-mă să te ajut, zise Barkbelly. Dacă îți dau eu butucii, nu va mai trebui să te apleci.

Gabie se sprijini în secure.

— Cred că are noimă ideea ta. Îmi va salva oasele bătrâne.

Și așa începură. Barkbelly îngenunche la picioarele lui Gabie și, imediat ce un butuc fu despicat, puse un altul pe bușteanul de tăiat. Făceau o echipă bună. În curând intrară într-un ritm simplu și grămada de butuci se micșoră cu repeziciune. Barkbelly se simți incredibil de fericit. Cum putea să se simtă altfel? Era o minunată zi însorită, îl ajuta pe tatăl său, mai târziu vor avea foc de artificii... și iată și o vulpe în spatele mărului! Putea să o vadă cu coada ochiului. Mânca acolo ceva.

Fără să-și dea seama ce face, Barkbelly își întoarse capul să vadă vulpea și nu-și trase mâinile, și bătrânul, care se simțea deja obosit, nu a observat nici el și – *trosc!* – securea reteză mâna lui Barkbelly. Mâna sări prin aer și ateriză într-un coș.

— AH! ȚIPĂ BARKBELLY. AH! MÂNA MEA! TATĂ! MÂNA MEA!

Gabie scăpă securea și privi în jos cu oroare.

— Oh! Doamne, Dumnezeule! Ce am făcut? Ce-am făcut? Bietul meu băiat!

Căzu în genunchi și îl luă în brațe.

— Oh! Sunt un bătrân prost! Un bătrân netot! Nu ar fi trebuit să faci asta! Oh! Oh! Îl strânse cu atâta putere în brațe, încât acesta abia mai putea respira. Te doare? întrebă el. Fiule, te doare?

— Nu, zise Barkelly. Nu, nu mă doare.

Dar se simțea sfârșit. Pieptul începu să-i tresalte. Credea că va plânge, dar nu apăru nici o lacrimă.

— Ce e de făcut? se jeli Gabie. Ce e de făcut? Oh, sunt un bătrân prost. Îl legăna înainte și înapoi pe Barkbelly ca pe un bebeluș.

— Tată! Privește!

Dar Gabie nu-l auzi. Mintea lui zumzăia precum aripile unei gâze.

— Ce e de făcut? zise el din nou. Ce să fac? Gândește! Gândește!

— Tată! spuse Barkbelly insistent, desprinzându-se din strânsoarea lui. Tată! Privește!

Gabie privi. Barbelly ținea ciotul brațului din care se scurgea foarte lent o sevă albicioasă. Dar vibra totodată și foarte rapid se arătă o licărire deasupra zonei tăiate.

— Te doare? șopti Gabie.

— Nu, simt doar furnicături. Oh!

— Ce e... Oh Doamne!

Mâna creștea la loc. Pe măsură ce priveau, ciotul păru că se întinde și la capăt apărură patru părticele noduroase. Din aceste încheieturi crescură patru degete nou-nouțe. Apoi, apăru în lateral a cincea părticică și ieși un deget mare nou.

De la început și până la sfârșit nu dură mai mult de două minute, dar mâna cea nouă era perfectă. Barkbelly își mișcă degetele. Se pare că toate erau în perfectă stare de funcționare. Nimeni n-ar fi putut ghici că nu e mâna cu care s-a născut.

— Nu-mi vine să cred! zise Gabie. Am văzut-o cu ochii mei și tot nu pot să cred. Ce lucru extraordinar!

— Unde e mâna mea cea veche? Își aminti dintr-odată Barkbelly. Cred că am văzut-o aterizând în coș.

Deșertară toți butucii, însă mâna nu era acolo. Căutară peste tot, mișcară fiecare butuc, dar pur și simplu dispăruse.

— Cum îi voi explica asta mamei tale? Mai întâi aveai o mână, apoi n-o mai aveai, după care iar o aveai și la final am pierdut-o cu totul pe prima. Oh, va fi foarte supărată pe mine. Nu ar fi trebuit să te las să mă ajuți de la bun început. E numai vina mea.

— Chiar trebuie să-i spunem? Va fi atât de tulburată! Mâna a crescut la loc. Nu este nevoie să afle.

Gabie încuviință din cap.

— E adevărat că nu-mi place să țin secrete, dar nici nu-mi place să o fac să sufere pe mama ta. Ei bine, ziua de azi este una specială. Nici nu-ți pot spune cât de mult adoră petrecerile ei dedicate florilor. În fiecare an îi spun: „De data asta vor veni numai câțiva prieteni”, și, până să mă dezmeticesc, ea a invitat deja tot satul, a făcut pregătirile pentru mâncare și a comandat artificiile. Azi de dimineață s-a trezit mai înainte de cântarul cocoșilor și s-a apucat de copt. A fost atât de entuziasmată, de nici nu a putut dormi. Una ca asta i-ar strica ziua. Cu siguranță i-ar face rău.

— Deci nu vei spune nimic, zise Barkbelly.

— Da, fu de acord Gabie. Nu vom spune nimic. Apoi vom avea cea mai grozavă petrecere din câte a văzut Pumbleditch!

Și așa a și fost. În acea noapte cerul a fost luminat de artificii. Văzduhul a fremătat de cântece. Pământul a bubuit de zdruncinăturile provocate de picioarele care se mișcau în ritmul muzicii și fiecare farfurie a fost curățată până la ultima firimitură. Iar tatăl și fiul au păstrat secretul precum o frunză presată între paginile unei cărți.

CAPITOLUL 5

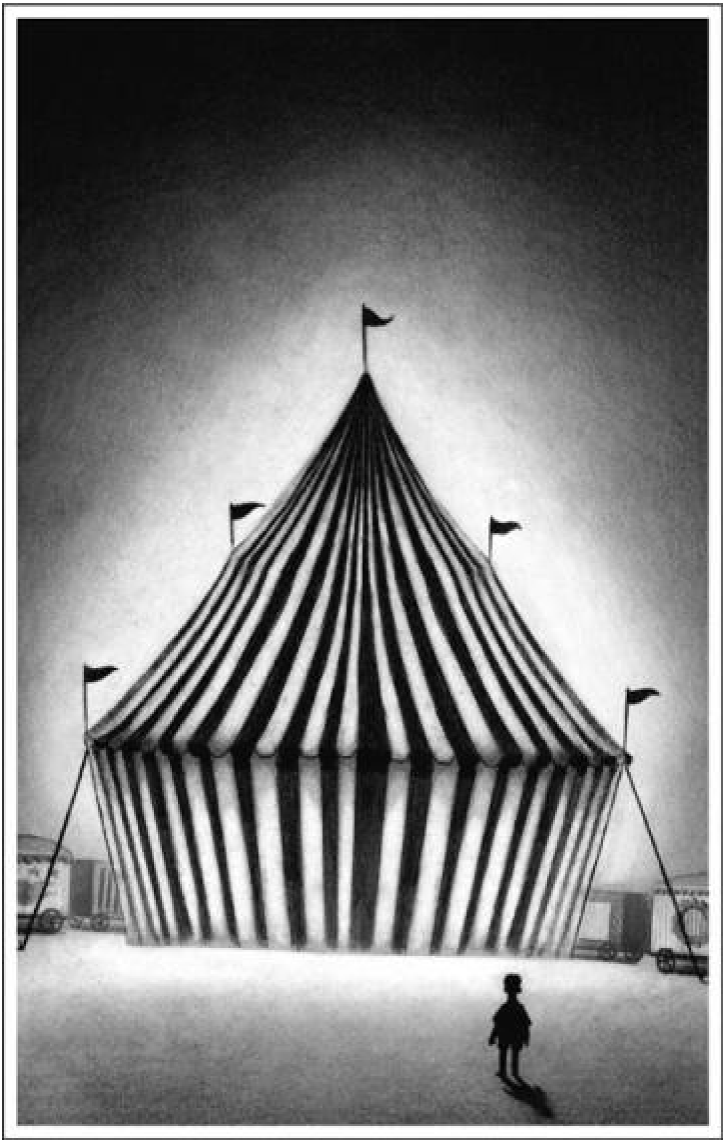

Barkelly stătea lungit în pat și asculta. Era miezul nopții, dar se întâmpla ceva afară. Privi cu atenție pe fereastră. Era întuneric și norii grei ascundeau luna. Putea totuși să vadă umbre, creaturi uriașe împingând vagoane lungi acoperite, siluete mergând pe lângă ele, înfofolite și cu capul acoperit. Luminile licăreau și se legănau precum felinarele unor contrabandiști. O procesiune magică, tăcută, venită parcă din altă lume se pierdu în întuneric, ascunzându-se în sat. Sosise Circul Carmenero.

În drumul său către școală Barkbelly văzu tabăra. Era pe pământul fermierului Gubbin. Acolo stăteau duzine de coviltire pictate cu ciucuri aurii ce se legănau în adierea vântului. Se vedeau animale în cuști cu zăbrele argintii scânteietoare și acoperișuri ornate. Erau elefanți cu gleznele prinse în funii și lanțuri aurite. Erau focuri de tabără cu ibrice aburinde și tigăi cu fiertură de ovăz așezate deasupra flăcărilor. Oamenii erau sălbatici, circari exotici cu veste brodate și mantii extravagante. Femeile aveau păr frumos și zâmbeau jovial, iar bărbații aveau ochii negri și bărbi cenușii. Copiii purtau costume scurte, aveau fețele nespălate și mâinile pline de chec cu stafide.

Barkbelly rămase mut de uimire la vederea lor.

Spre seară circul fu gata de deschidere. Barkbelly părăsi bordeiul în amurg și o tăie prin livadă spre pământul fermierului Gubbin. Se ridica o ceață joasă. Aerul părea nemișcat și surprinzător de încărcat. Merse înainte cu sufletul tresăltând de emoție. Când ieși din umbra copacilor și văzu masivul palat Pulbere de Stele ridicându-se din ceață ca un templu asiatic, își ținu respirația și își mușcă buzele. Era mult prea minunat pentru a putea fi descris în cuvinte. Trecând prin iarba înaltă, picioarele îi deveniră umede și lipicioase, prinzând o mulțime de semințe, însă el nici nu observă. Privi felinarele strălucind ca niște mărgele înșirate printre vagoane. Putea auzi rumoarea mulțimii, răgetul leului, biciul pocnind.

Pe măsură ce se apropia, putea simți mirosul de vată de zahăr și nuci fierbinți cu miere, de sosuri, săpun, fum de la focurile de tabără, fum de țigară și mirosul ascuțit și sulfuros al fumului de *pușcă.*

Barkbelly se pierdu într-un haos vesel și uimitor de culoare și senzații. Strângea între degete monedele din buzunar, trei monede prețioase care i-ar fi putut aduce un bilet în miezul acestui paradis.

— Aici erai, Bark! strigă Fish Patterson, ieșind din mulțime cu gașca țopăind în urma lui. Pe unde-ai mai umblat? Începusem să credem că nu mai vii! Ce-ai mai făcut?

— Priveam doar, zise Barkbelly, iar ei dădură din cap afirmativ.

Nu mai era nimic altceva de spus.

— Să ne cumpărăm bilete, spuse Moth. Pe urmă ne pregătim să prindem cele mai bune locuri când o să lase oamenii să intre.

După o jumătate de oră, Barkbelly stătea într-un loc aproape de scenă simțind parfumul roz al vatei de zahăr amestecat cu mirosul aspru de rumeguș. Deasupra lui văzu instalația pentru artiștii trapeziști: un vălmășag de funii, noduri, scări și platforme. În spatele arenei era o cortină de catifea de culoare albastru-închis și cu ciucuri aurii. Două fete de la circ stăteau în apropierea cortinei așteptând să o deschidă sau să o închidă: două frumuseți cu membre lungi, fețe pictate și păr cârlionțat. Chiar deasupra cortinei era o platformă din lemn sculptat cu felinare bălăbănindu-se. Acestea se legănau pe măsură ce muzicienii urcau. Și ce talmeș-balmeș era orchestra! Costume curioase cu o bucățică de catifea ici și puțin brocart colo; butoni argintii și berete cu pene, mustăți pomădate și bărbi tunse. Lui Barkbelly i se părură extraordinari.

Dintr-odată felinarele ce atârnau de jur împrejurul cortului fură stinse. Publicul se așeză. Orchestra începu să cânte. Fetele cele frumoase traseră cortina și deodată apăru... un porc! Avea păr cârlionțat și era călărit de o maimuță cu beretă sclipitoare. Porcul merse de jur împrejurul arenei, apoi patină și se opri, se învârti în cerc de mai multe ori, apoi își luă avânt și se ridică pe picioarele din spate. Maimuța își scoase bereta și o flutură în semn de salut. Publicul își pierdu respirația, dar nimeni nu avu timp să se dezmeticească, pentru că încă o dată cortina fu dată de o parte și într-o clipită intrară în grabă o duzină de porci! Arena era plină de grohăieli și râturi, copite și codițe. Rumegușul se rotea ca un vârtej la picioarele lor. Picăturile de sudoare săreau ca niște muște de cristal. Muzicienii cântau tot mai tare și mai rapid, în timp ce platforma se legăna și trepida sub ei.

Mulțimea strigă cu frenezie și entuziasm, apoi – *bang!* – talgerele imense sunară, porcii alergară afară și, în sunetul unei singure viori, o tânără intră în arenă. Făcu reverențe, zâmbi și toată lumea se îndrăgosti de ea. Era splendidă: perfectă precum un strop de rouă. O singură scară din frânghie căzu de deasupra ei și ea începu să urce sus, tot mai sus către acoperișul întunecat al cortului unde felinarele arătau ca stelele în rai. Imediat ce ajunse în vârf, urcă pe o platformă minusculă și făcu o piruetă în vreme ce toată lumea de jos se mișca în ritmul muzicii și o îmbărbăta. Apoi, începu să danseze de-a lungul unei sârme argintii fixate de stâlpii cortului.

Dedesubt, Barkbelly era cuprins de vrajă. Ea sclipea, strălucea, dansa ca un fulg de nea, era plină de curaj, era minunată, *CĂDEA...*

Într-adevăr căzu precum cade ploaia din cerul întunecat. O bucățică albă ca un porumbel cu aripa frântă. Oamenii țipară, își acoperiră gurile cu mâinile și priviră încremeniți de groază. Barkbelly sări în picioare și țipă:

— NUUUUUUU!

... Iar ea deschise o umbrelă și începu să plutească spre sol. Ușoară ca un fulg ateriza pe picioare fără ca măcar să răvășească rumegușul de pe podeaua arenei.

Mulțimea își ieși din minți. Rumoarea era atât de puternică, încât o ului pe fată. Toată lumea țipă și urlă dintr-odată de entuziasm, de ușurare, extaziați de splendoarea ei.

Barkbelly aruncă o privire fugară pe partea cealaltă a arenei și o văzu pe Candy Pie. Sărea în scaunul ei, ducând mâinile la piept încântată, și, trei rânduri în spatele ei, Freckle Flannagan avea ochii în lacrimi. *Freckle Flannagan plângea!* Era de necrezut. Toată lumea o socotea pe Freckle băiețoasă. Avea părul tuns scurt, nu purta niciodată rochii și putea să scuipe mai departe decât Moth Williams. Nimeni nu putea să și-o închipuie plângând ca o fată, dar iat-o: stătea năucită cu lacrimile udându-i obrajii.

Barkbelly se întreba acum ce mai putea urma pentru ca spectacolul să fie și mai bun. Răspunsul veni imediat. Circul Carmenero era senzațional așa cum promiseseră afișele. Erau acrobați, jongleri și mâncători de flăcări. Artiștii trapeziști tăiau aerul precum rândunelele. Leii fantomatici aveau blană cenușie și cozi terminate în ciucuri. Un om puternic care se lupta cu bare de fier le îndoia în forme de potcoave în jurul gâtului până când venele i se umflau albastre. Un om ghiulea zbură până în vârful cortului și sări cu capul în jos într-o plasă. Și mai era un clovn pe nume Slippers care trase cu un pistol cu baloane de săpun chiar în fermierul Bunkum, udându-i pantalonii în timp ce toată lumea izbucni în râs și spuse că nu putea alege o ținta mai buna.

Parcă tot prea curând, Camenero veni cu pași mari pe scenă și anunță finalul. Orchestra, șiroind de nădușeală, cântă un marș de circ și toți artiștii dansară cu pași apăsați de jur împrejurul arenei. Salutară, zâmbiră, trimiseră bezele către public. Apoi se auzi un țipăt. Artiștii se împrăștiară și în fuga aceea scăpară zece sconcși cu șnururi albastre prinse în jurul gâtului.

Aceștia alergară în arenă în toate direcțiile, săriră pe micul zid de lemn care o înconjura, ațintindu-și spatele către public, ridicară cozile și – *pssst!* – un val lung de duhoare făcu un curcubeu prin aer și copleși mulțimea. Toți scânciră și fremătară în locurile lor. Dar aerul era plin de miros de trandafiri, o aromă minunată de grădină într-o seară călduroasă de vară. Și toată lumea oftă și râse. Se îmbrățișară unul pe altul și spectacolul luă sfârșit.

CAPITOLUL 6

După aceea, pe când toți plecaseră pe la casele lor, costumele fuseseră agățate în cui, machiajele îndepărtate, floricelele de porumb măturate, animalele hrănite, Barkbelly stătea pe scările unui coviltir și asculta poveștile circului. Jewel, povestitoarea, era cea mai bătrână femeie pe care o văzuse vreodată. Chipul ei era numai riduri. Avea părul argintiu ca inelele de pe degetele-i deformate, dar ochii ei păreau ai unei copile când îi povestea despre vremea când fusese trapezistă.

— Participam la spectacole împreună cu surorile mele, istorisi ea. Eram numite Libelulele. Purtam costume cu paiete de mai multe culori: roșu-închis, albastru, verde și, când zburam prin aer, făceam un spectacol frumos. Ai văzut vreodată libelule? Știi cum stau suspendate în aer ca și cum nimic nu le-ar ține acolo decât propria bucurie de a zbura? Așa arătam noi, mai ales sora mea, Rain. Când zbura ea, oamenii uitau să respire. Era atât de fermecătoare! Bătrâna zâmbi și sorbi din ceaiul ei. Îți amintești de Gossamer, fata care a dansat prin aer în seara asta pe sârma de la înălțime? Este strănepoata lui Rain. Cu siguranță are ceva din spiritul lui Rain. Jewel se opri pentru puțin și scrută întunericul. Făcu un semn din cap. Vino! Vino! Nu fi timid! Toți sunt bine-veniți aici.

Freckle Flannagan alunecă dintre umbre și li se alătură. Barkbelly observă o îmbujorare ciudată pe chipul ei pe care nu o mai văzuse până atunci. Arăta foarte schimbată. S-ar fi părut că ar fi crescut deodată și totuși era încă foarte tânără.

Barkbelly, băiatul de lemn, și Freckle, fata șovăitoare, statură afară, lângă coviltir, până trecu mult de miezul nopții. Deasupra lor, constelațiile străbăteau cerul nopții. Dedesubtul lor, iarba se umezea de rouă, dar ei încă adăstau, ascultând poveștile lui Jewel. Erau istorisiri pe care le spusese de o mie de ori până atunci, însă zâmbetul ei arăta că le-ar mai fi depănat de încă o mie de ori.

Cuvintele ei curgeau ca mierea sălbatică, iar Barkbelly și Freckle sărbătoreau ca urșii în pădure. Timp de trei nopți pline de magie, după ce se termina spectacolul, veneau să o asculte. În ultima noapte, Jewel le vorbi despre dragostea ei pentru circ.

— În viața asta, începu ea, am fost binecuvântată. M-am bucurat de iubirea a două familii: cea reală și cea a circului alcătuită din toți acești oameni pe care îi vedeți acum în jurul vostru. Circul este un loc magic. Nu are importanță cine ești sau de unde vii, ești ceea ce ești și asta contează. Iar dacă îți dorești să fii altceva, ei bine, poți face și asta. Oamenii circului sunt precum omizile. În fiecare noapte ne dichisim cu paiete și sclipici, ne vopsim fețele, zâmbim și ieșim ca niște fluturi la rampă. Pentru câteva minute cât stăm pe scenă cu felinarele strălucind deasupra noastră, suntem ceea ce ne dorim să fim. Acesta e un lucru uimitor. Este multă dragoste aici. Pe drum, călătorind din loc în loc, lucrăm împreună. Suntem nevoiți să o facem și uneori muncim din greu. Alteori se întâmplă să plouă și să fii ud până la piele, însă mergi înainte, pentru că știi că vor veni și vremuri bune, magice, când ești la trapez și vezi fețele privind către tine precum margaretele sau noaptea târziu, când ard focurile de tabără și stai sub stele în timp ce îi ai în jurul tău pe toți cei dragi... Acele momente sunt cu adevărat speciale și nu le-aș fi pierdut pentru nimic în lume, pentru absolut nimic.

Dimineața, tabăra dispăruse cu totul. Barkbelly văzu un spațiu gol în locul unde fusese așezat cortul, iarba turtită unde stătuseră vagoanele, urme înnegrite acolo unde străluciseră focurile pentru gătit. Tot ce îi amintea de circ era numai un afiș atârnând umed de creanga unui copac. Totul părea cenușiu, părăsit și exasperant de obișnuit.

Fish era încă atât de entuziasmat, încât nu putea respira.

— Ai auzit? gâfâi el, alergând către terenul de joacă. Cineva a fugit cu circul!

— Nu! strigă toată gașca la unison. Cine?

— Nu știu exact, zise Fish, tușind de parcă ar fi încercat să-și revină. Dar se pare că o fată.

Barkbelly închise ochii și o văzu pe Freckle stând pe scara coviltirului alături de el. Putea să-și aducă aminte de privirea ci: ochii ei sclipitori cu acea privire pierdută în depărtare, cu obrajii strălucind îmbujorați de entuziasm, mișcând buza de jos de parcă ar fi visat să fugă cu ei.

— Este Freckle Flannagan, spuse el.

— Nu se poate, sări Log. E acolo. Uite!

Freckle tocmai trecu în dreptul porților terenului de joacă, legănându-și geanta și cântând unul dintre refrenele circului.

Barkbelly fugi s-o întâmpine.

— Credeam că ai fugit cu circul!

— De ce?

— Pentru că a plecat cineva.

— Nu, de ce eu? Ce motive aveai să crezi că aș fi fost *eu?*

— Pentru că... și se opri, dându-și seama că motivele nu erau prea măgulitoare.

— Pentru că tu crezi că sunt o *inadaptabilă?* îl presă Freckle, citindu-i gândurile. Crezi că tot discursul acela despre dorința de a fi altcineva m-ar fi putut atrage?

Barkbelly se simți jenat. Freckle zâmbi și merse mai departe, amuzându-se.

— Crezi că vreau să fiu băiat și că, dacă aș fi fugit cu circul, aș fi putut să-mi închipui că sunt? Ascultă! Oricât de mult aș ține la Jewel, oricât de mult mi-ar plăcea poveștile ei și lucrurile pe care ni le-a istorisit, nu aș fugi niciodată cu circul. *Niciodată.* Vreau să devin medic. Va trebui să studiez. Și vreau să fiu băiat, vreau să devin un adult, dar deocamdată nu sunt. Și, dacă vreau să caut compania cuiva, ei bine, o prefer pe cea a băieților. Nu îmi prea plac lucrurile de fete. Nu-mi place să mă aranjez sau fleacurile cu părul sau să șușotesc pe la colțuri, să spun secrete. Să fim serioși, lumea nu mai are nevoie de încă o Candy Pie. Apropo, ea e cea care a fugit cu circul.

— Candy Pie? Ești sigură?

— Absolut, zise Freckle. Am văzut-o pe mama ei plecând de acasă dis-de-dimineață. A plecat să o caute.

Clopoțelul sună, Barkbelly și Freckle intrară în școală și ziua începu. Viața se întoarse la normal. Era ca și cum circul nici nu trecuse pe acolo vreodată. Cu două excepții: era un scaun liber în clasă și un cârlig gol la vestiar. Se făcea liniște atunci când domnișoara Dillwater ajungea la catalog la numele Candy Pie.

CAPITOLUL 7

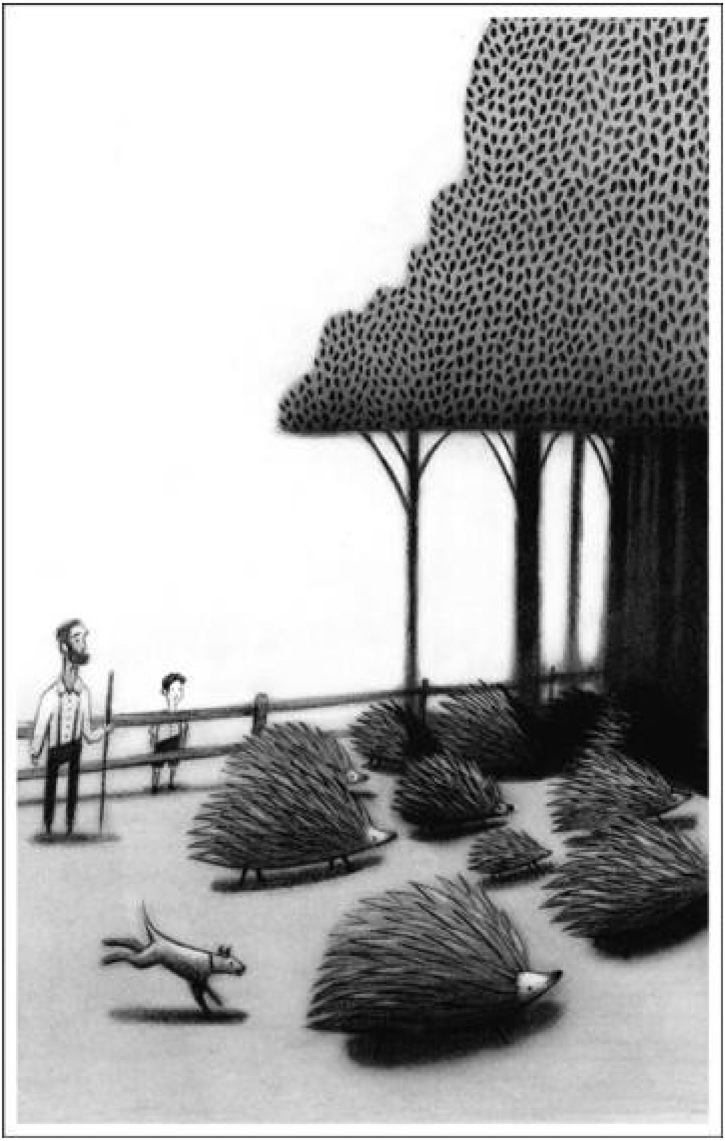

Barkbelly stătea pe gardul care împrejmuia bordeiul, privindu-și tatăl care planta varză. Școala se închisese pe timpul verii. În fața lui se întindea o vacanță lungă și pustie, în care nu era nimic altceva de făcut decât să lenevească și să viseze.

— Fiule, zise Gabie Gantry, un flăcău bine făcut ca tine nu poate sta la soare toată ziua vreme de săptămâni întregi fără să facă nimic. Te vei sminti. Ai nevoie de o slujbă, una potrivită ție, în care să muncești cu bărbații și... făcu el o pauză melodramatic, am găsit una pentru tine!

Lui Barkbelly nu-i veni să creadă ce aude. Erau vești formidabile.

— Vei începe de mâine, spuse Gabie plin de mândrie. O să lucrezi pentru fermierul Muckledown. O să-l ajuți cu ghimpoșii.

— Ce e acela un ghimpos?

— Ce e un ghimpos? Doamne Sfinte, fiule, tu chiar nu știi? Ce vă învață la școala aia? Este un arici! Asta e un ghimpos, dar fermierul Muckledown nu are unii obișnuiți, așa cum găsești prin șirurile de tufișuri. Oh, nu! Ai lui sunt mult mai mari.

— Și eu ce va trebui să fac?

— Oh, vei aduce și căra, vei curăța grajdurile, lucruri de felul acesta.

— Mă va plăti?

— Bineînțeles că te va plăti! Așa cum am spus, e o slujbă jună. Oricum, vei afla mâine toate lucrurile astea.

Ferma lui Muckledown se întindea de partea cealaltă a pădurii Ferny, deci Barkbelly trebui să plece de dimineață. O fâșie de ceață plutea de-a lungul câmpurilor pe când văzu inscripția:

FERMA MUCKLEDOWN CASA GHIMPOȘILOR CAMPIONI
PROPRIETAR: FERMIERUL MALLET MUCKLEDOWN

În spatele porților, era un drum cu pietriș care ducea direct către o fermă înconjurată de hambare și grajduri. Dar Harkbelly era mult mai interesat de activitatea din partea strângă a drumului. Un bărbat conducea o turmă de arici către un mic crâng înfrunzit și aceștia erau imenși! Mari cât porcii! Mergeau agale, răsuflând cu zgomot și fornăind, ignorând complet câinii de la fermă care hămăiau nerăbdători la picioarele lor.

Aricii dispărură printre copaci, iar bărbatul îi făcu semn cu mâna lui Barkbelly.

— Acolo se așază ei, zise acesta venind către el. Sunt o mulțime de viermi de pământ.

— Nici nu știam că sunt așa de mari. Sunt enormi.

— Oh, nu sunt *toți* atât de mari, zise fermierul Muckledown. Au diferite mărimi pentru diverse feluri de munci. Unii nu sunt mai mari decât degetul meu mare.

— Dar la ce îi folosiți? întrebă Barkbelly, în timp ce intrară în curtea fermei. Și de ce aveți nevoie să aibă mărimi diferite?

Fermierul Muckledown râse zgomotos și îl plesni pe spate.

— Ai foarte multe de învățat, flăcăule, și ai venit la cel mai bun profesor. Nimeni nu știe mai multe despre ghimpoși decât mine și asta e realitatea. În aceasta fermă cresc cei mai buni ghimpoși din toată țara. E adevărat! Sunt ghimpoși campioni. Ai auzit de Cupa Ghimpoșilor?

Barkbelly clătină din cap.

— Nu? E faimoasă! În fiecare an în Fieldhaven se ține Festivalul Ghimpoșilor la care vin oameni din tot Lindenlandul, aducând cu ei cele mai bune animale ale lor. Sunt o mulțime de premii de câștigat și le-am câștigat pe toate la un moment dat sau altul, iar cel pe care toți vor să-l câștige este Cupa Ghimpoșilor. Pentru a câștiga trebuie să ai cel mai bun ghimpos din festival. Ei bine, tinere prieten, sunt mândru să spun că am câștigat cupa de fiecare dată în ultimii trei ani. Iar frumusețea *asta* sper să-mi aducă premiul și anul acesta.

Fermierul Muckledown deschise ușa unui grajd și mirosul tare de ghimpos îl lovi pe Barkbelly direct în față. Pe măsură ce i se limpezi privirea, obișnuindu-se cu întunericul, putu vedea un țarc plin cu turbă în care se găseau un vas cu apă, un castron plin cu viermi și o grămadă mare de ghimpi în locul de dormit.

— Nu-i așa că e splendidă? șopti fermierul. O cheamă Bramble.

Barkbelly încuviință, rămânând cu gura căscată. Era o aricioaică uriașă. Ghimpii ei de un negru lucios erau lungi ca niște săgeți, iar la vârf aveau culoarea chihlimbarului. Dormea adânc, strânsă ghem. Barkbelly suspină.

— *E magnifică.*

— Da, este, se mândri fermierul Muckledown. Stai să-i vezi fața.

Zicând asta, scoase un sunet ca un gângurit, iar aricioaică începu să se desfacă. Barkbelly văzu un bot lung acoperit cu blană și un nas lucios, mustăți care zvâcneau și ochi ca destinul de întunecați.

— Iată, zise fermierul. Nu-i grozavă?

Barkbelly încuviință. Dar acei ochi... Pe cât erau de frumoși, pe atât de triști. Și, preț de o clipă Barkbelly avu viziunea unei păduri cu arbori și zăpadă, locuri secrete, liniște, libertate în sălbăticie. Și tot dintr-odată știu că aricioaică pierduse toate acestea, pentru că era ceva ce pierduse și el, doar că până atunci nu știuse asta.

Fermierul Muckledown îl duse pe Barkbelly și în alte grajduri să-i arate mai mulți arici. Aveau toate mărimile și culorile, de la pui ca niște periuțe de dinți mici și roz până la unii de mărimea unor porci mistreți ca niște butoaie cu bere.

În spatele grajdurilor erau atelierele, unde o echipă de inventatori lucrau la proiecte și idei noi. Barkbelly fu condus la vitrinele de expoziție. Înăuntrul lor erau tot felul de perii și unelte, chiar și o mașină de cules frunzele căzute. Arăta ca o bicicletă cu pedale, o șa înaltă, ghidon și roți imense cu țepușe. Pe lângă vitrine găsi o invenție ciudată – o perie lungă atașată pe lungime pe un stâlp înfipt în pământ.

— Folosește la scărpinatul vacilor, zise fermierul Muckledown. Facem tot felul de lucruri aici. Dar destul cu asta! izbucni el și îl plesni zdravăn pe spate. Sunt sigur că te întrebi ce vei face aici, nu?

Barkbelly încuviință.

— Ei bine, zise fermierul, când tatăl tău mi-a vorbit despre tine, despre cât de *special* ești, am fost foarte interesat să lucrezi pentru mine. Extrem de interesat!

— De ce? zise Barkbelly cu o căutătură încruntată. Nu am experiență în lucrul cu ghimpoșii. Nu am nici un fel de experiență. Aceasta e prima mea slujbă.

— Dar ești, cum să-ți spun, *calificat în mod excepțional* pentru această slujbă. Ești din lemn, flăcăul meu! Din lemn! Nu vei simți ghimpii. Vei lucra cu ghimpoșii de parcă n-ar fi altceva decât pui pufoși.

— Deci voi lucra cu ghimpoșii? Credeam că voi curăța grajdurile murdare.

— Oh, nu, drăguță! râse fermierul Muckledown. Nu vei curăța! Mâine dis-de-dimineață vreau să vii la *extracția de ghimpi.* De fapt, poți merge chiar acum acasă. Odihnește-te până mâine. Vei avea nevoie.

Barkbelly merse acasă. Își petrecu după-amiaza construind un zmeu, dar își pierdu cheful de a-l face să zboare. Se culcă devreme, însă nu putu să adoarmă. Prin minte îi treceau o mulțime de întrebări. Ce Dumnezeului o fi extracția de ghimpi? Evident că însemna să scoți ghimpii aricilor, dar cum fac ei asta? Câteodată, la școală, Fish se lăsa în față și trăgea doar un fir din părul lui Pillow Anderson. Ea începea să plângă de durere cu ochii plini de lacrimi. Și când te gândești că era un singur fir de păr. Cât de multă durere trebuie să suporte un arici când îi sunt smulși ghimpii? Trebuie să fie chinuitor. Și bineînțeles că ei nu stau pur și simplu și îndură totul. Nu. S-ar putea să fie furioși, să împungă, să lovească fără milă și să sfâșie. Nu-i de mirare că fermierul Muckledown era dornic să-l facă să lucreze pentru el. Îi vor da probabil cei mai mari arici din fermă și va trebui să le smulgă ghimpii unul câte unul.

În curând somnul îl învinse. Avu un vis în care îi apăru un talmeș-balmeș de ghimpi, colți și pensete metalice uriașe. Când se trezi în sfârșit, epuizat și confuz, soarele era deja sus. Era timpul să plece.

CAPITOLUL 8

Barkbelly auzi țipetele cu mult înainte de a intra în curtea fermei. Apoi văzu muncitorii agricoli alergând înainte și înapoi cu prăjini și furci.

Aveau fețele albe de teamă.

Atelierul din centrul zarvei era o clădire joasă, îmbrăcată în conifere. Pe o inscripție stătea pictat EXTRACȚIA DE GHIMPI. Intră. Zgomotul era asurzitor: un urlet de animal sălbatic și, pe fundal, un geamăt înăbușit. Oamenii se strânseseră în jurul unui țarc. Se vârî mai aproape printre ei și privi cu atenție printre umerii lor. Văzu o scenă de coșmar.

În țarc era un arici negru uriaș. Se freca de peretele grajdului ca și cum s-ar fi scărpinat din cauza unei mâncărimi, iar geamătul venea dinspre perete. Barkbelly își dădu seama de ce. Ariciul prinsese un om între el și perete și își înfigea spinii în el. Muncitorii de la fermă împingeau cu putere niște prăjini între bărbat și fiară, încercând să-i despartă. Erau destul de aproape de reușită, dar le lua prea mult timp.

— Aha! strigă o voce răgușită și Barkbelly se trezi înșfăcat brusc de umeri. Exact omul potrivit!

Fermierul Muckledown îl trase în urma lui cu o mână, iar cu cealaltă deschise poarta țarcului.

— Scoate-l pe Brick de acolo. ACUM, FLĂCĂUL MEU, ACUM!

Și îl împinse pe Barkbelly în țarc. El nici nu avu timp să stea pe gânduri. Mintea făcu loc instinctului. Îl prinse zdravăn pe muncitorul rănit și îl târî în partea îndepărtată a țarcului, acolo unde brațe îl așteptau și îl traseră în afară, îl așezară pe o targa provizorie și așa îl îndepărtară de țarc. Pentru el tragedia se sfârșise, dar nu și pentru Barkbelly.

Ariciul era furios. Țipa, parcă îl certa și împingea în stâlpi.

— Nu putem să-l ținem! strigă unul dintre muncitori. Ieși cât mai poți!

Barkbelly încercă să se miște, dar îi era imposibil. Picioarele nu-l ajutau.

— Vine!

Ariciul cât un mistreț făcu praf stâlpii, își aplecă capul și atacă. *Aaa!* Îl izbi cu botul lung și negru drept în spate pe Barkbelly și îl azvârli prin aer, afară din țarc, peste oamenii care tăceau zarvă.

— Trăsnete și fulgere! strigă fermierul Muckledown, trăgându-l de picioare. Credeam că te-am pierdut! Ți-ai rupt ceva?

— Nu, zise Barkbelly. Nu am nimic rupt. Totuși, mă simt puțin amețit.

— Da, așa e. A fost o lovitură pe cinste. Nu știu cum poți să te mai ții pe picioare. Bine lucrat, flăcăule! Bravo! Și bravo vouă tuturor. Pot, pune ibricul pe foc! Shoe? Fii băiat bun și dă fuga până la bucătărie. Roag-o pe doamna Muckledown să ne dea prăjitură cu morcov! Fermierul își trecu brațul pe sub umerii lui Barkbelly și îi zâmbi. Cred că toți am merita o bucățică.

Și, după ce-și șterseră fruntea de sudoare și-și strânseră mâna, bărbații se plimbară țanțoș până la cătină împreună cu Barkbelly.

— Se va face bine? întrebă Barkbelly.

Își linse un deget și ciuguli firimiturile de prăjitură din farfuria goală.

— Cum să nu, zise Saddle Yates așezat pe scaunul vecin lui. Doar e un flăcău puternic, e Brick Pullman. Va fi bine după ce i se vor vindeca bășicile.

— Bășicile?

— Oh, da, spuse Weasel Watkins ce stătea lângă fereastră. Știi, n-a fost un arici obișnuit. E un porc de vânătoare cu spinarea neagră din Țara de Sus. Este foarte periculos. Țepii lui sunt veninoși și înțepătura lor provoacă bășici imense și pline de puroi.

— Și mai și miros urât, adăugă Shoe Mercer, care adusese prăjitura.

— Da, miros urât. Doctorul trebuie să le curățe înainte de a plesni. Mai întâi le înțeapă cu un ac *foarte* lung – și își ridică mâinile să-i arate lui Barkbelly cât de lung era – apoi le stoarce ca să iasă substanța asta... Oh, nici nu-ți închipui cât de urât miroase. Ar putea trezi un mort.

— Chiar ai avea nevoie de un doctor? întrebă Barkbelly fascinat.

— Nu, zise Saddle. Nu trebuie neapărat, dar, dacă nu mergi la un doctor, bășicile oricum plesnesc și sunt foarte greu de curățat.

— Odată era pe aici un bărbat pe nume Hammer Rowland, spuse Nail Adams, un bărbat pitic ce stătea pe un butoi așezat cu fundul în sus. A fost bășicat și n-a vrut să meargă la doctor, crezând că nu are nevoie. După aceea, bășicile au plesnit și nu făcut atâta murdărie, încât a trebuit să ardă patul.

— Și covorul.

— Și perdeaua.

— Și tapetul. Puroiul stropise totul și... *se uscase.* Nail își strâmbă nasul de dezgust. Mirosul era îngrozitor. Pur și simplu nu mai puteau să scape de el.

— E timpul să ne întoarcem la lucru, băieți! interveni brusc fermierul Muckledown, intrând în cantină. Barkbelly, vreau să te ocupi în continuare de Blister.

— *Blister?* Doar nu vreți să spuneți...

— Ba da! De acel porc mistreț cu care tocmai te-ai luptat. Se numește Blister. Presupun că oamenii ți-au spus de ce.

Îi străluceau ochii. Barkbelly se gândi pe dată la Fish și la festele lui. Se relaxă.

— M-au tras pe sfoară?

— Oh, nu! Ți-au spus adevărul! surâse răutăcios fermierul Muckledown. Porcul acela bătrân poate produce un rău cumplit fără să clipească, dar nu și *ție,* băiete! Ție nu, pentru că, vezi tu, ești din lemn, zise el, ciocănind brațul lui Barkbelly.

— Dar e rău! se jeli Barkbelly cuprins de panică. L-a *atacat* pe Brick Pullman.

Fermierul nici nu voia să audă. Îl duse pe Barkbelly înapoi la grajdul unde se făcea extracția în ciuda protestelor lui puternice.

— Ascultă, spuse el când ajunseră la țarcul mistrețului. Acum e liniștit. Mergi acolo, eu pornesc mașinăria, iar tu nu faci altceva decât să miști ștuțul ăsta pe tot corpul lui. Vezi?

Barkbelly văzu că Muckledown ținea un tub lung cu o pâlnie de aramă la un capăt și un săculeț de piele tăbăcită la celălalt capăt. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum funcționează.

— Ești gata? Intri acum! zise fermierul și deschise poarta împingându-l tot înainte. Apoi îi dădu capătul cu pâlnie al invenției ciudate, se aplecă, dădu un bobârnac unui întrerupător de undeva de acolo și – *vup!* – sacul din piele se umflă ca un cimpoi pe măsură ce aerul trecea cu rapiditate prin el. Când Barkbelly își duse degetele în vârful pâlniei putu să simtă cum lucrează puterea de aspirație.

La auzul zgomotului făcut de mașinărie, ghimposul cel fioros deschise un ochi negru și aruncă o privire prin țarc. Moțăise în umbră, grohăind pentru sine, însă acum era deranjat din nou.

Îl privi fix pe intrus, adulmecă aerul și simți mirosul de lemn. Era ceva nou pentru el. Se ridică în picioare încet, greoi. Țepii de pe spinare se arcuiră făcând o creastă neagră. Adulmecă iarăși și își mișcă țepii groși, rămânând nemișcat. Îl așteptă pe cel din lemn să facă o mișcare.

Și Barkbelly se clinti, dar foarte,foarte lent. Înainta pas cu pas cu grijă, fără ca măcar să-și ridice picioarele. Le făcea să alunece către teribilul Blister, sperând ca acesta să nu observe. Cu cât se apropia mai mult, cu atât începea să-i tremure mâna mai mult. Tubul devenise alunecos în mâinile lui. Era pe cale să-l scape. Își prinse degetele mai strâns și începu să-și întindă brațul. Aproape, tot mai aproape... pâlnia era foarte aproape să atingă fiara. Mai aproape, mai aproape... și l-a atins! Simți pâlnia strâns lipită de pielea mistrețului datorită aspirației. Dintr-un moment într-altul Blister va simți durerea în timp ce îi erau smulși țepii. Vor începe țipetele. Barkbelly își închise ochii și se adună gata de atac.

Dar se petrecu în schimb un lucru ciudat. Barkbelly auzi deodată o chicoteală. Un zgomot ascuțit aducând cu chicotelile unei fete. Ceva apropiat de chicoteala lui Candy Pie. Si neînțeles că nu e aici să vadă asta!

Dintr-odată deschise ochii cuprins se groază la acest gând. Dar nu era Candy. Era tot mistrețul. Înspăimântătorul Blister chicotea în timp ce pâlnia aspira. Barkbelly putea vedea cum erau trași țepii din rădăcină – acolo pe unde trecuse pâlnia nu se mai vedea decât o dungă de piele fină de culoarea pielii tăbăcite, dar Blister nu simțea nicidecum durere. Se părea că îl gâdilă peste tot.

În doar câteva minute chicotitul se transformă într-un mormăit cald, gutural. Barkbelly se trezi că zâmbește. Chiar nu se putea abține. Iar când fiara se trânti pe o parte și începu să dea din picioare, Barkbelly pufni de-a binelea în râs, neștiind dacă era de plăcere sau de ușurare.

— Îi place! îi strigă peste umăr fermierului Muckledown. Îi place cu adevărat!

— Bineînțeles! țipă fermierul peste hârâitul mașinăriei. Tuturor le place!

Acțiunea se termină parcă prea curând. Fermierul opri mașinăria.

Barkbelly sări afară din țarc și văzu sacul de piele umflat de țepi. În schimb, Blister era complet chel. Corpul lui enorm și gol strălucea până și în întunericul țarcului. Se răsucea destul de fericit în pământul afânat, acoperindu-se cu praf și murdărie.

— Nu-mi vine să cred! zise Barkbelly. Nu pot să cred că a fost atât de ușor. Credeam că-l va durea și că mă va ataca.

— Nu! Nu și bătrânul Blister. Este blând ca zăpada în cea mai mare parte a timpului.

— Dar l-a atacat pe Brick Pullman.

— Da, așa e, consimți fermierul. Dar asta n-a avut nici o legătură cu extracția de spini. Ascultă! Ghimpoșilor le place să le fie scoși ghimpii. Știi, aceștia nu sunt ghimpoși sălbatici dintre cei obișnuiți. Sunt crescuți cu un scop. În fiecare vară își pierd spinii, imediat ce se face foarte cald. Am putea să-i lăsăm să le cadă țepii în mod natural, dar le-ar cădea doar unul odată și s-ar împrăștia peste tot. Ar trebui să petrecem ore întregi numai să-i adunăm și să-i sortăm. Dar așa, cu mașinăria asta îi scoatem pe toți deodată și trebuie doar să-i prindem mănunchi. Și, după cum vezi, ghimpoșii se simt cu mult mai bine fără țepi. Se răcoresc, scapă de purici și căpușe. Ghimpoșii au o mulțime, crede-mă! Fără spini, se pot răsuci prin praf și asta pare să omoare micile pacoste. Asta face acum. N-ai face la fel în locul lui, băiete?

— Dar Brick Pullman... insistă Barkbelly.

— Brick Pullman e un flăcău masiv, cumsecade, plăcut, dar neîndemânatic. Și așa s-a întâmplat. Intră el cu picioarele lui mari și grase, în cizmele lui grele, fără să se uite deloc, și se așază pe picioarele lui Blister. Bineînțeles că Blister l-a atacat. Mi se pare destul de corect. Nici mie nu mi-ar plăcea dacă Brick Pullman ar călca cu pași apăsați pe picioarele mele, nu-i așa?

Barkbelly se aplecă peste bârnele țarcului și privi lung la mistrețul cel grozav. Se răsucea și murmura ca un bebeluș cu pielea catifelată.

— Nu, îi răspunse el, zâmbind. Nici mie nu mi-ar plăcea.

CAPITOLUL 9

Barkbelly își adora slujba. Îi plăcea să meargă la fermă în ceața matinală și să se întoarcă acasă pe cărarea plină de polen și bâzâit de albine. Îi plăceau ghimpoșii, iar fermierul Muckledown se ținu de cuvânt: Barkbelly nu fu trimis niciodată să curețe grajdurile. În cele mai multe zile lucra la extracție și sortare. Toți spinii trebuiau să fie controlați, sortați, făcuți snop și legați strâns după extracție, iar cu degetele lui de lemn putea face asta într-un timp mult mai scurt decât alții.

În timpul rămas, îi plăcea să cerceteze porcii premianți. Se apropia Cupa Ghimpoșilor și toți voiau ca fermierul Muckledown să câștige din nou. Toate speranțele erau puse în Bramble, purceaua cu ochi triști. Era o purcea cu spini aurii din Pădurea îndepărtată – un soi rar, străvechi, din Regiunea Sălbatică de Nord. Cea mai mare parte a spinilor ei erau negri, dar între urechi avea o mână de spini scurți, aurii. Erau superbi. Dar la ce îi foloseau? Barkbelly știa că fiecare spin își găsea o întrebuințare anume la ferma Muckledown, dar nu-și amintea să fi văzut vreunul auriu în vitrina de prezentare.

Când a venit vremea să extragă spinii lui Bramble, aceasta toarse ca o pisică și înclină capul astfel ca el să poată prinde și ultimul ghimpe. Apoi, se răsuci fericită în murdărie în timp ce el merse la țarcul de sortat să deșerte sacul. Dar, când deschise sacul, văzu că toți spinii erau negri. Lipseau cei aurii. Barkbelly fu îngrozit. Aceia erau cu siguranță cei mai valoroși spini ai oricărui ghimpos, iar el i-a pierdut! Fermierul Muckledown va fi furios.

Merse înapoi în țarc să o cerceteze pe Bramble. Spinii fuseseră extrași. Nu era nici un dubiu în privința asta. Pielea dintre urechi era complet netedă. Spinii trebuie să fi ajuns în sac. Nu aveau unde altundeva să fie.

Barkbelly merse la masa de sortare și întoarse grăbit sacul pe dos. Dar spinii nu erau acolo. Dispăruseră. Dacă fermierul Muckledown va crede că i-a furat el? Era mult prea îngrozitor să se gândească la așa ceva.

Dintr-odată Barkbelly simți o mână pe umăr. ***Fermierul Muckledown!*** Nu! Pot Williamson, cel mai bătrân muncitor de la fermă. Era un om prietenos, care părea că nu face nimic altceva decât să fumeze din pipă și să bea ceai, dar Barkbelly știa că toți ceilalți îi purtau respect. Pot lucrase cu ghimpoșii vreme de șaptezeci de ani (îi crescuse, îi hrănise, îi căsătorise, după cum spunea soția lui, Plum). Ceea ce nu știa el despre ghimpoși pur și simplu nu era merita să știi.

— Te-am speriat, băiete, nu-i așa? râse bătrânul. Ai ceva de ascuns?

— Oh, domnule Williamson, s-a petrecut ceva îngrozitor! se tângui Barkbelly. Am pierdut spinii aurii ai lui Bramble. Știu că i-am extras. Sunt sigur că am făcut asta, dar nu sunt în sac. I-am pierdut.

Barkbelly își ținea fața în palme și tremura de îngrijorare. Pot zâmbi.

— Nu poți pierde ceva ce nu ai avut niciodată, zise el.

— Dar i-am avut! strigă Barkbelly. Erau în sac.

— Oh, nu, nu erau, chicoti bătrânul. Îți voi spune de ce. Nu au părăsit niciodată capul ei.

Barkbelly îl privi încremenit, străduindu-se să înțeleagă ce auzise.

— Ghimpii sunt tot acolo, adânc în pielea capului lui Bramble. I-a tras înăuntru după ce ai început extracția. *S-au retras* ca niște melci mici în cochilii. Sunt sigur că asta s-a întâmplat. Am văzut-o cu ochii mei. Iar când restul ghimpilor vor începe să crească la loc, cei aurii vor crește odată cu ei.

Barkbelly rămase fără cuvinte. Singura explicație găsită era că se risipiseră în aer.

— A reușit cineva vreodată să-i extragă ghimpii aurii?

— Nu în ferma asta, zise Pot, umplându-și pipa. Dar am auzit povestea unui băiat de la Westmeadow. Se pare că dăduse o poțiune de adormit unui mistreț cu spini aurii și, pe când dormea, i-a extras un ghimpe cu un clește. Nu a dormit mult timp. S-a trezit furios și l-a mușcat de un picior până la os. I-a produs o rană ciudată și nevindecabilă. Tot piciorul i s-a înnegrit și numai după câteva zile a trebuit să fie tăiat.

— Dar a scos ghimpele? insistă Barkbelly.

— Da, dar... Bătrânul făcu o pauză, savurând momentul. Ghimpele n-a rezistat mai mult de câteva minute și s-a transformat în pulbere. A fost luat de vânt.

— E o poveste adevărată?

— Da, sigur că e! Dacă vei merge la Festivalul Ghimpoșilor de anul acesta, probabil o să-l vezi pe tânărul acela acolo. I se spune Rope Daniels. Bineînțeles că acum nu mai e atât de tânăr, dar un picior nu-l mai are. Întreabă-l, dacă nu mă crezi!

— Oh, nu e vorba că nu te cred, zise Barkbelly la repezeala Doar că e atât de ciudat. Dacă ghimpii nu pot fi *extrași* înseamnă că ei nu cad niciodată?

— Ei bine, nu am găsit niciodată vreunul, dar asta nu înseamnă că nu cad. Poate că se preschimbă în pulbere imediat ce cad. E ceva special în legătură cu acești ghimpi aurii. Sus în nord, în Pădurea îndepărtată, sunt grote. Exploratorii le-au descoperit acum câțiva ani și susțin că în acele grote a trăit demult o rasă umană diferită, neidentificată în alte locuri. În orice caz, pereții acelor grote sunt acoperiți cu picturi și am auzit că una dintre ele înfățișează un ghimpos asemănător cu Bramble. Ține un ghimpe de aur în gură ca și cum ar intenționa să îl folosească la ceva. Ciudat, nu? Toate că spinii aurii *cad* numai dacă vrea ea. În loc să îi tragă înăuntru, ghimpoșii îi împing în afară cu un scop precis, iar aceștia *nu* se transformă în pulbere sau cel puțin nu imediat. Bătrânul își trosni oasele. Deci nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu ai făcut nimic rău. Îți spun eu. Te ajut să legi ghimpii ăștia, după care o ducem pe Bramble în dumbravă. Nu ne grăbim la întoarcere.

Barkbelly strânse primul mănunchi în timp ce Pot aduse ață. Ce lucru ciudat mai erau și ghimpii ăștia! Cu corpul negru și lucios și vârful de culoarea chihlimbarului arătau ca bagheta unui magician. Dar puterea unui magician nu era nimic pe lângă forța aceasta pură, primordială. Bramble era un animal tânăr, dar ghimpii ei dețineau cunoaștere ancestrală. Secrete străvechi au fost transmise din generație în generație, de la un ghimpos la altul. Doar atingând ghimpii, Barkbelly le putea simți puterea.

— Pot, zise el, la ce folosesc ghimpii ăștia negri?

— La fabricarea mobilei în cea mai mare parte. Se fac lucruri de calitate, pe care noi nu ni le permitem. Speteze de scaune în principiu.

Barkbelly își pierdu răsuflarea. Lucruri atât de frumoase și magice să fie turtite de șezuturi grase în case elegante... Ce lume ignorantă!

CAPITOLUL 10

Vara era pe sfârșite. Lui Barkbelly nu-i venea să creadă, dar când privi la Bramble, avu dovada vie. Ghimpii îi crescuseră la loc mai lungi și mai lucioși ca niciodată. Acum, la doar o săptămână distanță de Festivalul Ghimpoșilor, fermierul Muckledown îl însărcinase cu o treabă importantă: pregătirea lui Bramble pentru prezentare. În fiece zi, trebuia să o cerceteze dacă avea purici sau căpușe. Bramble se bucura de atenția lui. Își freca botul de el și îi adulmeca buzunarele căutând ciupercile pe care i le adusese. Dar, cu toate că era prietenoasă și încântată să-l vadă, Bramble nu-și pierdea niciodată tristețea din priviri, iar Barkbelly simțea că locul ei era în pădure, nu într-o cocină, indiferent cât de bine îngrijită ar fi fost.

Într-o dimineață, Barkbelly mergea prin pădure când auzi deodată ceva masiv mișcându-se prin lăstăriș. Toate tufișurile tremurau când trecea printre ele fornăind și răsuflând greu. Dintr-odată se opri în spatele unei movile de mărăciniș încâlcit.

Barkbelly se ghemui, se furișă mai aproape și privi lung prin verdeață. Era Bramble! Scăpase! Cu o seară înainte o închisese în cocina ei. Își amintea foarte clar că verificase lacătul. Așadar, cum... Dar privind cu atenție observă că ghimposul acesta era mai mare și ghimpii lui erau de un gri-fumuriu în loc de negru. Iar când ghimposul se întoarse și-l privi cu ostilitate, își dădu seama că era o creatură sălbatică, o ființă a codrului și pădurii, a munților și apelor curgătoare.

Barkbelly rămase neclintit, fără să îndrăznească să întoarcă spatele ghimposului enorm de teamă ca acesta să nu-l atace. Nu se temea pentru sine, pentru că era indestructibil, dar era puternic și, dacă din instinct ar riposta, l-ar putea răni pe ghimpos. Deci se îndepărtă mergând cu spatele, cu privirea pironită în pământ, până ajunse din nou pe cărare. Apoi, se întoarse și își continuă drumul, întrebându-se dacă ar fi bine să-i spună fermierului Muckledown. Cu siguranță că va fi interesat. Până la urmă Ghimpoșii Aurii din Pădurea îndepărtată erau rari și mai mult ca sigur că fermierul va vrea să prindă exemplarul de față. Barkbelly nu putea să rabde așa ceva. Va ține secretul numai pentru sine.

În acea după-amiază lui Barkbelly îi reveni sarcina de a lustrui toate medaliile, cupele și trofeele câștigate de-a lungul anilor de fermierul Muckledown la Festivalul Ghimpoșilor.

Fermierul intenționa să le așeze la expoziția comercială, așa că era necesar să strălucească. Spre încântarea lui Barkbelly, Pot lucra alături de el. Bătrânul vorbi timp de aproape o oră despre câștigătorii și perdanții festivalurilor de altădată. Apoi aduse vorba despre Bramble și începu să-i cântărească șansele.

Barkbelly găsi momentul prielnic să afle mai multe.

— De unde provine Bramble? întrebă el. A fost prinsă în pădurea Ferny?

— Nu, băiete! râse Pot. Nu trăiesc pe aici! Toți porcii provin din Sălbăticia Nordică fie că e vorba despre Ghimpoșii Aurii din Pădurea îndepărtată, fie despre cei cu spinarea neagră din Țările de Sus, cu spinarea argintie, cu botul lung din zona de coastă sau din rasa Ghimpoșii de Munte. Sălbăticia Nordică este un loc neștiut. Pădurile sunt habitatul multor Creaturi ciudate: iepuri grozav de mari cu labele cât un stâlp de gard, veverițe răutăcioase cu niște colți care pot să-ți sfâșie o mână. Îi știi pe șobolani? Și ei sunt originari tot de acolo. Din nu știu ce motiv animalele din Sălbăticia Nordică cresc foarte mult și ajung masive. Se pare însă că nu toate sunt la fel. Cred că insectele sunt normale. Asta se întâmplă numai celor cu blană. Dar de la ce a venit vorba de asta? Ce spuneam la început?

— Te-am întrebat de unde a venit Brumble.

— Așa e! zise Pot. M-ai întrebat dacă a fost prinsă în pădurea Ferny. Ei bine, nu a fost. S-a născut și a fost crescută chiar aici la fermă.

Scuipă o medalie și o lustrui bine.

— Deci fermierul Muckledown avea și alți Ghimpoși Aurii?

— Oh, da! Și toți au fost campioni. Luă o medalie din grămada care trebuia lustruită. Asta a fost câștigată de Blackbriar, mama lui Bramble. Iar asta, luă el încă o medalie, de tatăl ei, Quill.

— Unde sunt acum? Părinții lui Bramble.

Privirea lui Pot se umbri. Lăsă din mâini medaliile și scotoci în buzunar după pipă. O umplu, o aprinse și pufăi o vreme în tăcere.

— Nu mai sunt, zise el în sfârșit. A fost o boală venită de dincolo de ținut. Nimeni n-a știut ce a fost sau de unde anume a venit. Părea o umbră. Nu a îmbolnăvit toți ghimpoșii, doar anumite rase. Ghimpoșii Aurii se pare că au fost mai vulnerabili, iar Muckledown avea în jur de treizeci pe atunci: o pereche de porci, o duzină de purcele pentru înmulțire și o grămadă de purceluși. Toți au murit unul câte unul cu excepția lui Bramble și Thorn.

Bătrânul oftă și trase cu putere din pipă.

— Nu pricep cum au supraviețuit aceștia doi, dar au reușit. Au fost o pereche reușită de luptători!

— Thorn era fratele lui Bramble? întrebă Barkbelly.

— Nu. Thorn fusese fătat de o altă purcea. El era perechea ei. Erau de nedespărțit. Trebuie să-ți spun că era unul dintre cei mai frumoși ghimpoși din câți am văzut, *splendid,* un adevărat campion! Era de neoprit! Thorn a câștigat Cupa Ghimpoșilor timp de cinci ani în șir. Anul trecut a câștigat și ar fi câștigat și anul ăsta dacă ar fi fost încă pe aici.

— A murit!

În așteptarea răspunsului, Barkbelly își ținu răsuflarea.

— Să moară? Nu, băiete! A fugit!

CAPITOLUL 11

Era o zi dezamăgitoare. În loc de soarele mult promis, cerul era acoperit de nori de ploaie. Barkbelly se grăbi către fermă prin pădurea plină de picuri. Înainta cu umerii îndoiți, capul plecat și mâinile în buzunare. Mergea atât de repede, încât se ciocni de un ghimpos fără să-l observe. Se clătină și se dădu înapoi. Thorn se zbârli tot, iar spinii lui înșelători se i ridicară ca niște sulițe. Ochii lui de porcușor sclipiră.

Barkbelly nici nu se clinti din loc. Pot avea dreptate. Thorn era splendid: cel mai strașnic ghimpos pe care îl văzuse vreodată. Era mai slab și o idee mai ușor decât Bramble. În rest părea că amândoi erau gemeni.

Thorn răsuflă cu zgomot și merse agale către el. Apoi, făcu un lucru bizar: își puse botul în palma lui Barkbelly și îl plimbă de sus în jos. Începu să saliveze, și continuă să-i frece palma lui Barkbelly până ce un strat gros îi unse toate degetele. Apoi, strănută, îl privi pe Barkbelly direct în ochi și se îndepărtă luând calea codrului.

Barkbelly își continuă drumul. Gândurile bâzâiau încontinuu în capul lui de lemn. Avea o dilemă: voia să-i ceară lui Pot să-i explice comportamentul ciudat al ghimpoșilor, dar atunci s-ar afla și secretul lui. Thorn va fi hăituit până ca ziua să se termine.

Ajunse la fermă încă îngândurat. Prima treabă din acea zi fu controlul puricilor. Fără să se gândească măcar ce face, merse direct în țarcul lui Bramble, ajunse la botul ei blănos și – *buf* – lovi podeaua cu Bramble deasupra lui. Aceasta grohăia și guița, burdușindu-l cu picioarele, lingându-i capul întruna cu frenezie pentru că simțea mirosul iubitului ei Thorn.

Barkbelly începu să chicotească. Oricare alt băiat ar fi fost strivit de puterea ei, dar pe el îl gâdila doar. Putea s-o audă cum torcea și mormăia iar, și, când el îi strigă să înceteze și ea se opri, văzu că îi dispăruse tristețea din priviri. Ochii îi străluceau ca soarele ce se ivește dintr-odată dintre nori într-o zi cenușie. Ce pierduse era acum regăsit.

Și în acea clipă lui Barkbelly i se păru atât de frumoasă și sălbatică, atât de deznădăjduită și întemnițată. Atunci simți inima zvâcnindu-i în pieptul lui de lemn ca un urs într-un butoi. Știa ce avea de făcut.

CAPITOLUL 12

Pătura de nori se îngroșă tot mai mult de-a lungul zilei și, la căderea nopții, se lăsă frigul. Părea că și natura participa la planul lui secret, ținând pe toată lumea înăuntru, departe de cocini.

Barkbelly se cațără afară prin fereastra de la dormitor, in vreme ce părinții erau jos ințețind focul. Se strecură prin pădurea Ferny, ascultând zgomotele venite din pădurea tânără, dar nu era nimic neobișnuit. Se auzeau doar frunzele căzătoare și corbii neliniștiți. Dar Barkbelly știa că fiecare mișcare pe care o făcea era supravegheată din umbră de Thorn. Era acolo, privind și așteptând.

Ferma Muckledown era adormită. Toată lumea dormea: fermierul și familia lui, muncitorii, toți. Numai câinii fermei se agitară la venirea lui Barkbelly dar, odată ce văzură cine era, își mișcară cozile și lăsară din nou capetele pe labe.

Barkbelly se furișă către cocina ghimpoșilor. Fiecare ușă avea o plăcuță pe care era pictat numele fiecăruia: Thistle... Prickler... Spike... Blister... Conker... Teasel... Bramble. Barkbelly trase zăvorul, deschise ușa și o văzu pe Bramble ululmecând aerul temătoare. Dar simți un miros știut de mult timp și mult iubit. Dintr-odată fugi de-a curmezișul curții și dispăru în pădure.

Barkbelly închise poarta cocinii și trase zăvorul la loc, apoi se topi și el printre umbre.

Pe la jumătatea drumului, norii se risipiră lăsând să se întrevadă luna argintie, palidă ca o monedă. Dintr-odată pădurea era scăldată în lumină. Umbre se formară în spatele fiecărui copac, iar în față, pe potecă, așteptau cei doi ghimpoși. Le sclipeau ochii și Barkbelly văzu că Bramble avea în priviri aceeași sfidare ca Thorn. Imediat părură să se domolească și Barkbelly nu era foarte sigur dacă nu cumva era doar o iluzie a luminii lunii, dar Bramble păru să-i facă un semn din cap. Apoi, amândoi ghimpoșii se îndepărtară rapid printre umbre și dispărură.

Când Barkbelly ajunse la lucru a doua zi, găsi un adevărat haos. Brick, Shoe și Saddle fuseseră trimiși să caute prin pădure. Nail cerceta noroiul de pe cărare în căutarea unor urme. Doamna Muckledown pusese mâncarea favorită a lui Bramble în țarc în speranța că o va tenta să se întoarcă. Fermierul Muckledown mergea cu pași apăsați ridicând praful în jurul lui. Pot făcea interminabile infuzii de ceai. Barkbelly fu trimis să hrănească purcelușii cu ordin să se întoarcă la ora zece fix pentru adunarea de la culcușul din grajd.

La adunare fermierul Muckledown le împărtăși din gândurile lui.

— Am observat că Bramble a fost furată, zise el înverșunat. Știu că e greu de crezut, dar nu există nici o altă explicație. Am cercetat personal țarcurile, chiar înainte de a le închide peste noapte. Era undeva pe la ora unsprezece. Fiecare țarc era bine închis cu zăvoare. *Deci tu, Barkbelly* – aținti asupra lui un deget subțire și Barkbelly fu prins ca un fluture de noapte într-o rază de lumină – *nu ai de ce să te simți vinovat de absolut nimic.* Știu că ai fost ultimul în țarc cu ea, dar ai tras bine zăvorul. Am verificat. Nu, prieteni, Bramble nu a fugit singură. Sunt o mulțime de oameni pe aici care știu că Bramble este cea mai mare speranță a mea de a câștiga Cupa Ghimpoșilor și mai mulți care s-au săturat să câștig an de an. Oamenii vor face mereu *fapte mârșave* în căutarea gloriei. Asta e tot ce am de spus.

— Ce veți face dacă a dispărut fără urmă? zise Nail Adams.

— Ei bine, tot vom merge la festival, băieții mei! Nu te îngrijora pentru asta! Încă îi avem pe Thistle și Prickler. Amândoi pot câștiga la proba Cea mai Bună Rasă. Nu ne vor aduce Cupa Ghimpoșilor – trebuie să aibă ceva special pentru asta -, dar sunt niște ghimpoși buni. Am mari speranțe pentru Tiddler la proba Purcelușul Anului. Deci chiar și fără Bramble tot vom fi la înălțime la festival.

Și așa a și fost. Thistle a câștigat Cea mai Bună Rasă, iar micul Tiddler a devenit Purcelușul Anului. Fermierul Muckledown s-a consolat pentru pierderea lui Bramble cu câteva halbe de bere la cortul cu răcoritoare. Iar Barkbelly îl văzu chiar și pe Rope Daniels, bărbatul cu un singur picior.

În cele din urmă veni și clipa decernării Cupei Ghimpoșilor. Câștigătorul fu Rapier, un specimen splendid de Porc de Pădure cu Ghimpi Negri de la faimoasa fermă Marshgold. Barkbelly stătea lângă fermierul Muckledown când fu prezentată cupa.

— E un specimen de primă clasă acel Rapier, zise fermierul. Nu pot să neg. Dar Bramble era chiar mai bună. Și nu mă pot gândi la nici un alt loc unde aș vrea să o văd acum decât stând acolo cu o rozetă de câștigător. Tu poți să ți-o închipui în altă parte?

Barkbelly își închise ochii. Putea să și-o imagineze în pădure cu Thorn alături. Era acoperită cu picățelele formate printre frunze de lumina soarelui și plescăia ghinde pe săturate.

— Nu, zise el zâmbind, nu pot.

CAPITOLUL 13

Vara se sfârșise și începuse lunga descindere aurie către iarnă. Un vânt neplăcut trecu în goană deasupra terenului de joacă și spulberă frunzele de pe cărare. Clopoțelul sună anunțând începutul pauzei și toată lumea năvăli afară.

Într-un colț al terenului de joacă, cei mici își începură jocurile cu cântece, săltând în cercuri vesele. În spatele prăvăliei din lemn, fetele mai mari chicoteau ca niște drăcușori. Petticoat Palmer furase jurnalul surorii ei și le împărtășea secretele acesteia. Doamna O'Leary era de serviciu, dar ca de obicei se comporta conform poreclei sale. Închise ochii și se sprijini de perete. Scoase un oftat și sorbi din ceai. Ignoră copilașii care o trăgeau de fustă. Nimic nu conta pentru Leary Plicticoasa când era de serviciu.

Copiii jucau alergatul taurului și erau deja în runda a treia, Fish fusese în prima, urmat de Dipper. Era rândul lui Tie Donahue, dar când făcu un pas în față, Barkbelly anunță că vrea să urmeze *el.*

— E rândul meu, zise Tie, un băiat scund și gras cu părul ciufulit și haina strânsă cu un brâu. Rândul tău va fi mai târziu.

— Dar nu va fi rândul meu mai târziu, nu-i așa? mârâi amenințător Barkbelly. Nu va veni rândul *meu,* dar al *tău,* da. Și al lui Moth... și al lui Ham... și al lui Log... chiar și al lui Pan Evans, dar nu al meu, pentru că niciodată nu e așa.

— Haide, Bark! zise Fish, încercând să liniștească lucrurile. Doar știi de ce. N-ar fi corect. Nu se acceptă nici măcar o dată. Mai ales acum. Arătă către Sprout Wallace și micul Pan Evans.

— Dar nu e corect față de *mine,* se plânse Barkbelly. Știu că sunt mai puternic decât voi toți.

— Noi toți la un loc am putea să te învingem! interveni Tie vrând să continue jocul.

— Dar pot să o las mai moale. Să nu mă străduiesc prea mult. Ce părere ai?

Toți întoarseră privirile către el. Era atât de plin de speranță și încântat, încât nimeni nu avu inimă să-i spună ce gândește.

— Ce părere ai, Fish? întrebă Pan Evans.

— Nu mă băga în asta! strigă Fish. Nu zic nimic. Sunt subiectiv. Este prietenul meu cel mai bun.

— Chiar așa? zise Barkbelly. Uau! Mulțumesc, Fish!

— Deci crezi că poate urma el? întrebă Tie.

— Nu am spus asta!

— Nici nu trebuia, zise Ham Malone. Știm ce gândești.

— Atunci de ce mă mai întrebați? strigă Fish. Sincer! Clătină din cap și se îndepărtă, dar tot sc întoarse. Dacă nu încetați, nu va mai fi timp pentru o altă rundă.

Asta era adevărat.

— Ei bine... zise Moth încet. Am putea face o excepție...

— *Da!* strigă Barkbelly triumfător.

— *Nu!* urlă Tie. Nu e corect! Era rândul meu! Și părăsi jocul începând să dea cu picioarele într-o bancă, bombănind ca pentru sine.

Băieții îl ignorară și se aliniară: Moth Williams, Sprout Wallace, Fish Patterson, Spoon Hardy, Needle Morgan, Ham Malone, Log Worthing, Dipper Dean și micul Pan Evans.

Barkbelly îi privea în față, deschizându-le calea. Se ghemuia ca un luptător și își întindea brațele gata să se năpustească asupra alergătorilor. Băieții se uitau la el îngrijorați. Barkbelly părea foarte serios și nu o lăsă moale deloc. Arăta ca un homar imens de lemn cu ochi scânteietori și pocnind din clești. Ei erau ca niște momeli înotând în ghearele morții, își adunară toate forțele.

— ALEARGĂ, TAURE! strigă Barkbelly și ei săriră, alergând sălbatic dea curmezișul pantei către siguranța unui perete, abătându-se din calea pumnilor lui formidabili, sărind peste picioarele lui care aduceau cu niște buturugi.

Dar Moth fu prins. Se zbătu. Se luptă. Lovea cu pumnii în pieptul lui Barkbelly și cu picioarele în tibiile lui de lemn, dar nu îi folosea la nimic. Se predă.

Deci acum erau doi. Băieții se aliniară din nou. Barkbelly și Moth se strânseră unul în altul, șoptind și făcând planuri. Apoi, se ghemuiră și strigară:

— ALEARGĂ, TAURE!

Și toți începură să alerge. Alergară toți spre Dipper. Nu avu nici o șansă. Moth îl urmări ca un berbec furios, încovoindu-l cu totul și, în timp ce Dipper stătu acolo icnind, Barkbelly îi prinse mâinile.

Trebuia să renunțe.

Urmă încă o rundă de șușoteli și plănuiri. Urmăritorii își aleseră următoarea victimă. Barkbelly se ghemui flancat acum de Dipper și Moth.

— ALEARGĂ, TAURE! strigară ei la unison și alergătorii începură să se agite.

Într-o clipită știură că îl vor pe Log. Alergară către el din toate părțile: șase brațe, șase picioare, trei corpuri cu un singur creier între ei. Le ardeau privirile. Își agitau brațele și tropăiau. Barkbelly era în față cuprins de entuziasm, atât de turbat și orbit, încât nu-l mai văzu deloc pe micul Pan Evans. Acesta fugi către o zonă sigură a peretelui cu capul plecat, fără să privească în jur, hotărât.

Barkbelly îl lovi ca un ciocan.

Micul Pan Evans pluti prin aer și căzu ca un sac de cartofi. Gașca auzi trosnitura teribilă a țestei pe prundiș, un zgomot surd care-ți întorcea stomacul pe dos când capul lui lovi solul. Apoi, se făcu tăcere.

Jocul se opri. Toți se adunară în jurul lui. Micul Pan Evans era întins cu fața în jos și stătea nemișcat. Nimeni nu îndrăznea să spună ceva. Dipper se așeză pe vine și îl întoarse. Era sânge, incredibil de mult sânge. Cineva țipă.

— E mort! zise Dipper. A murit! Tu l-ai ucis.

Barkbelly încremeni de groază. Nu putea vorbi. Nu se putea mișca. Micul Pan Evans era mort.

Dintr-odată terenul de joacă deveni un haos. Erau numai țipete și urlete. Toți arătau cu degetul și plângeau. Doamna O'Leary se îndreptă într-acolo.

— Tu l-ai omorât, zise Dipper încă o dată. Se ridică. Avea sânge pe mâini și pe haină. Fața i se schimonosi de furie. E MORT! strigă el și îl împinse pe Barkbelly îndepărtându-l de Pan Evans. E MORT ȘI TU L-AI OMORÂT, MONSTRULE!

Barkbelly nu zicea încă nimic. Văzu doar cum fețele celorlalți se întorceau de la corpul ce zăcea acolo către el. Văzu fețe sticloase, lacrimi și groază, teamă și neîncredere.

— *Fugi,* îi șopti o voce de lângă el. Era Fish. *Fugi!*

Barkbelly nu se mișcă. Nu putu.

— *Fugi!* Fish îl prinse strâns de braț și îl scutură cu brutalitate. *Fugi!* țipă el și Barkbelly auzi disperarea din vocea lui. *Fugi până nu vin!*

Barkbelly se întoarse și își privi prietenul în ochi. Văzu panică și teamă.

— Unde să merg? întrebă el prostește.

— Nu știu! strigă Fish. Fugi doar! Aleargă! Acum! *TE ROG!*

Și, cum îl privea prelung, Barkbelly simți în piept o durere adâncă ascuțită. I se rupea sufletul în două.

— *Nu vreau să plec,* șopti el.

— *Trebuie!* Nu vor înțelege. Vor spune că ești un criminal. Dipper deja crede asta și el ar trebui să-ți fie prieten. Te rog, Bark, fugi! Fă-o pentru mine. *Te rog!*

Prin urmare, Barkbelly se întoarse și fugi.

PARTEA A DOUA
CAPITOLUL 14

Barkbelly fugi toată după-amiaza. Alergă prin păduri și peste câmpuri, peste ape și pârleazuri. Nu se opri. Dacă s-ar fi oprit, ar fi început să se gândească și nu voia să facă asta.

La amurg, ajunse pe teritoriul unei ferme bogate. Câmpurile erau pline de vaci și se vedea o fermă cu o mulțime de acareturi. Dacă era atent, putea găsi de-ale gurii pe acolo. Câinii fermei nu-l vor putea prinde, căci, neavând miros uman, nu aveau cum să-i ia urma.

Așteptă până se întunecă de-a binelea și se furișă mai aproape. În tăcere deschise o poartă de lemn și intră. Ajunse într-o lăptărie cu pereți de cărămidă și podele bine măturate. Plăci reci de marmură, împovărate până sus cu unt și brânzeturi, se întindeau de-a lungul unei părți din încăpere. Erau și găleți argintii acoperite cu capace de lemn. Ridică unul și găsi lapte gălbui cu spumă.

Începu să bea. Laptele era bun. Putea să simtă cum îi revine puterea în picioarele istovite. Dar își aduse aminte de casă, de mama lui, cântând domol în timp ce mulgea vaca familiei, de tatăl lui, cum bea el direct din vadră și cum i se prelingeau picături de lapte de pe mustăți. Și acolo, în întuneric, Barkbelly își dori să fi putut plânge. Tânji după lacrimi care să i se prelingă pe obraji. Ar fi putut să picure și în lapte și să săreze bunătatea cea dulce, dar nu lui i-ar fi păsat pentru că lacrimile ar fi șters durerea de a fi un criminal singur, pierdut și departe de casă.

Dar până și criminalii trebuie să doarmă și să mănânce. Barkbelly era lihnit de foame. Luă două rotițe de brânză și se retrase către șopronul de lângă lăptărie. Adormi acolo încovrigat pe un maldăr de fân.

Când se făcu dimineață, fu trezit de zgomotele ușilor și, în timp ce vacile mergeau agale înăuntru stropite de rouă, se furișă afară pe o poartă și dispăru în ceața dimineții.

Barkbelly alergă vreme de șapte zile și nopți. Uneori era îngrijorat să nu fi alergat în cerc ca un șobolan într-o cutie cu roți. Ferme, drumuri, grajduri... toate arătau incredibil de familiar. Era îngrozitor de obosit și îngrijorat că din cauza acestei stări de sfârșeală va bâjbâi înapoi în propriul sat. Dar nu putea să doarmă. Era torturat de coșmaruri cu micul Pan Evans întins într-un lac de sânge. Chiar și când alerga nu întrevedea vreo scăpare. Alergatul îi amintea de terenul de joacă și de joc și... de micul Pan Evans. Cât de mult îi plăcea să se joace alături de băieții mai mari! Fish îi spunea mereu:

— Pan, ești prea mic să te joci cu noi. Într-o zi te vei răni.

Dar nu voia să asculte. Și acum e mort.

În cea de-a opta zi, Barkbelly își dădu seama că nu mai putea alerga mai departe. Nu era din cauză că nu ar mai fi avut putere, ci pentru că voința îl părăsise. Dormi cu intermitențe toată noaptea, iar când se trezi mintea îi fremăta de întrebări. Unde alerga? Oare ar trebui să se oprească? A fugit destul de departe?

Nu avea de unde să știe, dar, stând așa sub soarele dimineții, își ascultă inima ce părea să-i răspundă afirmativ: „Da, ai alergat destul de departe. Ai obosit de atâta fugă. Oprește-te! Nu poți fugi la nesfârșit!”

Se ridică și se întinse. Era la jumătatea drumului către un deal. „Pot urca la fel de bine pe cât pot să cobor.”

Așa începu să urce. Dealul fu mai abrupt decât părea și gâfâi și blestemă până ajunse în vârf. Dar când văzu priveliștea, blestemele îi înghețară pe buze. Pământul părea afundat adânc într-o imensă vale inundabilă încercuită de munți. Un râu licărea de-a lungul lui ca un colier căzut. Dar privirea îi fu atrasă de ceva cu mult mai interesant: un orășel prosper. Un roi de fabrici și locuințe cenușii construite cu speranță și ambiție. Drumurile îl ciuruiau, furnalele îl înfierbântau. O mantie groasă de fum plana asupra întinderii aceleia ca o fantomă răzbunătoare.

Barkbelly știa despre locul acesta. Călătorii îi istorisiseră despre un oraș unde oamenii trăiau și munceau precum șobolanii. Fiecare locuitor din Pumbleditch le auzise, dar erau doar povești, nu? Nimeni n-ar fi crezut că putea să existe un asemenea loc. Dar Barkbelly crezu și acum îl privea cu ochii lui.

Acesta era orașul Tything.

CAPITOLUL 15

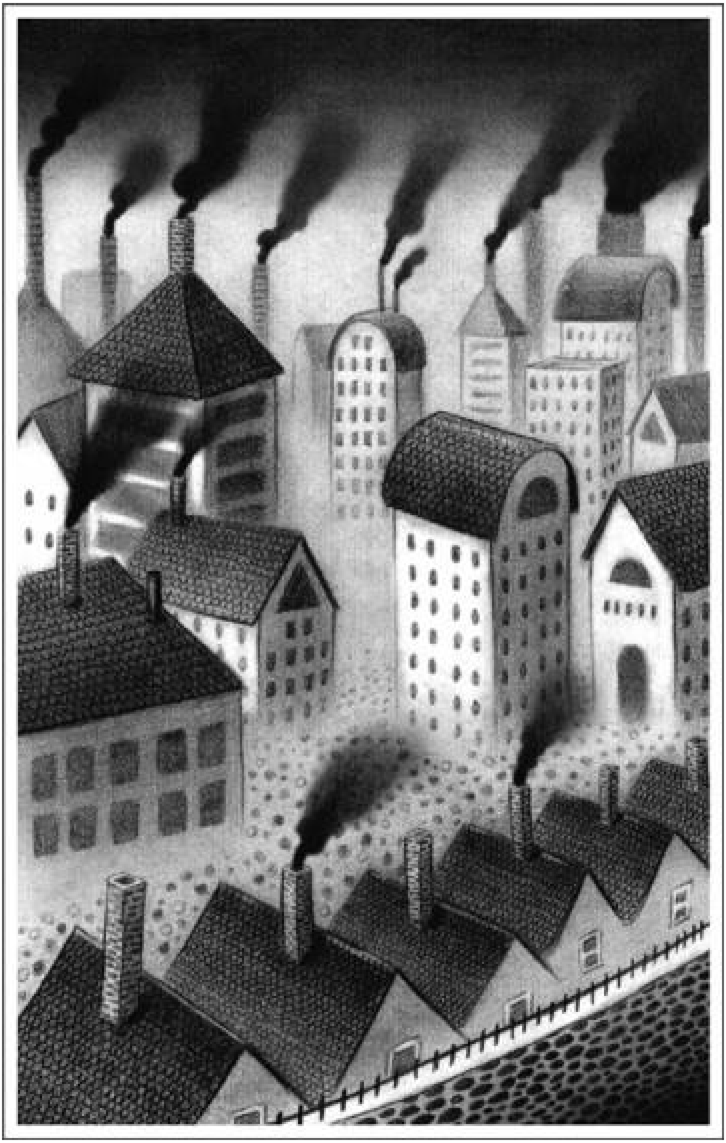

Orașul Tything era o aglomerare de case și fabrici. Zidurile se ridicau către cer. Fumul erupea din coșuri spiralate. Apa se prelingea pe străzi în rigole unsuroase. Câini și copii căutau cot la cot hrană pe alei. Orășenii aveau fețe palide și ochi apoși, erau chinuiți de tuse seacă și strănuturi cumplite. Și totuși, puteau supraviețui, iar Barkbelly vedea asta. Acești oameni erau hotărâți să prospere. Văzu constructori tăind cu fierăstrăul și ciocănind. Văzu o mulțime de muncitori din fabrici înțesând străzile precum oile către piață, vânzătorii ambulanți, care vindeau cârnați, pește în saramură, supă fierbinte, rulouri de brânză, chec cu frișca, tot ce-și dorea un băiat înfometat. In aer pluteau limbajul și mirosul gătitului. Ce mulți i se păreau oamenii! Era perfect! Se putea topi în mulțime și nimeni nu l-ar mai fi găsit.

Dar putea să trăiască aici? Indiferent că era sau nu din lemn, avea nevoie să se hrănească și asta costa bani. Mai voia și un pat. Nu ar fi vrut să doarmă în stradă ca un câine. Avea nevoie de o slujbă. Nu trebui să caute prea mult. Orașul Tything se extindea ca un balon. Erau multe fabrici, ateliere și o grămadă de slujbe. În acea după-amiază găsi o poartă frumoasă, aurită, deasupra căreia era pusă o inscripție, ce se arcuia ca un curcubeu:

TYTHING SI FIUL
PRODUCĂTORI DE GEM

Mai era un bilet scris de mână și legat de poartă:

CĂUTĂM AJUTOR
ÎNTREBAȚI LA GHERETA PORTARULUI!

Ghereta era o clădire mică din cărămidă roșie cu o fereastră murdară. Barkbelly se uită atent înăuntru și văzu un bărbat în vârstă cu mustața acoperindu-i o mare parte din față. Citea un ziar și-și răsucea un deget în ureche pentru a scoate ceara.

Barkbelly bătu la fereastră, iar portarul lăsă deoparte ziarul, deschise un ochi de geam și-l privi lung prin lentilele groase are ochelarilor.

— Da? rosti el printre dinți.

— Am văzut inscripția, zise Barkbelly, și aș vrea să cer o slujbă.

— Păi, bineînțeles că ai vrea, zise portarul, schimonosinduși fața. Un sărman bun de nimic așa ca tine, mergând printr-un oraș murdar cu nici un ban în buzunar și nici un pic de mâncare în burtă, căutând cu disperare o portiță de scăpare, o salvare, o rază de soare care să străbată printre norii de deznădejde și disperare și care să-i promită o fărâmă de hrană, confortul unui pat, un acoperiș în lumea asta de păcat și durere și o speranță, numai o speranță că poate fi un viitor mai bun pentru cei care muncesc din greu pentru a-l obține, într-un loc unde o slujbă le este la îndemână acelora care văd inscripția și care pe dată fac întocmai ce li se indică acolo și întreabă doar la ghereta portarului.

Portarul închise ochiul de geam și se întoarse la ziarul său *Daily Truth.*

Barkbelly era uluit. Se uită în toate părțile căutând o altă gheretă unde putea întreba, dar nu mai era alta. Bătu a doua oară la fereastră.

— Da? șuieră portarul iar printre dinți, deschizând ochiul de geam.

— Așa cum am spus mai devreme, am văzut inscripția și aș vrea să cer o slujbă.

— Atunci trebuie să mergi la un interviu, zise portarul. E adevărat că acelora care cer li se poate da, dar cu siguranță nu li se va da fără un interviu. Iar un interviu, să-ți spun mai înainte de a întreba așa cum bineînțeles că o vei face, pentru că băieții ca tine mereu fac asta, căci vin destul de des de la țară, unde aceste formalități nu sunt considerate necesare pentru obținerea unei slujbe. Ei bine, un interviu este nici mai mult, nici mai puțin decât o *întâlnire.* Este o întâlnire, chiar dacă mai degrabă una formală, în care vei fi chestionat de tânărul patron Tything și se așteaptă răspunsuri din partea ta. Și iarăși, mai înainte de a întreba, tânărul patron Tything este într-adevăr fiul în Tything și *Fiul,* adică fiul domnului Blunderbuss Tything, proprietarul și fondatorul măreței fabrici în fața căreia stai acum, umilit de gloria și micșorat de imensitatea ei. În fața acestei fabrici ești un *nimic,* doar un intrus, un spectator, un observator, un măturător, un câine jalnic, recunoscător pentru cel mai nenorocit rest căzut de la cea mai scundă masă, dar înăuntrul ei, dincolo de aceste porți aurite, *poți fi ceva.* Poți fi *un muncitor.* Poți avea bani și mâncare și un acoperiș deasupra capului. Poți avea compania unor prieteni și satisfacția că în fiecare borcan de gem Tything este ceva din tine. Fără tine acel gem nu ar exista. Ești o parte esențială a procesului. Poți fi mândru de asta, nu-i așa?

— Oh, da! zise poticnit Barkbelly, copleșit de ceva atât de grandios.

— Atunci vei obține slujba. Va fi a ta, pentru că ai întrebat. Așteaptă aici!

Portarul închise ochiul de geam și dispăru, apoi reapăru din spatele gheretei, zornăind un mănunchi de chei. Merse târșâit până la porțile aurii, se opri puțin, ținu cheile la înălțimea ochelarilor, privi chiorâș, o alese pe cea potrivită, o puse în broască, o întoarse până se auzi un clic, după care porțile se deschiseră ușor și Barkbelly intră.

Portarul îl purtă de-a lungul coridoarelor și galeriilor, sus pe scări și prin beciuri, prin curți pietruite și pe după colțuri până ce ajunseră într-un birou cu un perete numai ferestre. Portarul se opri acolo și ciocăni. Barkbelly citi inscripția lustruită de pe ușă:

DOMNUL TEAK TYTHING DIRECTORUL FABRICII

Ușa se deschise și văzu acolo un tânăr înalt cu fața pistruiată și cu o claie de păr roșcat. Zâmbi și își dădu bretonul de pe frunte.

— Ah, Dogger, zise el, vin la tine în câteva minute. Arătă către o bancă de lemn de pe coridor. Ia loc!

S-au așezat și Barkbelly se trezi privind prin ferestrele biroului. Tânărul vorbea cu cineva așezat într-un scaun cu spătarul înalt și în mod evident îi făcea plăcere compania lui. Acesta râdea, asculta și iarăși râdea. Dintr-odată vizitatorul se ridică și se întoarse, iar lui Barkbelly i se tăie răsuflarea, încăperea radia de strălucirea frumuseții unei tinere în rochie galbenă. Barkbelly își dădu seama pe dată că era sora tânărului. Părul ei roșcat, prins în panglici galbene, era la fel de cârlionțat ca al lui, iar chipul ei în formă de inimă avea aceiași pistrui.

— *Cine e ea?* șopti el.

— Domnișoara Taffeta Tything, zise portarul, fiica cea iubită a patronului Tything cel bătrân.

— Lucrează în fabrică?

— Bineînțeles, deși nu în același fel ca mine sau ca tine, pentru că de fapt ea este unul dintre patroni, iar asta e cu totul altceva. Cu toate acestea ea lucrează în fabrică sau, mai bine spus, are anumite responsabilități -, anume se ocupă de *stocuri.* Sarcina sa e să se asigure că în magazii există suficiente fructe și zahăr pentru a face gem în funcție de sezon și programul de producție.

— Este foarte frumoasă!

— Da, încuviință portarul și, în mod surprinzător, nu mai adăugă nimic.

Imediat se deschise din nou ușa biroului și un câine mic ieși alergând. Lătra scurt, dansă și se învârti pe picioarele de dinapoi, entuziasmat că era iarăși afară.

— Liniște! se auzi strigând o voce tăioasă și domnișoara Taffeta ieși din birou. Ai promis că nu vei întârzia! zise ea și se opri puțin în ușa de la intrare. Doar știi bine cât urăște tata să fie lăsat să aștepte, mai ales de ziua lui! chicoti ea. Liniște! spuse ea din nou, făcându-i semn cu degetul cățelului care țopăia.

— Vin acum!

Își sărută fratele pe obraz și plecă.

Barkbelly o privi cum se îndepărtează. Plutea de-a lungul coridorului cu acel cățel mergând în urma ei, iar ea era atât de aurie și luminoasă! Era ca o primăvară venită în plină iarnă.

— Așadar, Dogger! zise tânărul Tything. Acesta e un alt muncitor?

— Așa e, domnule, zise portarul, dând din cap și făcând o plecăciune. Încă un suflet amărât și fără speranță în viitor.

— Excelent! Atunci intră, tinere, și vom vedea pentru ce ești făcut! Mulțumesc, Dogger! Tânărul domn Tything îl conduse pe Barkbelly în birou și închise iute ușa.

— Ia loc, tinere!

Barkbelly putu vedea un birou enorm din lemn cu teancuri înalte de hârtii, un scaun mare acoperit cu catifea și un altul din lemn cu șezut acoperit cu piele ponosită. Barkbelly îl alese pe acela din lemn și se așeză. *Pââââr!* Pielea de pe scaun pârâi sub el. „Sper să nu fi auzii asta!” Barkbelly se suci într-o poziție incomodă.

Dar tânărul Tything era prea ocupat să facă loc pe o parte din birou pentru a observa asta. Trecură cinci minute până ca acesta să-i arunce barem o privire lui Barkbelly, iar, când în sfârșit făcu asta, se aplecă peste talmeș-balmeșul de pe birou și îl privi îndelung cu intensitate.

— Pe toți sfinții! strigă el. Un băiat din lemn! zâmbi el răutăcios. Extraordinar! Care e numele tău, tinere!

— Barkbelly, domnule.

— Într-adevăr! strigă tânărul patron Tything. Ei bine, Barkbelly, ești în căutarea unei slujbe?

— Da, domnule. Am sosit de curând în oraș și am văzut inscripția de la poartă.

— Oh, un început *excelent!* strigă el, pocnind din palme ca o focă. Aptitudinea ta de observare este cu adevărat minunată! Dar – și întrebarea asta e puțin mai delicată – ai putut să o *citești?*

— *Da,* zise Barkbelly încet.

— Uimitor! Răspunsul perfect! Oh, ești exact genul de om de care avem nevoie aici! Poți începe mâine?

Barkbelly făcu semn din cap afirmativ.

— Excelent! Ai nevoie de un loc unde să dormi?

Barkbelly dădu iar din cap că da.

— E esențial! Ei bine, există în spate un adăpost cu priciuri. Poți sta acolo cu un șiling pe săptămână, care se scade din salariul tău. Ai nevoie de hrană? Aranjez cu doamna Maddox. Vei începe mâine de dimineață la șase fix și vei raporta domnului supraveghetor Mossman. Îți vor arăta ceilalți băieți unde e. Acum, tot ce-mi mai rămâne este să-ți urez în mod oficial bine ai venit.

Tânărul patron Tything se săltă din scaunul său, îi strânse mâna și i-o scutură cu vigoare.

— Deci *bine ai venit,* tinere Barkbelly! Bine ai venit la Tything și Fiul. Muncește din greu, ascultă-ți superiorii și îți întrevăd un viitor strălucit în față.

— Într-adevăr, domnule? zise Barkbelly.

— Absolut! Un drum cu cer albastru! Albastru-deschis!

Barkbelly nu zâmbise de zile întregi, dar acum făcu asta. Albastru-deschis! Nu va fi nici griul vinovăției, nici negrul de ucigaș, ci albastru-deschis. Poate exista o urmă de speranță până la urmă.

CAPITOLUL 16

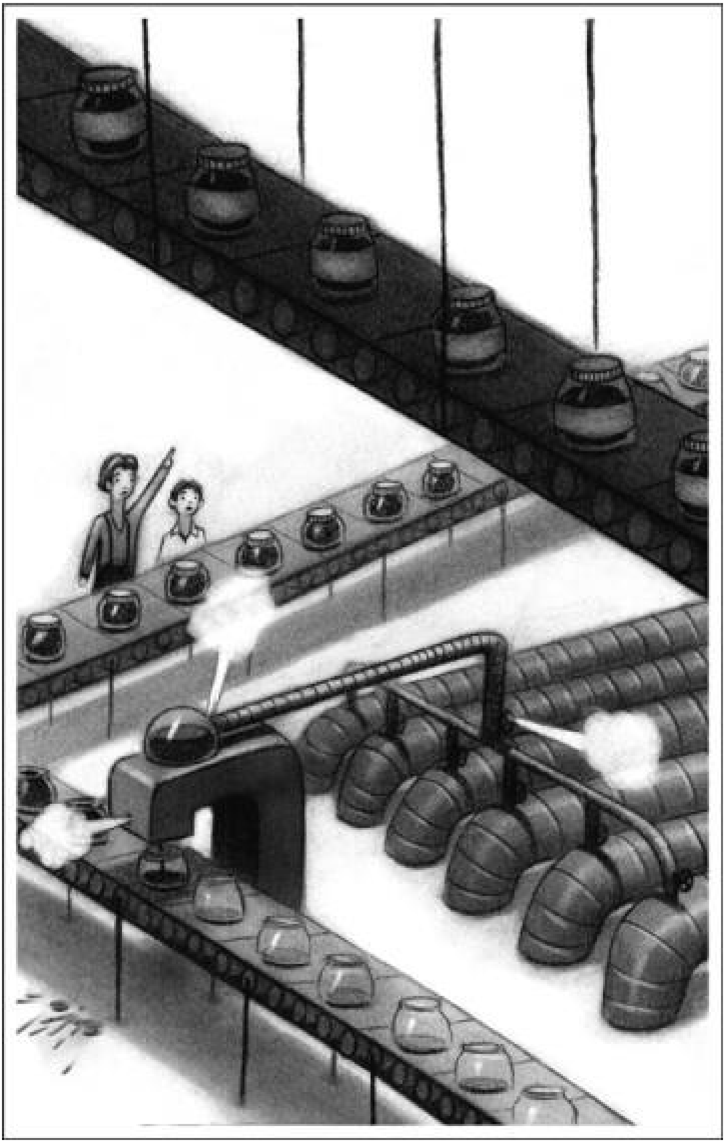

În dimineața următoare, la ora șase fără cinci minute, Barkbelly se așeză la ușa biroului supraveghetorului. În jurul lui fabrica hârâia și șuiera. Flăcări pâlpâiau dedesubtul unor vase imense de gătit făcute din cupru. Aburul șuiera afară din țevi. Fumul se ondula și făcea vârtejuri. Aerul era dulce mirosind a căpșuni.

La șase fix, ușa biroului se deschise și ieși supraveghetorul. Era îmbrăcat impecabil cu o cravată strânsă perfect de părea îndreptată cu o riglă. Purta o insignă prinsă la rever:

DL CHISEL MOSSMAN
SUPRAVEGHETOR

— Așadar, spuse el, cu un zâmbet șovăitor. Tu ești băiatul cel nou.

— Da, domnule. Barkbelly, domnule.

— Într-adevăr, zise Mossman și cu acest cuvânt păru să anuleze tot ceea ce fusese, era sau va fi vreodată Barkbelly. Ochii lui sclipitori îl priviră de sus până jos. Tânărul patron a fost foarte fermecat de tine, dar este prea ușor de impresionat. Voi păstra pentru mine impresiile până când te voi vedea la lucru. Totuși, trebuie să admit că ai putea fi *de folos* pe aici. Ești puternic?

— Da, domnule, zise Barkbelly. Sunt foarte robust.

— Mmm, murmură Mossman gânditor. Trebuie să decid unde să te trimit. Între timp poți face un tur al fabricii. MALLORY!

— Da, domnule!

Un tânăr își iți capul dintr-o grămadă de saci cu zahăr.

— Mallory, ia-l pe băiatul acesta într-un tur scurt al fabricii și adu-l înapoi după ce termini.

— Da, domnule!

Supraveghetorul se retrase în biroul său, iar tânărul făcu o grimasă.

— Eu sunt Mop, zise el, întinzându-i lui Barkbelly o mână murdară. Cum ți se spune?

— Barkbelly, spuse și își strânseră mâinile.

— Ei drăcia dracului! Ai o strângere de mână! Din *ce* ești făcut?

Îi suflecă mâneca și îi examina mâna, ducând un deget de-a lungul nervurilor.

— Din frasin cred, dar nu sunt sigur.

— Frumos! zise el și îl plesni peste spate, dar regretă imediat. Se cutremură și-și frecă palma înroșită. Vino, atunci, băiete! Ai multe de văzut, iar Mossman ne va cronometra ca de obicei.

Împreună, făcură un tur al fabricii de gem. Era un labirint de coridoare și ateliere împovărate cu țevi și scripeți, curele și cazane, lanțuri, roți, roți dințate și butoaie. Magaziile erau înțesate până sus cu zahăr, lămâi și toate fructele imaginabile. Muncitorii alergau înainte și înapoi cu cărucioare încărcate cu ingrediente. Vagoanele așteptau afară, aducând și mai multe.

Gemul era preparat în șase săli. În fiecare încăpere boltită exista câte un cazan din cupru la fel de înalt cât casele din oraș. Dedesubtul lor ardeau focurile. Acestea erau alimentate cu cărbuni de fochiști – oameni cu pielea închisă la culoare, care cereau încontinuu cărbuni de la niște băieți murdari. Cei din urmă erau băieții cu cărbunii.

— Îți voi arăta ce se întâmplă deasupra, zise Mop, încercând să acopere zarva.

Îl conduse pe niște scări către o platformă prelungă care trecea pe lângă acele șase cazane la nivelul solului. Deasupra fiecărui cazan stătea suspendată în aer o șină circulară, iar pe părțile opuse ale acesteia erau două biciclete.

Barkbelly observă că numai una singură era pusă în mișcare și se întrebă de ce.

Bicicletele aveau roți, dar nu și cauciucuri. Șinele erau așezate astfel încât să încapă exact pe lungimea roților, iar o lingură enormă, care se bălăbănea dedesubtul șinei, contrabalansa întreaga invenție.

Bicicletele erau puse în mișcare de băieții însărcinați cu amestecarea gemului. Lucrau în echipe de câte doi, iar în timp ce unul se odihnea, celălalt era pe bicicletă. Pe măsură ce bicicleta se mișca, lingura se rotea, mestecând gemul de dedesubt.

Gemul făcea bule și împroșca precum o lavă. De aceea băieții purtau costume din piele groasă pentru a fi protejați, dar din cauza costumelor resimțeau căldura covârșitoare și mai mult.

În timp ce Barkbelly privea, unul din băieți se opri din pedalat, după care coborî tremurând de pe bicicletă și se îndreptă legănându-se către platformă. Era o treabă riscantă. Băiatul, amețit de efort, trebuia să meargă pe o pasarelă îngustă din lemn. Dacă ar fi căzut în gem ar fi fost fiert de viu.

Între timp, pe o altă platformă pe o parte mai îndepărtată a cazanului, al doilea băiat însărcinat cu amestecarea gemului se îndreptă către cea de-a doua bicicletă, o încalecă și începu să pedaleze. Schimbul era făcut atât de rapid încât gemul rămânea nemestecat doar câteva secunde.

Alături, Barkbelly îl privea pe băiatul care se odihnea în timp ce își dădea jos o parte din echipament și-și desfăcea butonii de la costum. Era plin de transpirație și de aburi. Gâfâia. Se rezema de balustradă cu ochii umflați.

— El e Wick Ransom, zise Mop, punând o mână în semn de alinare pe umărul lui. Wick, el e Barkbelly.

Băiatul înclină din cap, dar era prea obosit pentru a putea vorbi. Se împletici spre o vadră cu apă din apropiere, bău mult și privi din nou către șină. Barkbelly privi și el într-acolo și observă o clepsidră imensă prinsă de axul care ținea șina de plafon. Nisipul roșu curgea din partea de sus în cea de jos. Era pe terminate. Wick Ransom oftă și începu să-și încheie costumul. După ce se încheie la costum, avu destul timp să-și pună la loc ochelarii de protecție mai înainte de a se îndrepta înapoi pe pasarelă. Nisipul se scurse tot, celălalt băiat se opri din pedalat și pe Wick îl aștepta bicicleta lui. Mop îl bătu pe umăr pe Barkbelly.

— Pe aici, zise el și îl conduse către o altă scară care ducea la încăperea de îmbuteliere.

Aici gemul țâșnea prin țevi și era colectat, încă fierbinte și clocotind, în borcane. Erau înșurubate capace, apoi borcanele treceau rapid pe deasupra pe o curea de transport către doamnele cu etichete care își petreceau toată ziua lângă vase cu clei și perii din păr de porc, cufundând periile în clei și lipind etichetele. De aici borcanele se rostogoleau pe lângă împachetatori care înșfăcau două deodată și le împachetau cu dibăcie în cutii. La sfârșit, cutiile erau duse cu un cărucior într-o magazie răcoroasă, gata pentru a fi livrate.

— Ești impresionat? întrebă Mop.

— Oh, da!

— Așa și trebuie! spuse Mop cu mândrie evidentă. Este cea mai bună fabrică de gem din tot Lindenlandul.

— Eu unde voi lucra? întrebă Barkbelly.

— Nu știu! ridică Mop din umeri. Trebuie să-l întrebi pe Mossman. Asta îmi aduce aminte că aș face bine să te duc înapoi la el. Haide!

Mossman se hotărâse deja.

— Mi se pare mie, *Barkbelly, sau* un băiat de *lemn* nu simte durere? spuse el, ridicând o sprânceană.

Barkbelly nu zise nimic.

— Perfect! Poți fi un băiat care amestecă. Din moment ce nu poți fi ars de stropii de gem, nu va trebui să porți echipament. Tot din același motiv nu va trebui să iei pauze la fiecare zece minute ca toți ceilalți băieți și vei putea lucra toată ziua. Cum nu va trebui să lucrezi cu un alt băiat toată ziua, voi economisi bani. E perfect, vezi? Începi de acum. MALLORY!

— Da, domnule!

— Mallory, oamenii tocmai au pus la fiert cazanul trei. Du-l pe Barkbelly acolo și arată-i cum să lucreze la o bicicletă de amestecat.

— Da, domnule! Cine va lucra împreună cu el, domnule Mossman?

— Nimeni, spuse supraveghetorul, strângându-și cravata într-o oglindă mică de pe un perete al biroului. Va lucra singur.

— *Toată ziua?* rămase cu respirația tăiată Mop Mallory. *Fără pauze?*

— Poate lua pauză de prânz. Presupun că ai nevoie să mănânci? Barkbelly încuviință.

— Bine. Poți lua o prânzul la ora douăsprezece și cina la cinci și jumătate. Programul e de la șase dimineața la nouă seara. Hai, la treabă!

Și Barkbelly merse. Urcă iar pe scara în spirală către platforma aeriană, unde Mop îi arătă cum funcționează bicicleta de amestecat. Dedesubt, un cazan de gem cu agrișe începea să fiarbă. Aburul făcea vârtejuri de nori roz înmiresmați. Era timpul să înceapă. Barkbelly se dezbrăcă de pantaloni, își puse hainele la un loc ferit de stropii de gem, se urcă pe bicicletă și începu să pedaleze.

Sub el, lingura argintie, masivă se puse în mișcare, la început încet, dar, cu cât pedală mai iute, cu atât se roti mai repede și ea. Și Barkbelly *pedală* mai iute pe măsură ce căpătă încredere în sine. Vântul șuiera pe la urechile lui. Se simțea foarte însuflețit. Privind în stânga lui, văzu un băiat străduindu-se să amestece un cazan cu marmeladă, stingherit de costumul lui greu împotriva stropilor. La dreapta lui un altul transpira deasupra unui cazan cu gem de coacăze negre. Dar el se simțea bine! Picioarele lui puternice îl propulsau de jur împrejurul aburului gros. Dedesubt, gemul ajunsese la punctul de fierbere, sfârâia și țâșnea, împroșca și stropea. Bule se ridicară la suprafață și explodară ca un foc de artificii, împroșcând în aer cu fructe și zahăr.

Barkbelly simți cum devine lipicios. În curând era acoperit cu un strat subțire de zahăr. Când își linse buzele, putu să îl guste. Temperatura creștea. Aerul sclipea în jurul lui ca și cum s-ar fi curbat și topit sub căldura toropitoare. Dar el continua să pedaleze. Era neobosit. Se oprea din când în când să bea apă, dar în afară de asta lucra neîncetat fără să fie afectat de căldură sau de stropii fierbinți de gem.

De jos, Mossman își supraveghea noul muncitor ca o pisică urmărind o pasăre mică. Supraveghetorul era atât de absorbit, încât nici nu observă că tânărul patron era lângă el până ce acesta nu-i vorbi.

— Ți-am spus, Mossman! Ce băiat minunat! Este remarcabil de potrivit pentru munca asta.

— Este într-adevăr, domnule Tything. Aș putea folosi încă o duzină ca el.

Cei doi priviră lung către Barkbelly. Acesta pedala în jurul șinei de parcă de asta ar fi depins viața lui.

— Extraordinar! spuse tânărul Tything. Foarte remarcabil! Se întoarse către supraveghetor și cu voce joasă spuse: Nu vrem să-l pierdem!

— Nu, domnule, replică Mossman pe o voce fără modulații. Avea o privire dârză.

— Supraveghează-l cu atenție, Mossman! Nu e necesar nici un risc.

— Nu, domnule, zise el, privind în continuare în sus. Mă voi purta cu el ca și cum ar fi carne din carnea mea și sânge din sângele meu.

— Mmm. Văd că asta și faci, murmură tânărul Tything, după care se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Abia după aceea Mossman coborî privirea. Îl privi pe tânărul patron cum își vedea de drum către mașinării.

— *Numai că el nu e făcut din carne și oase, șuieră el. Se mai întâmplă și accidente.*

CAPITOLUL 17

Muncitorii aveau o zi liberă pe săptămână, iar Barkbelly începu să și-o petreacă în curând cu Wick Ransom. Aveau foarte multe lucruri în comun. Erau amândoi băieți care amestecau. Amândoi dormeau în adăpostul cu paturi rudimentare, amândurora le plăcea Mop Mallory, dar îl urau pe Mossman și amândoi erau orfani sau cel puțin asta își spuseseră unul altuia. Dar într-o după-amiază, după aproape o lună de când Barkbelly venise la fabrică, află secretul părinților lui Wick.

Băieții explorau împreună orașul Tything. Era o zi aspră de iarnă. Aleile dosnice erau mohorâte din cauza gerului, însă prin alte părți razele minunate ale soarelui poleiau străzile cu aur. După săptămâni întregi, Barkbelly se simțea fericit pentru prima dată. Îi zâmbi noului său prieten și Wick îi zâmbi și el. Aveau libertate, raze de soare și sandviciuri cu cârnat fierbinte. Ce-și putea dori mai mult un băiat?

Se urcară pe un zid să ia prânzul. De aici aveau o priveliște frumoasă asupra unei zone în construcție. O clădire uriașă se înălța către cer. O mână de oameni lucrau la baza ei, pompând un ansamblu enorm al unui dispozitiv din piele ce producea un curent de aer care la rândul lui aspira cărămizile printr-un tunel aerodinamic către constructorii de sus. O duzină de muncitori loveau și ciocăneau, tăiau cu fierăstrăul și perforau, încărcau și cărau. Vagoane și cărucioare veneau și plecau la nesfârșit, cu o mulțime de oameni ca niște șobolani mergând în urma lor. „Exact ca acasă”, gândi Barkbelly. Numai că acești șobolani nu erau moi și lucioși. Erau gri și aspri. Unul dintre ei murise, alți doi bărbați îl trăgeau afară dintr-un dispozitiv. Barkbelly își întoarse privirea.

— Ce construiesc? întrebă el.

— E o închisoare, zise Wick cu gura plină de cârnat.

— Ce e o închisoare?

— Nu știi?

— Nu.

Wick își șterse gura cu mâneca.

— E un loc unde închid oameni care au încălcat legea: hoți, criminali, oameni de genul ăsta.

Barkbelly se opri din mestecat. Privi lung, în liniște, către zidurile groase și ferestrele cu gratii.

— Nu aveați o închisoare? De unde vii?

— Nu, spuse Barkbelly încet. E doar un sat.

— Nu face nimeni nimic rău?

— Nu.

Barkbelly își simțea inima lovind tare: *tronc, tronc, tronc.*

— Părinții mei sunt amândoi la închisoare, spuse Wick.

Barkbelly se întoarse uimit către prietenul lui.

— Da? Credeam că au murit.

— Nu. Așa le spun eu oamenilor. Sunt la închisoarea din Milltown. Erau muncitori la moară la fel ca și mine, dar au apărut niște probleme.

Se opri și Barkbelly îi surprinse privirea întunecându-i-se pe măsură ce îi reveneau amintirile.

— Ne munceau atât de mult. Știu că ne muncesc mult aici, dar acolo era și mai rău. Muncitorii căutau să pună capăt situației. Au pus la cale o revoltă, iar părinții mei au fost prinși distrugând o mașinărie. Apoi, la proces…

Barkbelly se încruntă.

— Un proces este acea situație în care trebuie să te ridici în fața oamenilor și să le spui ce s-a întâmplat și de ce, explică Wick. Și ar trebui să fie corect. Acesta e scopul. Dar procesul acesta n-a fost corect. Jurații erau supraveghetori și patroni de mori și nu voiau să audă *de ce* făcuseră părinții mei așa ceva. Nici judecătorul n-a vrut. Și el era patronul unei mori și nu voia ca revolta să se întindă. I-a trimis la închisoare pe viață. Eu am fugit, de teamă să nu mă caute și pe mine. Și iată-mă.

Se afundă în tăcere, așteptând ca Barkbelly să-și spună la rândul lui povestea vieții. Dar aceasta nu veni. Barkbelly tăcu, strângând tot mai mult punga lui unsuroasă de sandviciuri.

— Tu nu ai părinți, nu-i așa? zise Wick încurajator.

— Nu.

Devenea agitat și, dintr-odată, spre surprinderea lui Wick, sări de pe zid și începu să-l lovească cu putere.

— *Ba da,* am părinți. Nu știu de ce îi reneg. Erau oameni de treabă. M-au crescut de când eram un bebeluș, un ou.

— *Ai ieșit dintr-un ou?* Wick rămase cu gura căscată.

Barkbelly dădu din cap aprobator.

— Cât de mare era?

— Cam de mărimea unui ou de gâscă.

— Fusese al unei gâște?

— Nu! A fost găsit pe câmp.

— Dar cum a ajuns pe câmp?

Nu primi niciun răspuns. Barkbelly se sprijini greoi de perete.

— Nu știu, spuse el într-un târziu. Nu m-am mai gândit la asta de mult timp. Pe atunci i-am întrebat pe părinții mei, dar ei nu știau. Am vrut să o întreb pe profesoară, dar... Își închise ochii și își frecă fața ușor. Nu știu ce sunt și nici de unde vin. Și vrei să știi ceva? În orașul ăsta sunt o mulțime de oameni, dar nu găsesc pe nimeni ca mine. Caut tot timpul. *Tot timpul.* Nu găsesc pe *nimeni* la fel ca mine.

Wick înțelese disperarea din vocea prietenului lui, însă îndrăzni să mai pună o întrebare:

— De ce ești aici? zise el cât mai blând posibil.

— Am fugit.

— Au apărut probleme?

Barkbelly tăcu.

— A fost *Pan?*

Barkbelly se uită la el încremenit, cu privirea goală.

— Vorbești în somn, adăugă repede Wick. Ai coșmaruri și repeți mereu asta.

— Da?

Barkbelly răsufla atât de puternic, de parcă ar fi fost mașinăria din apropierea construcției.

— Nu mă lua în serios! Încerc să uit, dar nu pot.

Wick nu îndrăzni să mai întrebe altceva. Tremura.

— Am să răcesc stând aici. Haide! Am să-ți arăt râul.

Porniră mai departe. Ziua se mohora și lui Barkbelly îi era greu să găsească vreo plăcere când mintea îi stătea la închisori și judecători, coșmaruri și procese.

CAPITOLUL 18

Să fi fost frigul acelei zile înșelătoare de iarnă sau era ceva nociv în ceața care se legăna deasupra râului? Orice ar fi fost, a doua zi Barkbelly se trezi cu o ciudată stare febrilă. Iarăși avusese un somn agitat, iar când sună clopotul de trezire pentru schimbul de dimineață, abia dacă mai putea să-și ridice fruntea de pe pernă.

— Wick, suspină el. Adu-o pe doamna Maddox.

Matroana mătura în dormitor, îmbrăcată în tafta. De cum află, se duse șnur la el și se așeză pe marginea patului lui. Poalele i se așezară în jur cu un suspin.

— Măi să fie! strigă ea. Cu siguranță, ești bolnav. N-am mai văzut așa o transpirație de când cu boala domnului Maddox. Scotoci printre pliurile fustei și scoase o bomboană de mentă. Poftim, zise ea și împinse ușor bomboana printre buzele uscate ale lui Barkbelly.

— Asta mă va însănătoși? șopti el.

— Să te însănătoșească? Nu, îngerașule, doar va îndepărta respirația asta ca de câine. Nu vezi că toți trebuie să suferim? Acum unde s-o fi dus Wick Ransom? Wick! WICK!

Vocea ei despică aerul ca un ferăstrău ruginit. Putea da jos până și păienjenii din pânzele lor.

— Wick, spune-i domnului Mossman că Barkbelly nu va veni în dimineața asta.

Când auzi veștile, supraveghetorul nu fu deloc încântat. Îl chemă pe Mop Mallory.

Peste câteva minute, Barkbelly fu smuls din patul lui. Doamna Maddox flutură din mâini ca o mierlă, dar fără nici un rost.

— Am primit ordine, spuse Mop, ajutându-l pe Barkbelly să se îmbrace. Mossman vrea să lucreze.

Chipul lui Mop era alb ca un os. Îl duse în fabrică și urcară pe scările către bicicletele de amestecat. Mossman îi urmă sus și îl privi pe Mop cum îl ajuta să-și pună echipamentul pentru ochi. Barkbelly șopti ceva. Durerea de cap era atât de puternică, avea ochii roșii, iar cu echipamentul acela era cu adevărat orb. Deodată auzi vocea lui Wick:

— Domnule Mossman! Domnule Mossman!

— Ce crezi că faci? Treci înapoi pe bicicletă!

— Domnule Mossman! Vă rog! Barkbelly nu e bine! E bolnav! Foarte bolnav!

— Urcă înapoi pe bicicletă, Ransom! Acum!

— Dar, domnule Mossman, ar trebui să fie...

— Nu-mi spune mie, băiete, ce trebuie să fac! Treci înapoi pe bicicletă! Acum, băiete! Acum!

Barkbelly simți cum vibrează platforma, în timp ce Wick se retrăgea cu pași apăsați. Apoi se văzu urcat pe brațe pe bicicletă. Începu să pedaleze, dar fiecare împingere a pedalelor era un chin. După numai un singur circuit de șină, trebui să se oprească. Tremura.

— Continuă, băiete!

Mossman era tot acolo! Barkbelly respiră adânc, făcu un efort și se luptă cu febra care îi electriza tot corpul. Începu să se legene în șa. Bicicleta abia se mișca acum. Gemul nemestecat începea să se ardă. Împroșca foarte mult. Aburii se umflară, groși precum norii de ploaie.

Barkbelly înhață ghidonul. Se legăna într-o pâclă de transpirație, durere și amețeală. Apoi, căzu. Corpul lui părea un fluture de noapte care se agita în aer. Căzu spre cazanul cu gem tot mai jos și mai jos și – *pleosc!* – gemul îl înghiți cu totul.

— NU! strigă Wick, văzând ce se întâmplase. NU! Țipete și urlete se auzeau de peste tot. Brațe și picioare alergau, arătau locul căderii, chemau, strigau:

— Apă, apă, aduceți apă multă, mai multă... Panica lovi muncitorii înțesați în jurul cazanului, în timp ce oamenii care întețeau focurile cazanelor aruncau apă peste flăcări cu vedre de apă.

— Mai repede, se grăbeau ei, mai repede. Dar toți știau că e prea târziu. Nimeni nu putea supraviețui într-un cazan cu gem clocotit.

În sfârșit, focul se stinse. Mossman ceru o scară. Gemul din cazan încă mai făcea bule și numai cineva în echipament de protecție putea să se apropie de el. Se oferi voluntar Coat Collins, cel mai în vârstă băiat dintre cei care amestecau.

În fabrică se lăsase tăcerea. Nu se mai auzeau decât gemul clocotind, ticăitul ceasului, zgomotul înăbușit al cizmelor lui Coat în timp ce urca pe scară, după care se auzi un strigăt:

— ESTE VIU!

Viu? Barkbelly era viu? Muncitorilor nu le veni să creadă. Și totuși, acolo era. Urca pe scară afară din cazan. Căzu în brațele oamenilor care se ocupau cu întețirea focului. Era de două ori mai greu din cauza gemului; lipicios, dar zâmbitor.

Wick avea impresia că se uită la o fantomă. „Cum a făcut asta? Trebuie să fie indestructibil.” Wick răsufla ușurat, dar era slăbit după atâtea emoții. Trebuia să se așeze.

În timp ce se îndepărta de mulțime, îl văzu pe Mossman afară din biroul lui. Supraveghetorul era foarte liniștit. Fața lui era la fel de cenușie precum costumul. Avea un strop de gem de căpșune pe sacou, iar cravata era puțin îndoită. Deodată scoase un ceas din buzunar, îl privi lung și îl puse la loc.

— Privește-l, spuse o voce obosită de lângă umărul lui Wick. Era Mop Mallory. În curând, lucrurile vor fi puse în ordine și totul va continua conform programului. Și Mop avu dreptate. Așa se întâmplă.

CAPITOLUL 19

Barkbelly visă cum cade din nou. Se visa căzând într-un întuneric adânc și negru ca smoala, ce părea să se întindă la nesfârșit. Dar avea *totuși* un capăt și era cineva acolo care îl aștepta. O siluetă mică așezată în întuneric și palidă ca o ciupercă. Era un băiat. Își arătă chipul și zâmbi, apoi desfăcu larg brațele de bun venit.

— Ai venit să ne jucăm? spuse micul Pan Evans.

— *Oh!*

Barkbelly se trezi tremurând. Apucă păturile cu mâna, le trase mai aproape și privi încremenit în întunericul adăpostului, își ascultă respirația întretăiată și bătăile inimii. Apoi, auzi un alt sunet: un foșnet de tafta. Intră doamna Maddox, ducând un felinar din corn. Se apropie de pat, își duse un deget la buze și îi făcu semn să o urmeze.

El o urmă. Printre șirurile de paturi în care dormeau băieții, dincolo de ușă și de-a lungul curții, urmând lumina protectoare a lanternei, trecură pe sub o boltă, apoi pe o scară până ajunseră într-o cameră curată ca un cuib de coțofană.

— Ia loc, scumpete, spuse doamna. Așază-te comod. O să-ți pregătesc ceva bun de băut.

Doamna Maddox dispăru într-o bucătărie învecinată. Barkbelly putu să audă sfârâitul unei plite încinse și zdrăngănitul unei cratițe cu lapte. Privi în jur camera de zi în care stătea.

— Măi să fie! își spuse el. Ce de bibelouri!

Erau bibelouri din aur și argint și din porțelan, sticlă... Nu exista nici o suprafață fără ornamente, și totuși, camera era atât de curată! Cum deși găsea timp să le lustruiască pe toate?

— Poftim, porumbelul meu, spuse doamna Maddox, în timp ce veni iar în camera de zi. Îi dădu o cană aburindă și se afundă într-un fotoliu. A fost urât, nu-i așa? spuse ea. Coșmarul tău? Barkbelly încuviință.

— Era Mossman?

— *Nu!*

— Oh, ai fi surprins de câte ori el e cauza coșmarurilor, spuse doamna Maddox. Nu vă lasă în pace nici ziua, nici noaptea. Și, după câte s-au întâmplat azi... ei bine, m-am gândit că ar putea să fie el.

Barkbelly mai luă o înghițitură din laptele fierbinte și simți gustul bun de rom. Era delicios. Prinse cana în căușul palmelor și adulmecă mireasma caldă.

— Domnul Mossman nu mă place, zise el.

— El nu place pe nimeni, drăguțule. Așa e el.

— Știu, dar *chiar* nu mă place deloc.

Doamna Maddox își înclină capul cu un aer meditativ.

— Ei bine, mie uneia nu-mi place bârfa, dar Mop Mollory mi-a spus același lucru. Nu pot spune decât atât: domnul Mossman are un suflet simplu. Nu-i place nimic din ceea ce nu înțelege.

— Sunt singura persoană din lemn din Tything?

— Eu cred că din lume! Nu am văzut pe nimeni asemănător și bănuiesc că nici Mossman. Problema e că tu ești puternic. Lui Mossman nu-i place asta. Nu te poate învinge. Îi plac oamenii obosiți, pentru că sunt mai ușor de controlat, dar tu nu obosești, dragul meu. Așa că poate țipa cât de mult vrea, să-ți facă viața cât mai amară, dar nu te poate zdrobi. Și el o știe și i se pare că e ceva putred la mijloc.

Zâmbi ștrengărește și bău atât de adânc din cană, încât îi apăru o mustață de lapte.

— Cum de m-ai auzit? spuse Barkbelly. Camera aceasta e atât de îndepărtată!

— Da, însă vă vizitez, nu-i așa? Îi ascult pe băieții mei. Întotdeauna e cineva acolo care vorbește în șoaptă, plânge sau are un coșmar și udă patul. Sunteți cu toții atât de tineri și singuri, departe de casă! Mulți dintre voi nici nu aveți o familie sau măcar una care să vă vrea, pentru că altfel nu ați fi aici. Iar în timpul nopții, când se face întuneric și pare că toți oamenii din lume dorm în afară de tine, atunci te găsește trecutul. Totul este în trecut, dar nu rămâne acolo. Mi-aș dori să rămână, dar nu e așa. Este mereu acolo, în întuneric sau în visele tale. Tot speri că va trece cu timpul, dar nu trece.

Deodată tăcu. Nu se mai auzea nimic altceva decât ticăitul ceasului și lumânarea care se scurgea încet.

— Nu se poate face nimic? zise Barkbelly, iar vocea lui sună mai mult șoptit.

— Ai vreo idee? spuse doamna Maddox cu un zâmbet sfios. Nu poți uita trecutul. Crezi numai că poți, dar dintr-odată cineva îți va trezi amintirile și, gata, te-ai întors de unde ai plecat și îți e mai rău ca niciodată. Oricât de repede ai fugi, nu poți scăpa, pentru că îl vei duce cu tine. Se ține scai de tine ca râia de om. Nu știu ce să zic... Ai putea îmbunătăți lucrurile. Am auzit că unii au reușit. Depinde și de ce s-a petrecut în trecut.

— Nu am vrut să fac asta. Ce am făcut... În trecut... a fost un accident. Așa stau lucrurile, dar asta nu face să mă simt mai bine. Nu îmi vine să cred ce am făcut. Nu mi-o pot ierta și nu pot să uit.

— Poți să te întorci, scumpule? Poți să explici, sau să-ți ceri scuze?

— Nu, spuse Barkbelly. Nu pot să mă întorc. Aș înrăutăți cu mult mai mult lucrurile. Poate, dacă am să stau departe, în timp mă vor uita. Nu merit să fiu păstrat în memorie.

— Nici eu, drăguțule, spuse doamna Maddox. Nici eu.

Însă acolo, la lumina focului, Barkbelly știu că își va aminti mereu de ea și de acea noapte, de camera și de înțelepciunea ei.

— Să nu renunți niciodată să lupți, spuse ea deodată. Se poate să fi făcut lucruri rele, dar nu ești un băiat rău. De asta pot să-mi dau ușor seama. Și nu e nimic rău să-ți dorești să fii liniștit. Așa că mergi și găsește-ți liniștea, îngerașul meu! Caut-o! Luptă-te pentru ea! Câștig-o!

Ochii lui Barkbelly străluceau ca două bibelouri.

— Așa voi face! zise el. Oh, așa voi face! Mulțumesc, doamnă Maddox! Vă mulțumesc foarte mult! Și cu asta, se întoarse în patul lui și adormi.

CAPITOLUL 20

Taffeta Tything avea un suflet însorit care lumina fabrica ori de câte ori îi călca pragul. Multe zile la rând, Barkbelly o văzu venind. Uneori era la braț cu tatăl ei, susținându-l când șchiopăta din cauza reumatismului. Alteori venea cu fratele ei. De cele mai multe ori era singură, murmurând încântată pentru sine în timp ce-și vedea de treburile ei. Se ocupa de magazie, asigurându-se că e zahăr suficient, într-o grămadă înaltă până la tavan, că lămâile stăteau doldora în coșurile de pe rafturi, că prunele și caisele, căpșunile și perele, piersicile și cireșele, strugurii și afinele erau livrate în sezonul cel mai bun.

Taffeta avea mereu o vorbă bună pentru muncitori și se atașase mai ales de Barkbelly. Fusese uimită când îl văzuse prima dată lucrând fără costumul de protecție împotriva stropilor de gem. Din locul de supraveghere de unde privea în jos către podeaua fabricii, nu putea să vadă că era din lemn. Tot ce reuși să zărească era un băiat de culoare roșu-închis din cap până-n picioare din cauza stropilor de gem de afine, care pedala cu furie de jur împrejur.

Alarmată, fugi pe scara ce ducea către platforma aeriană și îi făcu semne agitate cu mâna să se oprească. Apoi, fascinată de pielea lui neobișnuită, vorbi cu el cam o jumătate de oră. Cu fiecare minut care trecea, Barkbelly era din ce în ce mai vrăjit de ea. Era atât de încântătoare și grațioasă, dar și interesată de ceea ce avea el de spus. Era atât de frumoasă, extraordinar de frumoasă.

Wick nu putu să nu observe că Barkbelly era fascinat de ea, așa că îl tachina în fiecare zi. Lui Barkbelly nici că-i păsa. Era distractiv, mai ales când Wick își prindea părul cu panglici galbene și cânta:

— Iat-o pe fata ta!

Și, în mod surprinzător, Barkbelly se lăsa tachinat. Atâta vreme cât Wick îl socotea îndrăgostit, adevărul rămânea ascuns în siguranță. Barkbelly o iubea pe Taffeta din toată inima, dar își dorea să fie *sora,* și nu iubita lui.

Barkbelly credea că Teak Tything era cel mai norocos bărbat din lume. Avea cea mai bună soră din lume și ea îl adora. Unii frați și surori se certau precum pisicile de la fermă, dar nu și ei. Ori de câte ori Barkbelly îi vedea împreună, râdeau și zâmbeau. Erau cei mai buni prieteni. Ba nu, erau mai mult decât prieteni. Cu o împunsătură ascuțită de invidie, Barkbelly observă cum Teak o proteja instinctiv. O conducea departe de utilaje, o îndruma să ocolească băltoacele, mergea spre exteriorul pavajului pe când treceau vagoanele.

Lucrurile stăteau cam așa: Teak își prețuia sora, iar ea avea grijă de el. Era acolo să-i asculte secretele și visele, să facă lucrurile mai bune cu o îmbrățișare sau un zâmbet și l-ar fi iubit mereu, indiferent de ce s-ar fi întâmplat.

Oriunde ar fi mers, Taffeta era însoțită de cățelușa ei, Dolly, un terier care purta un guler în stofă ecosez și căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să scoată din ascunzători șoarecii din magazii. Șoarecii și șobolanii erau o problemă serioasă a fabricii. Sute de astfel de creaturi trăiau acolo, ascunse pe sub rafturile cu făină sau în pereți. Aveau foarte multe de ros: fructe uscate sau proaspete, zahăr, faguri de miere... Ciuguleau totul. Nu numai rosul era o problemă. Excrementele lor semănau cu semințele de fructe și ar fi putut ajunge în gem fără ca nimeni să-și dea seama. De fiecare dată când sfâșiau sacii, bucățile de pânză ori rafturile, lăsau în urmă o grămadă de mizerie. De cele mai multe ori, personalul însărcinat cu curățenia, o echipă extraordinară de femei condusă de Apron Browning, făcea să dispară totul înainte să apară probleme. Dar într-o zi, totul luă o altă turnură.

CAPITOLUL 21

Era o dimineață urâtă. Iarna luase sfârșit, dar ploaia nu mai contenea. Toată lumea părea fonfăită din cauza răcelii. Când veni la lucru, Apron Browning nu mai găsi trei femei de serviciu. Toate erau acasă, țintuite la pat și înarmate cu sticle de apă fierbinte și ceai cu miere.

— Tocmai astăzi dintre *toate* zilele, mormăi ea, iar fetele ei încuviințară în semn de solidaritate precum un cârd de gâște cu păr cenușiu și picioare zgrunțuroase. Stăteau în garderoba curățătoriei, acolo unde mopurile curățau colțurile și măturile se zbârleau pe la uși. Apron trase din pipa ei și trecu mai departe:

— Domnișoara Taffeta așteaptă o livrare de zahăr vanilat și știți prea bine cât de delicat este. Chiar foarte delicat. Absoarbe toate mirosurile din încăpere și, dacă va mirosi a praf și mizerie, știm cu toate cine va fi socotită vinovată, nu-i așa?

Fetele încuviințară în mod solemn.

— Deci magazia B trebuie să strălucească de curățenie și, cum astăzi suntem doar patru, va trebui să curățăm podeaua fabricii de două ori mai repede pentru a trece la magazie.

Livrarea este fixată pentru ora două și magazia are nevoie de timp să se usuce, deci trebuie să trecem la treabă.

Apron își scutură pipa și, stând pe cenușa rămasă, își netezi pliurile halatului, întinzându-le, căscă și își conduse către podelele fabricii echipa înarmată cu mături și fărașe. În scurtă vreme începură să curețe și să lustruiască, măturând și ștergând praful, punând mizeria în saci și lăzi de gunoi.

Se mișcau dintr-o încăpere în alta precum furnicile. Erau necruțătoare și fără milă, extrem de eficiente, dar prea iuți. La capătul îndepărtat al primei camere, unde clocotea gemul, stătea un maldăr de cârpe sfâșiate strânse sub un colț de dulap. Era un așternut murdar aruncat în acea dimineață de echivalentul lui Apron Browning din lumea șoarecilor. În mod normal ar fi fost măturate mai repede decât s-ar fi lins o pisică pe bot, dar nu și astăzi. Femeile trecură în grabă pe acolo și nici măcar nu le observară, ceea ce, după cum au decurs lucrurile, n-a fost deloc de bun augur pentru ele.

Livrarea de zahăr vanilat programată în acea zi încurcase treburile în toată fabrica, pentru că aceasta funcționa pe aceleași principii ca mașinăriile ei. Toate aveau legătură unele cu altele. Dacă se întorcea o roată, atunci se mișca o curea și ceva se deplasa. Până în acea dimineață, în magazia B, care era frecată acum de fetele lui Apron, erau depozitate banane. Acestea trebuiau mutate pentru a face loc zahărului, dar unde puteau fi duse? Nu mai era nici o magazie liberă.

Când veni la serviciu, supraveghetorul Mossman se confruntă cu această problemă. Soluția lui păru foarte simplă: să se facă gem de banane. Dar trebuia făcut repede, pentru că după-amiaza era nevoie de cazan pentru gemul de zmeură care într-adevăr nu mai putea aștepta. Zmeura se înmuia de la o oră la alta, iar dacă gemul devenea prea moale nu s-ar mai fi legat.

Lui Mossman îi plăceau mult zilele ca aceasta în care toți așteptau răspunsuri de la el și el le dădea. Își conducea echipele fără întârziere. Mop Mallory avea ordin să încingă un foc sub cazanul întâi. Bananele fură aduse din camera de cântărire și așezate în cazan împreună cu câteva ciubere de apă. În curând fierbeau la foc mic și umpleau aerul cu un parfum gălbui. După ce se înmuiară, supraveghetorul adăugă zahărul, zeama de lămâie și un amestec secret de arome, apoi ceru fochiștilor să ințețească focul. Aceștia, Dog Doyle și Egg Parrish, erau doi dintre cei mai voinici băieți din fabrică, începură să lucreze într-un ritm nebun, aruncând lopeți de cărbuni peste vâlvătaie și suflând în flăcări din toți rărunchii. Lui Barkbelly i se dăduse sarcina să amestece gemul.

Mossman supraveghea cu ochi de tigru întreaga operațiune. Lucrurile nu mergeau deloc ușor. Fochiștii lucrau în ritm alert, gemul fierbea, dar continuau să fie în afara graficului stabilit. Mossman dădu vina pe banane, pentru că fuseseră atât de tari, încât aveau nevoie de un timp mai îndelungat decât de obicei până să se înmoaie. În curând trebuia începută o șarjă nouă de gem de prune în cazanul doi, dar nu putea să aibă două cazane în clocot unul lângă altul în același timp. Era mult prea periculos. Poate dacă ar fi crescut temperatura sub cazanul cu gem de banane...

— Mallory! strigă el. Trimite un mesaj la depozitul de combustibil! Spune-le că vreau mai mult cărbune aici, *acum!* Apoi, găsește-i pe gemenii Beckwith și adu-i la mine!

Mop expedie un băiat la depozitul de cărbune, apoi dispăru în direcția cantinei personalului. În câteva minute se întoarse cu gemenii Beckwith: Barn și Bucket. Erau niște flăcăi masivi, lați cât o șură de fân, cu fețe arămii, ochi ca de purcei și o reputație care trecuse mult dincolo de porțile fabricii. Gemenii Beckwith erau extraordinari. Orice fochist putea să deschidă focul și să-l întrețină, însă, odată aprins, devenea sclavul flăcărilor. Focul devenea un monstru hămesit, care cerea să fie hrănit, iar fochiștii transpirau și se târau în fața lui. Altfel stăteau lucrurile cu gemenii Beckwith. Din cine știe ce motiv, focul devenea sclavul *lor,* lingându-le cizmele și încercând să le facă pe plac. Pentru ei orice foc ar fi ars cu mai multă putere, mai viu și mai înalt.

— Ah, experții! spuse Mossman, întâmpinându-i cu un zâmbet abia schițat. Este nevoie de voi. Îi conduse pe băieți la cazanul cu probleme. Gemul acesta are nevoie de un foc mai puternic. Doyle și Parrish au *încercat!* Și, aplecându-se spre gemeni, le spuse conspirativ: Este nevoie *de ceva în plus.*

Barn Beckwith se ghemui ca o broască și aruncă o ocheadă focului. Bucket Beckwith umblă încet în jurul cazanului, adulmecând.

— Banană! mormăi el. Supraveghetorul încuviință din cap.

— Am bănuit eu, bombăni el. Banana are întotdeauna nevoie de o mână sigură. Începu să-și suflece mânecile.

— Excelent! afirmă Mossman. Doyle! Parrish! Ați terminat! Gemenii vor continua de aici încolo!

Doyle și Parrish se bălăbăniră prin fum și se împleticiră, fericiți că au fost scutiți de sarcină. În urma lor, gemenii Beckwith începură să descarce de cărbuni dintr-un vagon care tocmai venise. Deasupra, Barkbelly pedala cu râvnă.

Nu trecu mult și Barkbelly simți cum crește temperatura. Focul urla cu vigoare reînnoită. Flăcările lacome lingeau aerul electrizat. Când privi în jos, îi văzu pe gemeni muncind încontinuu și pe domnișoara Taffeta apropiindu-se de ei. Cum de n-o observase până atunci? Purta o rochie din catifea roșie. Așa cum aluneca printre cazane părea o păpușă într-un câmp de scaieți.

Taffeta îi privi foarte puțin pe gemeni, după care o luă din loc spre magazii cu planșeta ei cu clamă pentru hârtii. Peste zece minute, când Barkbelly merse la prânz, o văzu numărând sacii cu struguri în magazia E. Dolly adulmeca unul dintre saci și își agita entuziasmată coada butucănoasă la mirosul proaspăt de șoareci. Peste o jumătate de oră, când Barkbelly trecu iarăși pe acolo, domnișoara Taffeta era tot acolo, dar, obosită să tot numere, stătea ghemuită pe un maldăr de saci, dormind adânc. Dolly moțăia alături, uitând de ronțăielile și zgârieturile șoarecilor care petreceau mai departe.

Barkbelly se întoarse la bicicleta lui de amestecat, la care lucraseră doi băieți în lipsa lui, se urcă și reîncepu să pedaleze. Gemul era aproape gata. Văzu cum se depune pe pereții cazanului și îi simți aroma puternică. Îl observă și pe Mossman făcându-le semn gemenilor să domolească focul. Dar focul se împotrivea. Pe când Barn Beckwith stropea flăcările cu o bură fină de apă, o pâlpâire de foc sări ca o limbă de dragon, scuipând sfidător, și o ninsoare învăpăiată de scântei zbură prin aer.

Bucket potoli imediat flăcările. În curând, focul nu mai era decât o grămadă supărată de cenușă, iar gemenii, felicitându-se unul pe altul, o abandonară ca niște soldați victorioși.

Dar focul nu fusese încă învins. O singură scânteie din limba dragonului ajunse pe movila de cârpe sfâșiate de șoareci, pe care o lăsase în urmă Apron Browning. Și acolo, la capătul îndepărtat al primei camere unde clocotea gemul, sub dulap, se iscă un alt foc.

Mai întâi arse înăbușit, apoi scoase un fum gros, sfârâi și începu să ardă zdravăn. Cârpele sfâșiate fură devorate în câteva secunde și flăcările săriră pe dulap, devorând lemnul, înăuntrul lui găsiră bidoane cu ulei lubrifiat, cârpe groase și umede și funii unsuroase. Flăcările le cuprinseră rapid și, în curând, dulapul fu înghițit de foc, iar peretele din spatele lui fu aprins și el. Fumul negru amenința aerul, schimbând parfumul gemului. Supraveghetorul Mossman îl simți, iar Barkbelly îl văzu. Când fumul ajunse la el, stătea pe platformă, bând apă. Se uită în jos și observă că tot capătul încăperii unde clocotea gemul era în flăcări.

— FOC! strigă el. FOC! FOC!

Apoi alergă pe scara în spirală și sună clopotul din afara biroului supraveghetorului.

— Continuă să suni! țipă Mossman. Toată lumea afară! Acum! Mallory, prinde registrul! Lasă-l și ieși, Collins!

Barkbelly era cufundat într-o mare de oameni panicați, care plângeau, tușeau sau strigau. Își căutau colegii și ieșirea. Fumul se îngroșa ca un sos. Focul se învârtoșa alimentat de cărbunii aruncați sub cazanele 2 și 3**,** de căpriorii lăcuiți și de pânza sacilor îngrămădiți în magazia de alături. Mașinăriile explodară. Pardoselele se curbară. Plafonul din tablă începu să se lase, dar Barkbelly continua să sune clopotul. Se opri numai când Mop îl trase afară și chiar și atunci luă cu el lanțul. Îl strângea cu atâta putere, încât îl rupse.

Afară, în curtea fabricii, Mossman citea nume din registru pentru a fi sigur că toți erau în siguranță. Dar Barkbelly nu auzi strigarea. Prin răcnetul flăcărilor și vaietul lemnelor, reuși să audă un lătrat de câine. Era destul de slab, dar...

— Domnule Mossman! Domnule Mossman! strigă el. Este domnișoara Taffeta, domnule! Este încă acolo! Îi aud câinele lătrând!

La auzul acestei vești, o duzină de muncitori se tângui de durere. Alții începură să strige. Domnișoara Taffeta era iubită. Mossman nu făcu altceva decât să privească încremenit infernul dezlănțuit. Acum, când se confrunta cu o criză reală, nu mai era capabil să ia decizii.

Apron Browning, care stătea în apropiere, îi distinse pe patroni într-o parte îndepărtată a curții.

— Domnișorule Tything! scoase ea un țipăt strident. Domnule Tything! Aici!

— Totul e în ordine, Mossman? întrebă domnul Tything, mergând șchiopătat până la ei.

— Nu, domnule! Acest tânăr crede că a auzit lătratul câinelui domnișoarei Taffeta înăuntrul clădirii.

Deodată, chipului bătrânului se albi.

— A văzut-o cineva pe Taffeta de când s-a iscat focul? întrebă el mulțimea, dar nu răspunse nimeni.

— A VĂZUT-O CINEVA DE CÂND A ÎNCEPUT INCENDIUL?

Iarăși nu primi nici un răspuns. Bătrânul Tything se clătină pe picioare. Dacă n-ar fi fost brațul fiului să-l susțină, s-ar fi răsturnat ca un copac în fața unui uragan.

— Teak, bolborosi el, trebuie să o găsim!

Tânărul Tything se întoarse către supraveghetor.

— Mossman, mergi înapoi înăuntru! Verifică dacă este acolo!

— Nu.

— *Ce ai spus?*

— Am spus *nu.*

Mossman se întoarse către Mop Mallory.

— Asigură-te că porțile sunt deschise pentru pompieri!

Tânărul Tything fremăta de emoție.

— Vei merge acolo, mârâi el, înhățându-l pe Mossman cu bruschețe de braț. N-ar fi trebuit să ieși până nu erai sigur că nu mai este nimeni înăuntru! Este vina ta că e acolo acum! Așa că te vei întoarce acolo!

Mossman nu se înfiora deloc.

— Nu voi merge! spuse el printre dinți. Sunt plătit să organizez forța de muncă, nu să-mi risc viața pentru o muierușcă.

Tânărul Tything gâfâi, apoi își strânse pumnul, îl balansă și – POC! – Mossman căzu de-a-n picioarelea. Sângele începu să dea năvală din nasul spart.

— Vierme bun de nimic! se răsti la el tânărul Tything. Dacă nu dispari de aici chiar acum, te leg de o scândură, te arunc în focul ăla și ațâț flăcările cu mâna mea.

Mossman se bălăbăni pe picioare și își șterse încet sângele de la nas. Apoi, se îndepărtă împleticindu-se prin mulțimea uluită, care se retrăgea din fața lui precum o pâclă de ceață. Bătrânul Tything era înnebunit de durere.

— Taffeta, mormăi el, frumoasa mea Taffeta. Intru acolo chiar eu!

— Nu, strigă tânărul Tything, trăgându-l înapoi. Nu intra! Stai aici, tată! Merg eu!

Tânărul patron alergă spre fabrică, dezbrăcându-se de sacou în timp ce intra, dar, deodată, butucii și plafonul cedară cu zgomot într-o ploaie de scântei și așchii.

— Teak! țipă bătrânul Tything și începu să meargă poticnit de-a lungul curții. Teak! Întoarce-te!

Teak Tything privea încremenit cum se prăbușea fabrica. Avea chipul înghețat de groază.

— *Taffeta, gemu el, Taffeta!*

— Este prea târziu, fiule! spuse bătrânul Tything, agățându-se de brațul lui. Este mult prea târziu!

— Nu se poate! spuse tânărul înverșunat. Nu e adevărat!

Voi intra acolo!

— Nu! Nu! Am pierdut o fiică! Nu pot îndura să pierd și un fiu! încerca el să-l facă să asculte, scuturându-l brutal de braț. Crezi că îmi doresc să spun lucrurile astea? Crezi? *Așa crezi tu?* Fiule, trebuie să ne resemnăm! Este prea târziu. Acum nimeni nu mai poate intra acolo.

— Eu pot! spuse Barkbelly.

Muncitorii fabricii se strânseseră în jurul patronilor, iar Barkbelly se strecurase printre ei.

— Poți face asta tu? spuse Wick, ținându-l de spate. Ar fi o nebunie! Este prea târziu.

— Ba nu! zise Barkbelly, străduindu-se să se elibereze din strânsoarea lui. Era în magazia E și partea aceea este încă în picioare. Vezi?

Arătă într-acolo și toți văzură cu ochii lor că avea dreptate. Magaziile nu se dărâmaseră încă, în timp ce vâlvătaia se întețise în jurul lor.

— Nu, zise Mop Mallory, amestecându-se în discuție. Nu poți merge! Este prea periculos! Se poate întâmpla orice colo.

— Nu și mie! strigă Barkbelly și se suci eliberându-se. Sunt indestructibil!

Și, spunând aceasta, alergă spre flăcări și dispăru în fum. Muncitorii se uitare unii la alții cu ochii holbați de uimire.

— Oare a uitat că e din lemn? strigă Apron Browning.

Nu răspunse nimeni, dar toți gândeau același lucru.

CAPITOLUL 22

Aripa cu magaziile era încă în picioare, dar nu era deloc sigură. Fumul era nemaipomenit: o pâclă groasă și neagră se înghesuia prin coridoare atât de compactă, încât părea aproape solidă. Degete de foc se întindeau la gleznele lui în timp ce alerga. Barkbelly simțea cum fumul îl sugrumă și trecu de la greață la tuse și trebui să scuipe. Se clătină înaintând pe dibuite, orbecăind și poticnindu-se. Lemnele erau căzute în dezordine pe podea. Zidurile își aruncau afară cărămizile. Totul se îndoia și se răsucea în acea fierbințeală extraordinară, dar el continuă să înainteze.

Deodată văzu o siluetă fantomatică făcându-i semne disperată. Era Taffeta! Era doar umbră și fum: o fantomă subțire argintie și gri fluturându-și mâna ca o salcie în vânt. Barkbelly observă că încerca să strige, dar fumul pătrundea în valuri în plămânii ei. Căzu lângă tocul ușii, tușind și înecându-se. Cu o mână își ținea eșarfa în dreptul gurii, iar cu cealaltă își mângâia cățelușa fără vlagă.

Barkbelly atacă. Fiecare aptitudine învățată la jocul alergatul taurului începea să fie de folos acum. Aruncă în lături țevi rupte și grătare vechi. Lovi cărămizile căzute și azvârli cât colo țiglele. Își făcu drum către ea, o luă în brațe și o aruncă pe umăr. Se întoarse și făcu eforturi să iasă afară din fabrica în flăcări. Apoi, reapăru, clipind la lumina soarelui.

Mulțimea scoase un țipăt și veni în valuri către ei. O luară pe Taffeta de pe umerii lui, o așezară pe pământ, unde rămase întinsă fără vlagă ca și cățelușa de lângă ea.

— Taffeta! strigă bătrânul Tything, legănând-o în brațe. Taffeta!

— Trageți-vă înapoi! țipă tânărul Tything. Fie-vă milă și stați deoparte! Cu toții! Are nevoie de aer! Nu vedeți? Dați-vă la o parte! Mallory, trage-i înapoi!

Barkbelly fusese uitat în lupta aceea pentru că Taffeta trebuia să respire ca să-și revină. Mulțimea se mișca precum un monstru cu multe capete. Toți își încordau atenția să vadă, să audă, să afle. Și deodată, în cea mai neagră disperare, Taffeta tuși. Apoi scuipă funinginea și zvâcni din tot corpul de mai multe ori, pe măsură ce tușea îi străbătea trupul. Și câinele tușea și se zbătea alături de ea ca un pește.

Mulțimea scoase un geamăt de ușurare la unison, un răcnet asurzitor care nărui și ultimele bucăți de țiglă din plafonul fabricii și se împrăștie deasupra orașului și pe câmpurile din depărtare.

Apoi, urmară veselie și urale, strigăte și țipete, urale, exclamații, chiote și iar strigăte. Mulțimea scanda:

— *Barkbelly! Barkbelly! BARKBELLY! BARKBELLY!*

O singură voce, a lui Apron Browning, urla încercând să-i acopere pe ceilalți:

— Ai luat foc! Degetul tău mic a luat foc!

Așa și era. Era în flăcări ca o torță. Flăcările se hrăneau din carnea lui de lemn. Scânteile zburau ca vrăjite. Coat Collins striga să facă totuși cineva ceva. Apron Browning se jelea. Mulțimea era îngrozită de noua tragedie care se năpustise asupra eroului lor.

Dar Barkbelly doar zâmbea silit și își agita cu putere mâna prin aer, stingând flăcările:

— Sunt bine! strigă el. Sunt în ordine!

— *Ba nu* ești bine, gâfâi Apron, strângându-i mâna și cercetând-o. A dispărut!

Oamenii își întinseră gâturile să vadă mai bine. Era adevărat! Degetul cel mic al lui Barkbelly de la mâna stângă arsese în întregime. Nu mai era nici măcar un ciot, doar un rest de fum în locul unde fusese degetul.

— Dar este *în regulă!* insistă Barkbelly. Pe cuvânt! S-a mai întâmplat odată. Data trecută era tot brațul. Va crește la loc. Credeți-mă! Va crește. *Priviți!*

Își ridică mâna și toți priviră și așteptară o vreme.

— Nu se întâmplă nimic! se auzi o voce dezamăgită de undeva din mulțime.

— Sssst! sâsâi Wick. Ai răbdare! Va începe în curând!

Dar nu se întâmplă nimic. Barkbelly își privi mâna încremenit, dorindu-și ca degetul să crească, dar nu crescu. Și, acolo, în curtea fabricii, îl ajunse teama tot atât de sigur ca atunci când micul Pan Evans stătea mort la picioarele lui, întins pe terenul de joacă. Simțea cum pântecul i se strânge, cum i se zbate inima în piept. Îl treceau sudori reci, apoi fierbinți. Era amețit și nu se simțea bine. Picioarele îi erau ca doi butuci de copac care îl țintuiau la pământ.

— *Crești!* murmură Barkbelly. *Crești!*

Mulțimea se înghiontea și se împingea în el, confuză. Toți își doreau un final fericit și acesta nu venea.

— *Haide!* mormăi el. Strânse articulația încercând să-și impulsioneze degetul să crească la loc. Blestemat să fii! *Haide!*

— Nu contează, spuse Wick, prinzându-l de braț. Nu contează!

— Contează pentru *mine!* strigă Barkbelly. *Pentru mine contează!* Nu vezi? Nu crește la loc! Nu crește! Credeam că sunt indestructibil! De aceea am mers înăuntru să o salvez de domnișoara Taffeta. Credeam că nimic nu mă poate opri, că nimic nu mă poate răni sau omorî. Și totuși, uite! și își agită mâna ciuntită în fața lui Wick. Nu înțelegi ce înseamnă asta? Focul mă poate ucide. *Mă poate ucide.* Credeam că nu voi putea fi distrus vreodată.

Deodată mulțimea aclamă extaziată. Muncitorii nu-l ascultaseră pe Barkbelly. Se întorseseră către Taffeta, care fusese ridicată pe picioare de tatăl ei cel mândru. Acum era mai bine. Era un final fericit pentru toți. Mai mult decât atât, venise și presa, un reporter și un ilustrator de la *Adevărul de azi.* Reporterul punea întrebări tuturor. Ilustratorul învârtea creionul și caietul de desen, desenând-o pe Taffeta și câinele ei mai rapid decât și-ar fi șters nasul un băiețel.

Wick observă că prietenul lui era amețit de uluire. Era ca și când focul, fabrica și eroismul lui n-ar fi fost nimic în fața cumplitului adevăr. Wick ar fi vrut să-l ia de acolo și să-l ducă într-un loc liniștit, înapoi la adăpostul cu priciuri.

— IATĂ-L! ACOLO E! EL ESTE EROUL! BARKBELLY!

Mulțimea începu din nou să scandeze, în timp ce presa se întorcea către eroului zilei. Întrebările zburau ca săgețile asupra lui.

— Care e numele tău, fiule? întrebă reporterul cu nas ascuțit și privire înflăcărată. Ce te-a făcut să intri în foc? O cunoșteai bine pe domnișoara Taffeta?

Barkbelly îl ignoră și se întoarse către ilustrator:

— Ce faci? îl întrebă pe acesta.

— Te desenez, spuse ilustratorul. Este doar o schiță.

— Am auzit că nu ești din oraș. De unde vii? De undeva de la țară? interveni reporterul. Se miră cum de mai era lângă el.

Barkbelly îl înșfacă pe ilustrator.

— De ce mă desenezi? De ce?

— Să apari în ziar, bineînțeles! Ești un erou, Barkbelly! Oamenii vor vrea să te vadă când vor auzi totul despre tine.

— Care oameni? Cât de departe ajunge ziarul ăsta?

— În toată țara, flăcăule! Peste tot! Vei ajunge faimos! „Aleargă!”

— Care era, fiule, numele satului de unde vii? „Fugi!”

— De ce ai plecat de acolo? S-a petrecut ceva rău? „Fugi!”

— Am putea afla, să știi…

Și Barkbelly simți cum îl ajunge din urmă trecutul, întoarse spatele mulțimii și fugi.

PARTEA A TREIA
CAPITOLUL 23

Ploaie și iar ploaie fără de sfârșit. Se auzea ca un tropăit și răpăia pe movila pietruită din afara grotei. Barkbelly mulțumi cerului pentru ploaie, căci aceasta îi ștergea orice urmă lăsată după ce fugise. Numai dacă ar fi putut să șteargă și amintirile oamenilor despre el. Dar nu era posibil. În orașul Tything, oamenii își vor aminti de el. Vor vorbi despre el mulți ani de acum înainte, la o felie de pâine cu gem în cantina fabricii, la un pahar de șampanie și stridii în conacul familiei Tything. Vor depăna povestea eroului care a fugit. Va fi băiatul din lemn care avea ceva de ascuns.

Își aduse aminte cum alerga prin mulțimea de muncitori ai fabricii și cum deschise porțile aurite în timp ce Dogger striga la el. Își mai amintea cum alerga prin oraș și, fiind zi de cumpărături, dăduse intenționat prin piață să-i încurce pe urmăritori. Făcuse eforturi să iasă din mulțime, încercând să se miște repede fără să atragă atenția. Alunecase pe un cap de pește aruncat de la un stand, își izbise piciorul de o capră de tăiat lemne când ajunsese în jurul unui adunări de neveste de fermieri. Căzuse peste un coș cu rațe și se ciocnise de un sac cu zahăr din mâinile unui brutar. Brutarul uriașe la el și-și fluturase amenințător un pumn mânjit de făină.

Alergase de-a lungul drumului principal care ducea afară din oraș și rămăsese uimit de cât de repede cedase cenușiului locul verdelui. Se făcuse o alee de căsuțe de țară, apoi un ultim bordei urmat de nimic altceva decât câmpuri aspre și copaci scheletici.

Continuase să alerge timp de trei zile și trei nopți. Abia dacă se oprise puțin. Prinse câteva ore de somn într-un grajd dărăpănat, dar dormi cu intermitențe, simțind permanent impulsul de a pleca. Străbătuse kilometri întregi alergând pe lângă ferme, spre munți. Ploaia începuse în prima noapte cu o furtună venită din vest care bubuia furioasă, biciuindu-l cu stropi de ploaie și răpăind în ritmul pașilor lui.

Găsi grota în ziua a patra. Zorii îmbibați de apă se strecurau printre munți. Degete de lumină atingeau arborii, pietrele rotunde, tufișurile. Se agăța pentru a înainta de o movilă de rocă și, deodată, văzu gura peșterii. Era la distanță de zece minute de urcuș, dar arăta promițător. În sfârșit găsise un adăpost care să-l apere de ploaie.

Se cațără, târându-se tot mai sus. Când ajunse la grotă, adulmecă aerul cu suspiciune, pregătit pentru orice miros persistent de urs sau lup. Dar nu era nimic și, în curând, găsi drumul. Grota era micuță. Nu își croia drum în munte atât de mult pe cât se aștepta. Nu era mai mare decât o cameră, ba chiar mai mică. Era cam cât o bucătărie.

Și, trecându-i acest gând prin minte, dintr-odată se simți ca acasă. Parcă vedea masa întinsă ca de obicei pentru micul dejun: farfuriile, ceștile și sosierele, cuțitele, furculițele și lingurile. Într-un anume fel arăta diferit și nu-și putu da seama din ce cauză. Și acolo stătea mama, la mașina de gătit, amestecând terciul de ovăz, în șorțul ei ponosit cu floricele albastre. Și tata, apărând la ușă cu butucii la subsuoară. Apa de ploaie i se prelingea de pe pălărie. Și acolo ploua. Îi spunea ceva mamei, dar nu putea să audă cuvintele. Deodată, mama se întoarse și văzu că are cercuri întunecate în jurul ochilor și mai multe riduri decât își aducea aminte. La fel era și tata. Pe când se așezară să ia micul dejun, observă că masa era pusă numai pentru două persoane. Nu era nici un tacâm pentru el.

Ieși iarăși. Viziunea dispăru. Ploaia se opri și aburi se ridicară în razele subțiri de soare, răsucindu-se în sus ca răsuflarea unui dragon adormit. Privi îndelung către orizont și-și dădu seama că ajunsese foarte departe. Oare cât trebuia să fugă? Era mult prea obosit să gândească.

Fără nici o tragere de inimă, se întoarse la întunecimea uscată a grotei, se încovrigă și adormi. Avu un somn adânc, fără vise, care-i risipi toată durerea și încordarea ce-și făcuseră loc în trupul lui de băiat de lemn.

Dormi o zi întreagă, iar atunci când se trezi ploaia încă mai cădea neobosită.

CAPITOLUL 24

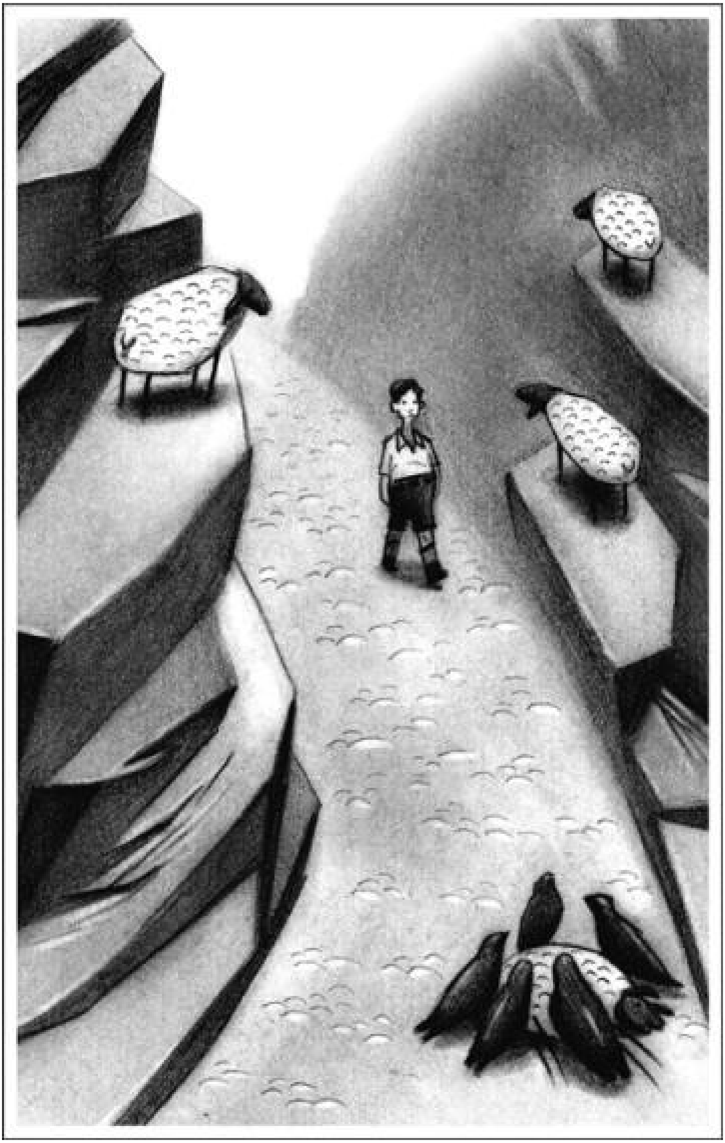

Barkbelly stătea pe o movilă afară din grotă. Luă un alt măr pădureț din maldărul de lângă el și îl mancă ronțăindu-i coaja și înghițindu-i sâmburii. Privirea lui călători peste vale ca un șoim. Ploaia dispăruse și lăsase în urma ei umezeală lucitoare și pe cer un cârd de gâște sălbatice zbura ca o săgeată țintind spre... Est? Vest? Nu avea nici o idee, dar își dori să le urmeze. *Oare dincolo de mare?* Acolo avea nevoie să meargă! Undeva unde să fie în siguranță, un teritoriu nou, unde să nu poată fi recunoscut și cercetat pentru crimă. De aceea mersese totul prost la fabrică. Nu fugise destul de departe. Nu ar mai face greșeala asta încă o dată.

„Dacă aș găsi coasta și aș merge de-a lungul ei, într-un târziu aș ajunge la un port. Poate voi găsi o slujbă ca marinar!” Corăbiile aveau mereu nevoie de echipaje. Învățase asta la școală. Era potrivit pentru asta și puternic, deci de ce nu ar încerca? Nu va cere plată, doar un pat și masă cât traversează marea. Nici măcar nu va întreba unde va acosta.

Era o singură problemă. Unde era marea? O văzuse pe o hartă o dată și i se păruse incredibil de îndepărtată. Chiar și acum, urcat fiind pe un munte, nu reuși să o zărească la orizont. Atunci începu să meargă. Ce direcție ar fi bine să aleagă?

„Urmează gâștele!” Ele ar trebui să zboare spre coastă! Sau nu? Era adevărat că gâștele zburau spre apă, dar orice apă părea să le fie pe plac. Întotdeauna zburau înapoi acasă, către Lacul Otterdown, și acesta era ceva mai mult decât o mlaștină. Păsările îl putea duce într-o direcție greșită, dar ce altă soluție avea?

Barkbelly alunecă pe versanții muntelui și găsi un drum. Era părăsit și pustiu, însă arăta destul de sigur. Oare ducea către un sat sau o fermă? Cu speranță în suflet și ros de foame, începu să coboare.

În primele ore merse voios. Fluiera în timp ce înainta. Dar pe măsură ce se mări ziua începu să șovăie. Drumul era mai lung decât își imaginase. Merse mai departe și mai departe fără să vadă nici un capăt, pe drumul care șerpuia între două lanțuri muntoase. Niște oi numai pielea și osul îl priviră îndelung de pe piscuri. Ochii lor galbeni erau la fel de triști ca peisajul. Uneori trecea pe lângă rămășițele celor care pierduseră lupta pentru supraviețuire. Înfometați, pieriseră acolo unde se așezaseră, sub privirile corbilor adunați precum bocitoarele la înmormântare.

Când Barkbelly se apropie, prădătorii nu zburară. Îl priveau insistent cu ochii lor de un negru ca tăciunele și hârâiau cerând să meargă mai departe. Așa și făcu.

În cea de-a treia zi de trecere prin defileu, Barkbelly observă că traseul format de munți se îngusta, închizându-se precum cleștii unui crab. I se strânse stomacul.

— Nu-mi vine să cred! spuse el, deși nu-l auzea nimeni. Am mers atât de departe, și nu e nici o cale de trecere!

Totuși, își târșâi picioarele înainte și continuă să spere că în față era un drum oarecare. Și într-adevăr era. Îl văzu dintr-odată: o cărare aspră urcând în spirală prin ceață. Cu puțin noroc, văzduhul se va limpezi după ce va mai urca, iar când va ajunge în vârf va avea priveliștea orizontului și a mării.

Așa că începu să urce cu vigoare renăscută. Zori în sus pe cărare ca un păianjen. În urma lui, pietre se rostogoleau pe munte în jos. Avea putere în brațe. Respirația lui era numai aburi ca la un vârcolac. Se apropia.

În sfârșit, cărarea nu mai era în pantă și ceața începu să se risipească. Își trase răsuflarea și-și miji ochii. Dar nu era nimic de văzut, nimic altceva decât dezamăgire amară. Era pe un platou, o arenă vastă, înconjurată de stânci, o zonă aridă și disperat de rece. Nu erau copaci, nici tufișuri. Nu se vedea nimic la orizont. Pentru asta trebuia să traverseze platoul și, judecând după distanță, ar fi fost un drum de o zi.

Și atunci Barkbelly începu să plângă. Pentru prima dată în viața lui, vărsă lacrimi ca un copil ce era. Se prăbuși la pământ, umerii începură să-i tresalte și lacrimi mari, albastre i se rostogoliră pe obrajii de lemn. Nici nu încercă măcar să le șteargă, doar le lăsa să cadă. Nu era nimeni să le vadă. Și, cu gândul acesta, lacrimile se înmulțiră și se rostogoliră mai repede. Nu se mai simțise niciodată atât de singur, de pierdut, mic și lipsit de prieteni.

Disperarea rece îl acoperi ca o ninsoare, înghețându-l cum stătea acolo pe pământ, ștergându-i orice urmă de speranță pentru un viitor mai luminos. Ce mai putea face? Mersese zile întregi fără hrană, singur, fără nici un ajutor de vreun fel. Nu fusese nimeni lângă el să-l încurajeze, să-i spună că a pornit pe drumul cel bun, să-l îmbrățișeze și să-i spună că totul va fi bine până la urmă. Seara nu-i cântase nimeni să aibă un somn mai dulce. Dimineața nu-l salutase nimeni cu un zâmbet, ba chiar nu văzuse pe nimeni timp de zile, de săptămâni. Oare cât trecuse? Nici nu mai știa.

Respiră adânc, își îmbrățișa genunchii și încercă să se liniștească. „Trebuie să fie ceva aici. Trebuie să fie cineva.” Se ridică, își șterse ochii cu mâneca și privi în jur. Dar tot nu era nimic. Deodată îi veni în minte un gând înspăimântător: „Dacă sunt singura ființă rămasă în viață pe pământ? Dacă s-a petrecut un dezastru îngrozitor și au dispărut cu toții?”

Se simți amețit doar imaginându-și așa ceva. Se clătină șovăielnic. Mintea lui căuta răspunsuri, dar, în loc să le găsească, se lovea de alte întrebări. „Și dacă aceasta e o altă lume și lumea mea a rămas pe partea cealaltă a muntelui? Ar putea fi posibil. Ar putea să fi călătorit prin timp sau spațiu. Și dacă nu mai găsesc drumul înapoi?”

Picioarele lui cedară. Iarăși se prăbuși la pământ și se ghemui pe o piatră dură. Își înfășură strâns brațele în jurul genunchilor și scheună ca un animal rănit. Se luptase zile întregi, dar acum se simțea sfârșit. Nu mai era chip să continue.

Trebuie să fi adormit, pentru că atunci când se trezi era deja întuneric. Nu era un întuneric clar și pătrunzător, ci unul estompat de un negru cețos. Ceața era atât de groasă, încât nu-și mai putu vedea nici propriul corp. Nici să fi vrut nu se mai putea mișca acum. Era complet neajutorat. Pericolele nopții puteau fi oriunde împrejurul lui și el nici nu și-ar fi dat seama.

Stătu absolut nemișcat, ascultând orice zgomot care ar fi anunțat vreo primejdie. Nu se auzi nimic. Trecură minute în șir. Simți doar ceața umedă care se afunda în mădularele lui din lemn. Continuă să asculte. Nimic și deodată... Înțepeni. Nu era tocmai un zgomot. Ceva se mișca. „Sunt trepidații ale pământului.” Putea să le simtă. Ascultă cu mare atenție. Auzea niște zgomote înăbușite și neclare undeva în depărtare. Erau regulate, precum zgomotele de pași și se apropiau tot mai mult. Cu siguranță veneau mai aproape.

Și deodată se auzi un alt zgomot: bătăile inimii lui înspăimântate de apropierea cuiva. Primejdia îl ajunsese din urmă. Brațe lungi, de culoare gri se întinseră spre el și nu aveau mâini, doar niște cioturi umede care-l împinseră și-l pipăiră. Așa alunecoase și slinoase, îl înghiontiră și-l rostogoliră. Răsuflarea creaturii forma aburi în întuneric. Apoi, apăru un cap enorm cu un ochi ce se întrevedea prin ceață. Ochiul îl examina în vreme ce o limbă din care picura cerceta aerul.

„Voi muri, gândi el. Voi muri. Oh, mamă, te rog să fie rapid și fără durere!” Dar moartea nu mai veni. Elefănțica gri cea grozavă își termină cercetarea, ridică imensul ei cap și trâmbiță în noapte. I se alăturară și alți elefanți, iar platoul se umplu de ecoul de mugetul lor de bun venit și de zăngănitul lanțurilor de la gleznele lor.

Barkbelly deschise ochii și văzu lumină. Un singur fascicul de lumină se legăna prin ceață: un felinar dintr-o parte a unui vagon. Dintr-odată reuși să audă huruitul înăbușit al roților, și un coviltir se ivi din întuneric. Avea pictate flori în partea din față. Ciucuri umezi șiroiau la fiecare colț. Cel care conducea vagonul purta o pălărie cu boruri largi și o haină cu gulerul ridicat contra burniței. Lângă el stătea o fată tânără înfășurată într-o manta de ploaie cu o pălărie ponosită din piele lăsată mult peste față. De sub pălărie se vedeau două cosițe aurii care atârnau ude. Fata era Candy Pie.

CAPITOLUL 25

Astfel, Barkbelly fu salvat de circ. Bărbatul care conducea căruța se dovedi ulterior că era un om puternic, Anvil Allsop, întinse brațele către el, îl ridică dintr-o singură mișcare și-l așeză pe locul de lângă el. Acolo stătu Barkbelly pentru tot restul nopții, acoperit cu o pătură. În acest timp, circul Carmenero mergea tot înainte.

Când se miji de ziuă, circul coborî de pe munte. În față, Barkbelly văzu Appleforth, următorul sat din turneul circului. Acesta era așezat la șes și nu se trezise încă la viață. Pe măsură ce alaiul circului înainta pe străzi, draperiile erau trase, fețe întunecate se lipeau de ferestre și copii soioși veneau alergând ca niște iepuri să-i privească pe nou-veniți.

Circul coti spre o poiană a satului. În curând fură aprinse focuri de tabără și ibricele șuierau. Barkbelly se așeză alături de Candy și mama ei, Peaches. Toți părură să-și amintească de el. Bărbații îl încurajară cu o palmă peste spate și îi spuseră că se bucură să-l vadă din nou. Femeile îl sărutară și îi dădură chec de scorțișoară, clătite cu sirop, ciocolată caldă. Jewel, povestitoarea, îi dădu haine uscate. Gossamer, cel care mergea pe sârmă, îi făcu cu ochiul. Chiar și marele Carmenero îi strânse mâna și-l întrebă dacă are nevoie de ceva. Barkbelly îi răspunse că nu are nevoie de nimic. Avea absolut tot ce-i trebuia și mai mult decât atât.

Nimeni nu-l întreba cum de se aventurase atât de departe de casă. Nici măcar Candy. Ea învățase că la circ nu se pun întrebări. În schimb, voia să știe despre sat.

— Bark, spuse ea, lovindu-l peste braț entuziasmată. Spune-mi ce s-a mai întâmplat pe acolo?

Și dintr-odată Barkbelly se întoarse cu gândul la terenul de joacă.

— Nu știi? se nedumeri el, în timp ce se gândea ce explicații să dea.

— Nu, bineînțeles că nu știu! Nu m-am mai întors, spuse ea. *Mor* de curiozitate să aflu vești. Spune-mi!

Și așa Barkbelly îi povesti. Nu și despre Pan Evans, asta nu, dar îi spuse despre nou-născuți și despre sicriele purtate, despre sărbătoarea verii și picnicul satului. Îi istorisi despre nenorocirea de la târgul recoltei, când una dintre artificiile lansate ajunsese în șemineul casei lui Freckle Flannagan și explodase, spărgândui toate ferestrele, și despre cum îl prinsese fermierul Bunkum pe Fish Patterson la furat de mere în livada lui și-i dăduse așa o ciomăgeală, încât Fish își jurase să se răzbune. Și, mai târziu în acea noapte, Fish se furișase în șopronul unde se producea cidru, deschisese carafele cu suc de mere și făcuse în fiecare dintre ele. Dar, chiar în săptămâna următoare, fermierul

Bunkum le dusese la târg și câștigase cupa pentru Cel mai Bun Cidru de la Festival.

Candy râse, rămase cu răsuflarea întretăiată, întrebă și aprobă din cap pe măsură ce el depăna o poveste după alta. Savura fiecare detaliu, iar Barkbelly se bucură să-i istorisească. Când dintr-odată îl strânse în brațe și îi spuse cât de încântată e să-l revadă, el chiar o crezu. Candy se schimbase.

Nu mai era domnișoara aceea răuvoitoare care colinda terenul dejoacă în căutarea unei prăzi și adresa insulte tuturor. Acum era Candy cea nouă: caldă, primitoare și surprinzător de modestă. Panglicile extravagante dispăruseră din părul ei și purta o rochie care arăta decolorată și sărăcăcioasă, în ciuda paietelor de pe corsaj. Dar Candy o plăcea în mod vădit. În timp ce asculta povestirea cu Fish și carafele, își strânsese fusta și o mototolise între mâini. După ce Barkbelly terminase povestea, ea își netezise cu grijă pliurile fustei.

— Îți mulțumesc! zise ea veselă. A fost *minunat!*

— Și încă nu ți-am spus ce era mai important, făcu o grimasă Barkbelly. Ai un nume nou!

— *Nu!* țipă Candy. Cum m-au poreclit?

— Vată de zahăr!

— *Oh!* Cine a inventat asta? Moth Williams?

Barkbelly încuviință.

— M-am gândit eu. Chiar pot să mi-l închipui spunând asta. Zâmbi cu nostalgie. Îmi plăcea Moth!

— Da? Măi să fie! Nu am știut! Ți-e dor de sat?

— Presupun că da, răspunse Candy. Nu m-am gândit serios la asta până acum, dar, auzind toate poveștile tale... Da, mi-e dor puțin de el. Mi-ar lipsi și mai mult dacă mama ar fi încă acolo, dar nu este. Totuși, nu vreau să mă întorc. Oh, nu! Bark, n-o să-ți vină *să crezi* ce sunt acum!

Își prinse iarăși fusta cu mâinile și începu să se balanseze înainte și înapoi plină de entuziasm.

— Sunt... *trapezistă!*

CAPITOLUL 26

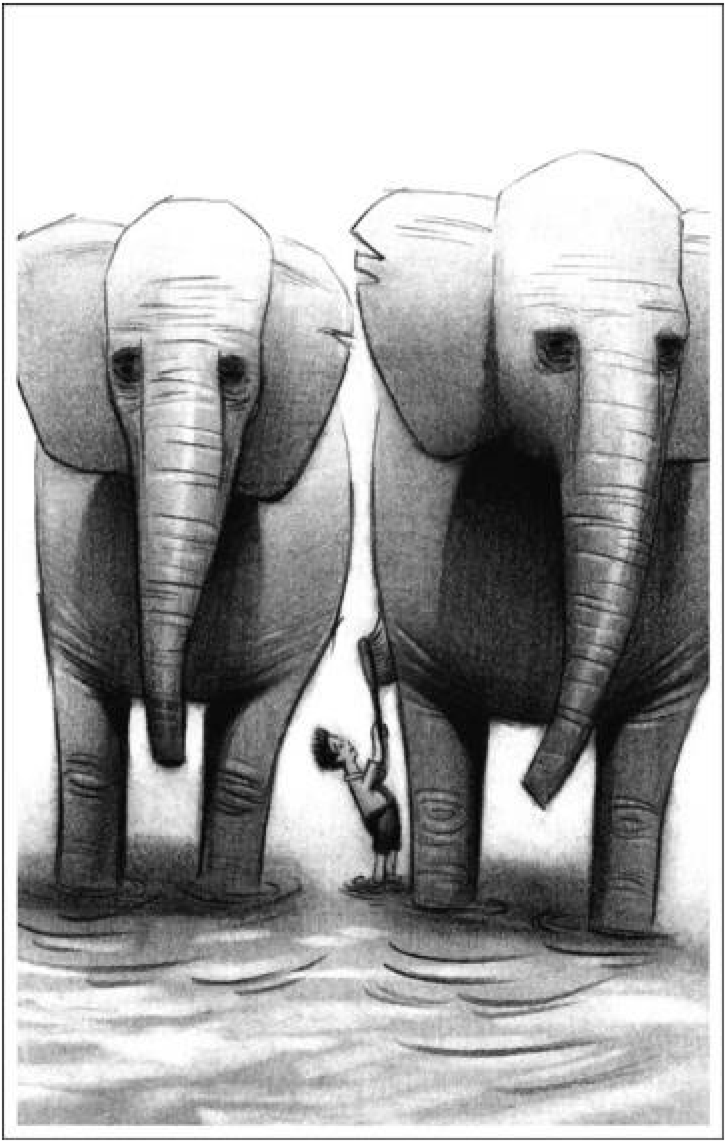

Nou-veniții la circ eram întotdeauna bine primiți, dar trebuiau să muncească pentru a rămâne. Nimănui nu-i era permis să lenevească la soare pe când ceilalți își dădeau toată osteneala.

În acea dimineață, imediat ce se terminase micul dejun, lui Barkbelly i se spusese să ajute un bărbat să ridice Palatul Pulbere de Stele. Când acesta era gata, i se dădu o perie imensă și i se ceru să curețe elefanții. Dresorul, Oat Ormsby (sau Emeraldez, așa cum era el cunoscut în arenă), îi dusese la râu să fie periați. Când ajunse și Barkbelly, îl găsi pe micul și spilcuitul dresor ud până la piele. Mustața lungă și neagră i se legăna precum coada unui șoarece în timp ce părul i se cârlionța în dezordine pe cap de unde îi picurau stropi ciudat de negri.

— Nu e nimic altceva decât puțină jovialitate, spuse Emeraldez în lipsă de altă scuză, scuturând mâna lui Barkbelly. Îmi fac asta de fiecare dată. *Fete neastâmpărate* ce sunteți! Neastâmpăratelor! *Neastâmpăratelor!*

Trase de una din urechile imense și fluturânde, iar stăpâna ei își ridică trompa și îl stropi direct în față.

Barkbelly își petrecu toată dimineața cu periatul elefanților. Erau murdari de praf după așa un drum lung prin munți. Praful se așezase în fiecare cută și în fiecare rid, iar Emeraldez insista ca elefanții să strălucească de curățenie pentru spectacolul de deschidere. Aceasta însemna să lucreze ore în șir fără pauză și Barkbelly munci încontinuu. Își simți picioarele îngreunate de apa care pătrundea în lemn. După ce termină în sfârșit, se mișcă greoi către tabără. Se simțea foarte mulțumit. Era un om al circului acum.

Prima săptămână a lui Barkbelly trecu într-o rafală de rumeguș și paiete. În fiecare dimineață lucra de zor. Seară de seară se scălda în magia circului, iar noaptea dormea dus. Coșmarurile trecuseră. Se mai gândea uneori la micul Pan Evans și la Taffeta Tything și se întreba cum de bucuria în urma salvării vieții cuiva nu făcuse nimic să vindece durerea luării vieții altcuiva. Nu avea nici un sens. În cea mai mare parte a timpului era prea ocupat pentru a se gândi la ceva. Învățase cum să lustruiască șeile și cum să îngrijească animalele, cum să vopsească vagoanele, să repare plasele, cum să facă noduri și să împacheteze pânze. Se auzea toată ziua murmurând: „Asta e fantastic!” Fiecare experiență nouă era o plăcere absolută.

Apoi, lucră cu sconcșii.

Barkbelly îl găsi pe dresorul de sconcși la pompa de apă. Era un munte de om cu părul gri, încărunțit și ochii precum marmura. Numele lui era Samovar Rubek și venea dintr-o țară îndepărtată cu un nume greu de pronunțat, iar în acea țară, după cum spunea Rubek, totul era enorm. Copacii erau imenși, iar câmpiile, vaste. Munții zgâriau norii.

Oamenii erau solizi, iar el nu făcea excepție. Totul era mare la Rubek. Căruța lui era mai mare decât a celorlalți, cizmele lui erau suficient de mari, încât să fie folosite pe post de cotețe pentru câini. Mâinile lui erau mari cât două găleți. Cerea să aibă mult spațiu în jurul lui pe care îl umplea cu un freamăt gros de vorbă și râs. Când vorbea, vocea îi huruia din stomac într-un șuvoi atât de puternic, încât Barkbelly își imagina că avea un roi de albine în torace.

— Tu ești ajutorul azi? Asta e bine! Bravo! și-l pocni pe Barkbelly pe spate în semn de bun venit, iar acesta simți unda trepidației până jos în picioare. Puii mei sunt în cort. Umplu găleata și pe urmă mergem la ei.

Rubek pompă cu furie și un torent de apă țâșni în găleata de alături. Și ce mai găleată! Era enormă: de cel puțin două ori cât o găleată obișnuită, dar în mâinile lui Rubek părea în mod indiscutabil mai mică.

Apoi luă o altă găleată plină deja și îl conduse pe Barkbelly la căruța lui pe partea cealaltă a taberei.

Acolo se afla un cort ciudat înălțat alături, dungat alb cu negru asemenea animalelor pe care le adăpostea. Barkbelly o luă înainte și deschise cortul. Rubek duse gălețile înăuntru, iar Barkbelly îl urmă.

Primul lucru pe care îl observă fu mirosul. Era un parfum de mosc cu trandafir amestecat cu dulceața așternutului care emana o aromă caldă și primitoare. Un miros paradiziac! Numără zece sconcși. Doi dintre ei fonfăiau pe lângă țarc, iar ceilalți dormeau, încovrigați în culcușuri mici cu fân. Era un murmur continuu. Sconcșii care dormeau torceau precum pisicile. Și, datorită torsului și a parfumului amețitor, Barkbelly se simți copleșit de impulsul de a dormi. I se închideau pleoapele. Căscă o dată și la distanță de numai două secunde căscă iarăși.

Rubek îl împunse cu un deget gras.

— Ești obosit?

— Nu, răspunse Barkbelly. Ei bine, poate sunt un pic. Nu mă pot opri din căscat.

— Te vei obișnui cu asta. Deschide ușa cortului! Aerul o să te ajute!

Barkbelly ridică prelata de la intrarea în cort și se mai învioră. Privi cu admirație animale. Toate aveau o blană lungă, neagră, sclipitoare și dunga albă caracteristică pornind în jos pe spate de la bot către coadă.

— Puii mei, fredona Rubek. Ai mai văzut vreodată așa animale frumoase? Nu! Bineînțeles că nu! Sunt cele mai frumoase creaturi din lume. Ea este Caprifoi, și arătă către un ghem de blană adormit, și acestea sunt Roza... Levănțica... Lăcrămioara... Violeta... Magnolia... Dafnis... Liliac... Camelia și Iasomia. Și trebuie să fie periate în fiecare zi! Luă un sconcs și îl atinse iubitor cu mâna. Blana asta trebuie să strălucească precum lumina lunii care iese dintr-un nor negru, vezi? Minunat!

Îl sărută pe bot și micul animal chicoti. Lui Barkbelly nu-i veni să creadă că este posibil așa ceva, dar îl auzise cu propriile urechi. Rubek puse sconcsul înapoi în țarc și păși cu pași mari către un cufăr extravagant din lemn de la capătul îndepărtat al cortului. Ridică pe dată capacul și spuse:

— Vino! Și îi făcu semn lui Barkbelly să se apropie. Privește! Cele mai bune perii! Sunt făcute din...

— Din țepi de ghimpoși! strigă Barkbelly și alese o perie pe care începu s-o studieze. Este din rasa de mlaștină cu urechi cafenii. E de calitate superioară!

— Ești expert! strigă Rubek, pocnindu-l din nou pe spate ! Cum de știi asta?

Barkbelly nu-i răspunse. Mintea îi era plină de amintiri, își aduse aminte de fermă și de toți bărbații care stăteau în curte: Bătrânul Pot Williamson, Brick Pullman, fermierul Muckledown. Toți erau acolo. Apoi, grajdurile și ghimpoșii în țarcurile lor și Bramble, nu în țarcul ei, ci în pădure, așa cum o văzuse ultima dată.

— Heei! spuse Rubek, fluturându-și mâna în fața lui Barkbelly. Ești încă aici?

Barkbelly privi îndelung visător la dresorul de sconcși. Nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Chipul lui îi spuse lui Rubek tot ce avea nevoie să știe.

Rubek îi zâmbi, dezvăluind un șir generos de dinți.

— Ai amintiri despre aceste lucruri, nu-i așa? Sunt amintiri frumoase. Îmi dau seama. Păstrează-le! Ține-le aproape de inima ta! Sunt lucruri valoroase. Rămase tăcut pentru un timp. Și eu am *multe* amintiri, spuse el într-un târziu, iar ochii i se umplură de lacrimi. Iarăși tăcu, dar nu era o liniște stânjenitoare, ci una camaraderească, iar Barkbelly se simți alinat într-un mod bizar.

— Puii mei, zise Rubek cu un oftat grozav. Periază-i! Le place. Dar nu folosi o perie prea aspră! Și să nu le ridici cozile! Asta nu le place.

Alese o altă perie din cufăr și i-o dădu lui Barkbelly.

— Încearcă asta pentru Lăcrămioara! Și îi arătă un sconcs mic care era treaz și se scărpina. Trebuie să merg la Carmenero să discutăm câte ceva, dar mă întorc. Ține minte Nu-i peria prea puternic!

Barkbelly încuviință.

— Băiat bun, spuse Rubek și ieși cu greu afară din cort.

CAPITOLUL 27

Barkbelly așteptă până fu sigur că Rubek plecase, apoi o ridică pe Lăcrămioara cu grijă din țarcul ei, o așeză în poală și începu să o perie. Părea destul de mulțumită, iar el reuși să-i facă blana să lucească în numai câteva minute. O duse înapoi în țarc și o alese pe Liliac. Era adorabilă. Își frecă nasul de el în timp ce o legăna în brațe. În curând era și ea fină la mătasea și strălucea. Urmă Camelia, apoi Levănțica, Magnolia, Roza, Iasomia, Caprifoi, apoi Dafnis. „Mai am doar unul. Rubek va fi impresionat. O să-i termin până se întoarce!”

Era rândul Violetei. La început, Barkbelly nu o găsi nicăieri. Se rostogolise prin praful calcaros de sub un culcuș din paie și, când în sfârșit reuși să o convingă cu vorbe bune să iasă, era aproape complet albă. Barkbelly bombăni în timp ce o așeza pe genunchi, după care începu să o perie cu aceeași perie moale cu care îi penase pe ceilalți, însă blana ei era atât de încâlcită, încât țepii nu reușeau să o perie. Trebuia să caute o perie mai dură.

Scotoci prin cufăr până găsi o perie mai aspră. Violeta stătu răbdătoare în timp el îi întindea cu grijă blana încâlcită. Dar dură atât de mult și voia să termine înainte de venirea lui Rubek. Începu să perie cu mai multă duritate și trase, începu să smucească. Trase peria de-a lungul spatelui ei zdrențăros. Violeta era extrem de liniștită. Se turtise în poalele lui, dar Barkbelly nici nu observă. Era atât de zelos să termine lucrul!

Mormăind și strâmbându-se, reuși să întindă și ultima încâlceală de blană de pe spatele ei. Urma coada. „Ce încurcătură!” Era ca un ghem de lână cu care se jucase o pisică. Nu știu de unde să înceapă. Își spuse că dedesubt poate fi mai netedă.

Barkbelly îi ridică Violetei coada și – *fâsss!* – un duș fierbinte de parfum țâșni din spatele ei și-l stropi direct în față. Dar acesta nu era parfumul limpede de trandafiri pulverizat în fiecare noapte peste public. Era un fel de lipici maroniu și fierbinte cu un miros atât de rău, încât ar fi putut să cojească vopseaua. Era o duhoare *incredibilă. Î*n mod categoric, afurisită, îi făcu stomacul să freamăte și ochii să lăcrimeze.

„Trebuie să ies de aici. Trebuie!”

O așeză pe Violeta înapoi în țarc și imediat micuța diavoliță chicoti. Apoi, în timp ce se clătina în drum spre ieșirea din cort și lipiciul acela i se prelingea din păr în ochi, toți ceilalți sconcși își întoarseră spatele către el, ridicară minunatele lor cozi și – *fâsss!* – tot cortul era plin de șuvoaie arcuite de substanță urât mirositoare. Hainele lui Barkbelly erau ude și, ce era cel mai rău: lemnul lui era leoarcă. Absorbea duhoarea ca un burete.

Și chiar în clipa în care credea că lucrurile nu pot merge mai prost, la intrarea în cort apărură Rubek și Carmenero.

— Nu! țipă el și se târî trecând printre ei, alergă de-a lungul taberei, sări peste gard, goni prin luncă și se rostogoli în jos spre malul râului. Apoi, se azvârli în râu și se întinse în adâncurile ei, rugându-se să îndepărteze mirosul urât, dar nu reuși. După o oră, duhoarea era mai puternică decât înainte. Barkbelly începu să scâncească. Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

— Mirosul ăsta e rău, nu-i așa?

Barkbelly privi în sus. Rubek stătea pe malul râului. O urmă de zâmbet îi pâlpâi în colțurile gurii. Îi luciră cu răutate ochii ca de marmură și, în ciuda mărimii lui, păru dintr-odată nu mai în vârstă decât Fish Patterson.

— Va trece vreodată? întrebă Barkbelly.

— Desigur, replică Rubek. Cu timpul...

— Cât timp?

Rubek ridică din umeri.

— În două săptămâni. Poate trei.

Lui Barkbelly îi căzu fața de uimire.

— În afară de cazul în care folosești asta! Căută în buzunarul de la jiletcă și scoase o sticlă în care se afla un lichid purpuriu. Rânji cu gura până la urechi și desfăcu larg brațele.

— Vino! strigă. Vino! Trebuie să te freci cu asta pe... piele, pe pielea ta de lemn! Acum! Chiar acum!

Barkbelly se târî până la zăgaz, se dezbrăcă de haine și începu să-și fricționeze corpul umplându-și palmele cu lichidul purpuriu. Avea un miros ciudat, dulceag. I se părea că a mai simțit undeva mirosul acesta, dar nu-și putea aminti unde. În câteva minute orice urmă de duhoare dispăru, îmbrăcă hainele curate pe care i le adusese Rubek și se așeză într-o baie de soare alături de dresorul de sconcși. Se simțea curat, liniștit și plăcut mirositor.

— Știu mirosul ăsta! spuse Barkbelly într-un târziu. Dar nu-mi pot aminti de unde îl știu.

— Este o rețetă magică, spuse Rubek. Este bună pentru tot felul de lucruri, preparată din ierburi și flori: salvie, rozmarin, românită, trandafir sălbatic.

— Da, pot să simt toate lucrurile astea, dar mai este ceva, spuse Barkbelly și inspiră profund. Este un miros dulceag, destul de puternic. Ce este?

— Oh, acela? zise Rubek, zâmbind. Prietene, acela este parfumul unei flori mici de pădure. Cred că o cunoști bine. Este violetă.

CAPITOLUL 28

Barkbelly lustruia cușca leului când Candy veni către el, mergând în mâini. În dinți strângea o bucată de hârtie mototolită.

— Este pentru tine! zise ea cu răsuflarea întretăiată, îndreptându-se și dându-i-o. Carmenero însuși mi-a dat-o. Vrea să te vadă la ora două în vagonul lui. Ești *foarte* norocos!

Barkbelly citi biletul, dar fu dezamăgit să afle că nu conținea nimic altceva decât ceea ce tocmai îi spusese Candy.

— Care e norocul în asta? întrebă el.

— Ei bine, pentru începători este extraordinar să pătrunzi în fantasticul lui coviltir, iar atunci când te servește cu ceai îți oferă cele mai bune prăjituri din lume. Și, făcu ea o pauză de efect, dacă se hotărăște să-ți dea o slujbă, vei fi bogat!

— Bogat?

— Da! De fapt, nu. Nu chiar. Am exagerat puțin. Nimeni de aici nu e prea bine plătit, dar vei primi ceva.

— Și dacă nu va vrea să-mi dea o slujbă? Dacă vrea doar să plec?

— Nu cred că e posibil așa ceva. Nu ești tocmai *obișnuit,* nu-i așa?

Ea zâmbi și Barkbelly își dădu seama pentru prima dată că gura ei se curba în sus ca o harpă. Apoi, fără nici un fel de avertisment, făcu o tumbă înapoi și se îndepărtă în salturi.

— Să nu întârzii! strigă ea peste umăr.

Barkbelly o privi cum pleca. Pe când trecea pe lângă cabina cu lozuri de loterie, Gossamer o prinse de umeri din spate pe neașteptate, iar ea țipă, apoi chicoti și se plimbară împreună, braț la braț, zburând ca niște musculițe printre oamenii ocupați ai circului.

„Sper să fie vorba despre o slujbă!” își spuse el și puse cu grijă biletul în buzunar.

Ca orice coviltir de proprietar de circ, și cel al lui Carmenero era din lemn cu o serie de sculpturi complicate în jurul ferestrelor și a intrării. Era vopsit într-un albastru-închis ca al cerului noaptea, iar bolta acoperișului era presărată cu stele argintii. Afară, o cățea imensă de culoare neagră moțăia în bătaia soarelui strălucitor de primăvară. Își odihnea capul pe prima treaptă a coviltirului.

Barkbelly urcă treptele coviltirului cu atenție pentru a nu o deranja, dar aceasta se trezi imediat și-i mirosi picioarele în timp ce el bătea la ușă. Se auzeau ciocăneli de lemn pe ușa tot de lemn. Sunetul ricoșa ca împușcăturile de armă, coviltirul se zgâlțâi. Barkbelly înjură. Era un început îngrijorător.

Dar când se deschise ușa, Carmenero îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Intră! spuse el. Cât mai am o ușă să o închid în urma ta. Stai, Lady!

Cățeaua dădu din coadă și Barkbelly păși înăuntru. Candy avea dreptate! Interiorul era extraordinar. Lemnul scaunelor și al garderobei era din stejar și foarte bine lustruit. Tapițeria scaunelor era din catifea verde-închis brodat cu ciubоțica-cucului. Și covorul era tot verde, gros și bogat ca o pajiște. Iar tavanul... *Ah!* Pentru un moment crezu că coviltirul nu avea unul. Era vopsit atât de iscusit, încât i se păru că privește direct spre cer. Soarele apunea, iar cerul era trandafiriu și presărat de nori. După ce văzu pereții, lui Barkbelly i se păru că tavanul era unul obișnuit. După ce crezuse că coviltirul nu avea tavan, acum aproape i se părea că nu avea pereți. Tabăra dispăruse cu totul. Privea afară în miezul unei păduri de smarald. Lumina soarelui se filtra printr-o boltă de frunze. Tigrii îl ațintiră cu privirile lor prin lăstăriș. Șerpi atârnau de ramuri. Fluturi în culori țipătoare tiveau florile. Păsări colibri planau ici-colo, sorbind nectar dulce. Totul era atât de veridic, încât Barkbelly ar fi putut jura că simțea mirosul pământului umed din pădure.

Tresărind, își aminti dintr-odată unde era. Stătea în coviltirul lui Carmenero, uitându-se ca vițelul la poarta nouă și ignorându-l cu desăvârșire pe cel mai important om din lume. Fusese atât de absorbit de pictura murală, încât uitase de bunele maniere tocmai când avea nevoie de ele cel mai mult.

— Oh! Mă... Oh! Mă scuzați, domnule Carmenero, bolborosi el. Pentru o clipă am uitat unde mă aflu. Credeam că totul este adevărat.

— Ești sigur că nu este? spuse Carmenero cu un zâmbet enigmatic. Privește mai atent!

Barkbelly privi din nou pereții. De data aceasta observă un papagal într-un copac uitându-se direct la el. În timp ce Barkbelly privea, acesta clipi din ochi la el.

Barkbelly era uluit. Nu pricepea cum era posibil așa ceva. Apoi, papagalul clipi o dată și încă o dată. Era mereu același clipit leneș și cu înțeles. Barkbelly era zăpăcit cu totul. Credea că era doar o pictură, dar acum...

Totuși, ceva nu era în ordine. Carmenero stătea în spatele lui și, din când în când, Barkbelly îl putea vedea cu coada ochiului cum se apleca puțin într-o parte și papagalul clipea de fiecare dată când se mișca așa.

— E o scamatorie! strigă el, răsucindu-se. Îl faceți să clipească!

— Bineînțeles! râse Carmenero. Este o iluzie a luminii. Vezi?

Se așeză într-o parte, arătând un felinar ce atârna pe peretele din spatele lui.

— Dacă mă aplec în partea asta, acopăr felinarul, iar când revin, papagalul pare a clipi. Este foarte ușor, dar de fiecare dată păcălește oamenii. Tu ai fost rapid! Unora le ia foarte mult să-și dea seama. Adevărul este un melc.

Barkbelly se încruntă.

— Un melc?

Carmenero încuviință.

— Ai auzit vreodată povestea *Adevărul și dragonul?*

Barkbelly clătină din cap.

— Întreab-o pe Jewel! Este cea mai bună povestitoare de aici.

Se așeză pe un scaun tapițat și-l îndemnă pe Barkbelly să facă la fel. Și, astfel, stând față în față cu bărbatul cel grozav, își dădu seama că era pentru prima dată când îi privea chipul. Până atunci, avusese mintea plină de impresii: Carmenero, maestrul de circ, care fascina spectatorii cu vocea lui răsunătoare, Carmenero, liderul care își suflеca mânecile și transpira alături de ceilalți la ridicarea Palatului Pulbere de Stele, Carmenero, bărbatul fermecător care flirta cu fetele circului în timp ce ele se îmbujorau de plăcere, Carmenero cel grijuliu care-i îmbărbăta pe toți care aveau nevoie, Carmenero, șeful care-și răcnea dezaprobarea când cineva nu dădea tot ce putea înăuntrul sau în afara arenei, Carmenero singuraticul, care se plimba pe câmpuri în diminețile cețoase alături de cățeaua lui, Carmenero, sufletul circului, iubit de oamenii circului și adorat de public.

Carmenero era respectat cu adevărat. Fetele din circ vorbeau despre el ca și cum ar fi fost un zeu. De aceea, Barkbelly fu surprins să descopere că proprietarul circului nu fusese binecuvântat cu înfățișarea așteptată. Într-adevăr, era chipeș, dar nu perfect. Nu era atât de înalt sau bronzat ca unii dintre ceilalți oameni ai circului. Avea în schimb altceva. Exact acest lucru îl făcu pe Barkbelly să decidă că, dacă ar putea alege să arate precum cineva anume, cu siguranță ar vrea să semene cu el. Foarte simplu, Carmenero era un om atât de bun, încât acest fapt i se citea pe chip. Carmenero era frumos pe dinăuntru.

— Probabil te întrebi de ce te-am chemat, începu Carmenero.

Barkbelly încuviință. Gura îi era prea uscată să mai poată vorbi.

— Spune-mi, Barkbelly, ești fericit aici?

Barkbelly încuviință din nou, dar cu mai multă vigoare. Carmenero zâmbi.

— Asta e bine, pentru că aș vrea să-ți ofer o slujbă.

— *Oh!* strigă Barkbelly și răsuflă ușurat. Mulțumesc, domnule Carmenero! Am fost atât de îngrijorat de nu vă pot spune. Nu vă voi dezamăgi, domnule! Sunt foarte puternic și sunt bun cu animalele. Nu mă deranjează dacă mă murdăresc.

— Excelent, pentru că avem nevoie de un asistent pentru îngrijirea sconcșilor.

O tăcere adâncă inundă vagonul. Barkbelly nu mai auzi nimic altceva decât cum îi bătea inima de disperare. Carmenero îl țintui cu o privire curioasă.

— Mulțumesc, domnule Carmenero, zise el cu voce joasă. Nu am să vă dezamăgesc, domnule!

Se ridică și se îndreptă spre ușă, dar Carmenero fu acolo mai înaintea lui, tăindu-i calea.

— Vrei cu adevărat să rămâi aici? îl întrebă el.

Barkbelly privi direct în ochii proprietarului circului, iar Carmenero se gândi că nu mai văzuse niciodată atâta disperare pe chipul cuiva.

— Asta e bine, continuă el, pentru că am planuri mari pentru tine. Și nici unul nu implică sconcșii. Carmenero râse ca un drăcușor și-l apucă pe Barkbelly pe după umeri cu multă căldură. Ia loc! Mai avem de vorbit.

Barkbelly se așeză din nou. Simți cum i se învârte capul.

— Acum, spuse Carmenero, adunându-și gândurile. Ești mult prea special pentru a lucra în culise. Ar fi o pierdere absolută a talentului tău. Ești unic. Ți-l mai amintești pe Omul Meteor din spectacolul de la Pumbleditch? Barkbelly se gândi.

— Era omul ghiulea?

— El era! Dar nu mai este cu noi, deci aceasta este slujba pe care ți-o ofer. Vreau să fii Băiatul-Ghiulea! Avem nevoie de un număr nou care să atragă mai mulți spectatori. Voi începe o campanie de publicitate. Vor fi multe afișe și lucruri de genul acesta. Chipul tău va fi peste tot! Vei fi o vedetă! Bineînțeles că vei avea nevoie de ceva timp să pregătești numărul și să întărim plasa. Nu vrem să te spargi. Gândește-te la așchii! Ai ucide jumătate de spectatori din primul rând. Era foarte entuziasmat și vorbea pe un ton optimist. Peaches îți va face un costum și cred că te vom avea în spectacol peste două săptămâni. Ce zici?

Barkbelly păstra tăcerea. Se gândea.

— Domnule Carmenero, dacă nu vă e cu supărare, zise el prudent, mi-ar plăcea mai mult să lucrez în culise.

Carmenero rămase uimit. Ultimele cuvinte ale lui Barkbelly îl descriau mai bine decât o conversație de ore întregi. *Barkbelly se ascundea.* Și nu era singurul. Carmenero se putea gândi la alți câțiva care stătuseră la fel ca el în acel coviltir și spuseseră același lucru. Erau și în acel moment în circ și se ocupau de pânze sau măturau rumegușul. Nici unul dintre ei nu apărea în spectacol. Uneori, în anumite orașe, aceștia nu aveau deloc de-a face cu publicul. Alunecau în umbră până când circul o lua iarăși din loc.

Dacă Barkbelly era doar un fugar în plus, l-ar fi acceptat cu bucurie să muncească în culise. Acolo erau foarte multe de făcut, dar Barkbelly era diferit. El era special și circul avea nevoie de un număr nou. Se gândi mult în timp ce Barkbelly se foia neliniștit pe scaun și-și ațintise privirea în covorul verde ca iarba.

— Ai putea purta o mască.

Barkbelly ridică privirea.

— O mască?

— Da! Și nu doar pe ochi. Va fi un capișon făcut în așa fel încât să-ți acopere complet capul, cu găuri pentru ochi. Nimeni nu te va vedea.

Barkbelly se gândi la ideea aceasta. I se părea bună. Ar putea să apară în spectacole. Va fi *un artist!* Unul așa cum e Candy. Va sta acolo, în lumina felinarelor, cu orchestra care va cânta, și oamenii îl vor îndrăgi. Ar fi un vis împlinit.

— Ce spui? zise Carmenero cu farmecul cu care îi făcea pe toți să se îndrăgostească de el. Vei face asta?

Barkbelly zâmbi.

— Da, spuse el. O voi face.

CAPITOLUL 29

Costumul lui Barkbelly era extraordinar. Toată lumea îl lăuda. Peaches era mulțumită de aprecieri. Din momentul în care desenase modelul, știuse că va fi special. Când tăie pielea albă, grupuri de copii se adunară să privească la ușa deschisă a vagonului. Iar când se apucă să coasă diamantele false, Candy și Gossamer sporovăiră cu invidie. Când puse pe umeraș costumul terminat, Barkbelly îl privi cu lacrimi în ochi. Iar atunci când Barkbelly îl încercă pentru prima oară, toți îi spuseră să e cel mai frumos costum făcut de ea vreodată. Se emoționă foarte mult, deși era ceva la care se așteptase de mult.

Cel mai mulțumit era Carmenero. Îl întoarse pe Barkbelly în toate părțile și observă toate detaliile.

— Este splendid! spuse el. Pur și simplu splendid.

Barkbelly radia de bucurie, iar Carmenero putea să-i citească fericirea în priviri. De fapt, ochii erau singura parte din el pe care putea să o mai vadă. Barkbelly era acoperit din cap până-n picioare. Un capișon strâns din piele îi masca fața. Costumul îi acoperea tot corpul. Mănuși din același material îi ascundeau mâinile. Cizme moderne din piele îi acopereau picioarele. Peaches urmase cu exactitate instrucțiunile lui Carmenero.

Trecuseră două săptămâni de la întâlnirea lui Barkbelly cu proprietarul circului. În tot acest timp se antrenase pentru numărul cel nou, dar era departe de a avea încredere în el. Fusese atât de ocupat! Călătorea zile de-a rândul, iar când ajungeau într-un orășel nou, trebuiau să se instaleze corturile. Fie că se aflau pe drum sau nu, primea sarcini de îndeplinit. Nu putea exersa în Palatul Pulbere de Stele când era un spectacol în desfășurare. Nu putea exersa cu animalele în arenă pentru că zgomotul tunului le îngrozea. Prin urmare, făcuse doar două zboruri de test.

Petrecuse însă mult timp cu Gossamer. Ea îl învățase cum să se prezinte publicului – *arta de se prezenta publicului.* Cu un băț desenă o linie în rumeguș și-i ceru să-și imagineze că este cortina din spatele arenei. Apoi, îl puse să pășească dincolo de ea de mai multe ori în timp ce ea îi îmbunătățea apariția.

— Stai drept! îl îndemnă ea. Capul pe spate! Privirea înainte! Nu, ai umerii căzuți! De la început! Barkbelly încerca din nou.

— Acum e mai bine! îl lăudă ea de data aceasta. Dar nu uita să zâmbești. Barkbelly înțepeni.

— *Să nu uit să zâmbesc?* Dar voi purta o mască. Publicul nu va ști dacă zâmbesc sau nu. Nu fi toantă!

— Tu vei ști, i-o tăie Gossamer punându-și mâinile în șolduri. Iar ei vor simți asta, așa că nu mă mai contrazice. E bine să faci asta și gata!

Barkbelly trecu din nou dincolo de linie. De data aceasta zâmbi și rămase uimit de diferența simțită.

Dintr-odată avea încredere în el. Simțea că are control asupra lucrurilor.

— Funcționează! strigă el. Funcționează cu adevărat!

— Bineînțeles că da, creier sfărâmicios! Știu ce vorbesc. Sunt o profesionistă!

Îi oferi cel mai frumos zâmbet al ei și făcu tumbe în arenă într-o serie de întoarceri și salturi.

— Și ține minte, zise ea, întorcându-se spre Barkbelly. Nu ești un clovn. Ai un număr de om temerar. Trebuie să ai o atitudine de rege precum Carmenero. *Arta de a te prezenta publicului,* Bark, *arta de a te prezenta.* Cam așa.

Dispăru după cortinele din catifea ca fată, dar reapăru ca o împărătească cu brațul ținut sus în aer, aprobând ovațiile publicului când la dreapta, când la stânga, în față. În timp ce ea îi făcea demonstrația, Carmenero se strecură printre cortinele din spatele ei. Îi făcu semn cu ochiul lui Barkbelly și duse un deget la buze privind jocul lui Gossamer.

— Așa ar trebui să faci, zise ea. Trebuie să impresionezi.

— Așa cum face și Carmenero, adăugă Barkbelly.

— Chiar așa, încuviință Gossamer. Mândru, dar nu arogant. Puternic, dar nu intimidant. Te ajută dacă ești chipeș. Tocmai din cauza asta tu o să porți pe cap un capișon.

— Crezi că e arătos Carmenero?

— Bineînțeles că este. Este atât de chipeș, încât ar putea frânge multe inimi. Este... Cu vocea întretăiată privi îndelung către trapez, de parcă de acolo și-ar fi luat cuvintele. Este perfect, zise ea, privindu-l iarăși pe Barkbelly. Este cel mai *minunat* bărbat din câți există.

Zâmbi ca o panseluță, iar buza ei de deasupra tremură.

— Sunt sigur că e încântat să audă asta, spuse Barkbelly și dădu din cap în direcția cortinelor.

Gossamer se întoarse, îl văzu, i se tăie răsuflarea, se întoarse către Barkbelly, duse mâinile în dreptul gurii și se îmbujora pe dată. Barkbelly rămase impresionat.

— *Fund de sconcs ce ești!* șuieră ea printre dinți și fugi afară din cort.

Carmenero veni către el zâmbind.

— Ești gata pentru diseară? îl întrebă el. Barkbelly încuviință.

— Totul va merge bine. Mai ales cu tot ajutorul primit de la... admiratoarea mea. Zâmbi. Vino la mine dacă îți faci griji pentru ceva, absolut orice! Știi unde să mă găsești.

Puse un braț pe umerii lui Barkbelly și-l îmbrățișă doar o clipă. Apoi, se ridică și plecă.

Barkbelly îl privi cum se îndepărtează. Se simți amețit. Totul se petrecuse atât de repede și de neașteptat! Fusese numai o îmbrățișare, pentru Dumnezeu, dar pentru acea clipă cât durase se simțise *protejat.* Dintr-odată, ochii îi fură inundați de lacrimi.

Carmenero ajunse la intrare și ridică pânza cortului. Razele de soare se revărsară înăuntru, iar el dispăru în lumină. Pânza căzu la loc. Dispăruse.

CAPITOLUL 30

Circul își așezase tabăra în orășelul de iarmaroace Withybank. Era unul dintre locurile acelea în care nu se întâmplau foarte multe lucruri. Dacă un taur fugar se aventura pe drumul principal sau cineva creștea un dovleac neobișnuit de mare, lumea din orășel vorbea despre asta luni întregi după aceea. Prin urmare, sosirea circului făcu senzație. Oamenii fremătau deja. În magazine, vânzătorii erau atât de amețiți, încât ajungeau să cântărească morcovi în loc de păstârnac, iar clienților nici nu le păsa. Erau prea ocupați să discute cu vecinii despre noua atracție a lui Carmenero. Afișe strălucitoare fuseseră împrăștiate în orășel:

BĂIATUL-GHIULEA
VENIȚI SĂ-L VEDEȚI

Carmenero se asigurase să fie imposibil de ignorat. Provocaseră un haos la casa de bilete. Cererea de bilete era copleșitoare. Pentru seara de deschidere se vânduseră toate biletele, iar Carmenero se gândea deja la o noapte în plus de ședere. Barkbelly era un succes mai înainte de intrarea în arenă.

Stătea în culise așteptând clipa cel mare, în vreme ce toți ceilalți artiști se agitau în jurul lui. Gossamer și surorile ei erau la măsuțele de toaletă, unde își aranjau părul și mantiile, își scuturau rumegușul de pe cozi și își aranjau panglicile în vreme ce dresorul de elefanți târșâia pe lângă el o găleată cu murdărie.

Barkbelly auzi strigătele mulțimii. Anvil Allsop îndoise o bară de fier cu dinții. Clovnul Slippers era la intrarea în cort. Peaches îi cosea la loc pe haină un nasture imens, iar când clovnul observă că Barkbelly îi privește arătă către nasture. Apoi, începu să mimeze: panică, disperare, ușurare! Barkbelly chicoti și uită de tensiunea din stomac pentru vreo zece secunde bune.

Deodată mulțimea aplauda și ovaționa... orchestra sări pe scena ei... fetele traseră cortinele înapoi... Anvil Allsop ieși din arenă... Gossamer și surorile ei intrară în salturi, iar Barkbelly își dădu seama că el urma.

Slippers îl însoți până la cortină.

— Nu mai e mult, șopti el.

Rolul lui era să distreze publicul în timp ce o echipă de circari trăgea tunul în arenă.

Barkbelly zâmbi cu îndârjire. Mulțimea rămase fără suflare când Gossamer și surorile ei zburară precum șoimii. Putea auzi strigătele fetelor și aplauzele când tatăl lor le prindea în aer. Apoi, auzi o izbucnire tumultoasă de aplauze, cortinele fură date deoparte, iar Slippers ieși în timp ce fetele intrară.

— *Stai drept!* șopti Gossamer trecând pe lângă el. *Te voi urmări!*

Barkbelly putu să audă zgomotul înăbușit al roților tunului când mașinăria de fier fu adusă în centrul arenei. Urmă zăngănitul metalic produs când era atașată scara. Își simți gura uscată și stomacul strâns. Își trase capișonul de piele pe cap. Cu el pe față își auzi propria respirație, rapidă și adâncă.

Apoi, simți o mână pe umăr. Barkbelly nu reuși să vadă cine era, pentru că acel capișon îi bloca vederea laterală. Mâna îi strânse umărul în semn de susținere, apoi se îndepărtă.

Carmenero se strecură printre cortine în arenă. Barkbelly auzi orchestra încetând să cânte când maestrul de circ își ridică brațele.

— DOAMNELOR ȘI DOMNILOR, BĂIEȚI ȘI FETE! AȚI CITIT CU TOȚII AFIȘELE. AȚI AUZIT VEȘTILE. ÎN SEARA ACEASTA, LOCUITORI AI ORAȘULUI WITHYBANK, VEȚI FI MARTORII DEBUTULUI UNUI NOU STAR MĂREȚ. ESTE ÎNDRĂZNEȚ! ESTE NEÎNFRICAT ȘI ESTE UNIC! BĂIATUL-GHIULEA!

Barkbelly înainta cu pași mari printre cortine ca un rege. Salută mulțimea, făcu reverențe, merse țanțoș și zâmbi pe sub capișon. Apoi, când auzi muzica orchestrei, începu să urce pe scara argintie și, cu un salut final, alunecă pe țeava de tun. Apoi, se întinse în întuneric, în timp ce un om al circului aprindea fitilul. Carmenero conducea numărătoarea inversă: 10 – 9 – 8 – 7 . Barkbelly închise ochii și – *Bum!* – lumea explodă în jurul lui ca un pumn care îl proiectă spre cer.

Deschise ochii și văzu cum zboară din ce în ce mai sus către acoperiș. Curcubeie de lumină licăriră în jurul lui.

Totuși, întunericul îi făcea cu ochiul, îl ajungea, înhățându-l cu degete negre. Dar Barkbelly porni într-o coborâre temerară și sări cu capul în jos ca un șoim prădător. Apoi, se relaxă, închise ochii și se lăsă cuprins de plasă.

Locuitorii din Withybank săltară din locurile lor, bătură din picioare și își aruncară pălăriile în aer. Zgomotul era asurzitor chiar și prin capișonul cel gros. Barkbelly făcu o tumbă ca un expert afară din plasă, iar Carmenero îl apucă de încheietura unei mâini. Îi ridică brațul triumfător.

— DOAMNELOR ȘI DOMNILOR! urlă Carmenero. VI-L PREZINT PE BĂIATUL-GHIULEA!!!

Apoi, păși înapoi în umbră.

Gossamer privea cu mândrie din spatele cortului. Ea putea să simtă ceea ce nimeni nu putea vedea. Dedesubtul capișonului, Barkbelly radia de bucurie.

CAPITOLUL 31

După marele debut, viața lui Barkbelly se așeză în rutina zilnică a unui artist: diverse sarcini dimineața, un somn după-amiaza și spectacol seara. Apoi, pe când mulțimea se îndrepta fericită către casă, se așeza pe lângă focurile de tabără și asculta povești sub cerul înstelat.

Erau mai mulți povestitori pricepuți. Anvil Allsop era cel mai distractiv. Putea vorbi ore întregi, aruncând cuvintele în aer cum aruncă porumbei un magician: basme, istorisiri adevărate, bancuri, ghicitori. Le știa pe toate și atrăgea mereu cel mai mare grup de ascultători. Rubek istorisea cele mai exotice povești. Călătorise peste tot prin lume și văzuse lucruri extraordinare. Când îl asculta pe el, ajungea în locuri ciudate și fantastice. În mod surprinzător, Slippers era povestitorul cel mai înspăimântător. Știa cele mai sângeroase povestiri cu fantome din câte își putea imagina cineva. În nopțile mohorâte Barkbelly l-ar fi ascultat ore întregi în timp ce teama i se cățăra pe spate ca o gâză.

Dar, dintre toți povestitorii, Barkbelly o iubea cel mai mult pe Jewel. Ea spunea tot felul de istorisiri: basme populare, basme cu zâne, povești din lumea circului... Indiferent de povestire sau de vechimea ei, Jewel îi insufla un aer nou.

Uneori nici nu spunea povești, ci doar vorbea despre oamenii pe care îi cunoscuse în viață.

Lui Barkbelly cel mai mult îi plăcea să audă cum povestea despre familia ei. Ea putea să istorisească despre generații și generații ale familiei. Duzini de artiști trapeziști, aruncători de cuțite, jongleri și acrobați treceau prin fața ochilor lui pe măsură ce ea îi descria. Uneori, descrierile ei erau atât de pline de viață, încât Barkbelly începea să creadă că își readusese înaintașii la viață. Putea să-i vadă stând în umbră alături de ea și ascultând istoria propriilor vieți, încuviințând și zâmbind.

Era o toamnă târzie. Aerul devenise rece, iar stelele păreau apropiate ca felinarele. Barkbelly stătea afară din coviltir alături de Jewel. Aveau în față vâlvătaia focului, iar Jewel tricota o bonetă pentru nepotul ei abia născut și-i depăna o poveste despre stră-străbunicul Falcon Lavelle. Când termină istorisirea, Barkbelly oftă și spuse:

— Trebuie să fie plăcut să ai o familie.

— Oh, da, este într-adevăr, zise Jewel și dintr-odată se opri din tricotat. Tu *ai* o familie! exclamă ea. Îmi amintesc bine că îmi povesteai despre ei atunci când am trecut prin satul tău. Și tot acolo era și acea fată încântătoare.

— Freckle Flannagan.

— Așa este. Deci nu pricep ce vrei să spui!

— De fapt, nu am o familie *adevărată.* Sunt adoptat. Nu am frați și surori, unchi sau mătuși. Nu am bunici. Sunt doar eu. Mă gândeam că trebuie să fie foarte frumos să ai o familie mare ca a ta, în care toti sunt uniti ca într-o gașcă. Eu sunt pe cont propriu.

— Da, dar ai avut cândva o mamă și un tată.

Barkbelly o privi plin de uimire.

— Da? întrebă el.

— Bineînțeles că da! De unde crezi că ai venit? Știi, nu ai fost confectionat în vreo fabrică din acelea noi. Oh, bată-te-ar norocul să te bată, Barkbelly! Ce idei caraghioase mai ai și tu!

— Dar, dacă am avut o mamă și un tată cândva, unde sunt acum?

— Nu știu, drăguțul meu, zise ea, balansând ibricul la fiert deasupra focului. Presupun că trebuie să fie încă pe insulă. Ai vrea niște ceai?

Nu primi nici un răspuns. Aruncă o privire fugară în sus. Barkbelly o privea încremenit de parcă ar fi văzut una dintre fantomele lui Slippers.

— Ce se petrece?

— Care insulă?

— Insula de unde vii, zise Jewel confuză. Ashenpeake. Dar trebuie să știi asta!

Barkbelly clătină din cap.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată? Ai întrebat vreodată?

Ibricul începu să dea în clocot. Făcea bule și scotea aburi, scuipând apa deasupra flăcărilor de dedesubt.

— Ai crezut că există unul singur ca tine pe lume?

Barkbelly încuviință. Jewel luă ibricul de deasupra focului și umplu ceainicul bucuroasă că avea o preocupare în timp ce își punea ordine în gânduri.

Puse o cană în palmele lui Barkbelly, dar el abia dacă observă. Era nemișcat și privea în întunericul nopții. Orice mișcare era undeva dincolo de el. Trebui să-i încolăcească degetele în jurul ei să nu-i alunece.

— Bea, îl îndemnă ea. Îți va face bine. Am pus mult zahăr. Ai avut un mic șoc.

— Nu știam nimic despre asta, zise el într-un târziu. Știu că am ieșit dintr-un ou găsit de tata pe câmp. Dar ai dreptate. Credeam că sunt unic și toți erau de aceeași părere. Adică, toți cei de acasă. Nimeni n-a spus vreodată altceva. Nici în orașul Tything nu era nimeni la fel ca mine. Am întrebat-o pe doamna Maddox, matroana fabricii. Și ea credea că sunt unic. Nu mai văzuse oameni din lemn, iar ea era bătrână. Totuși, nu era atât de bătrână ca tine.

— Nu, spuse Jewel, încercând să-și ascundă un zâmbet.

— Sunt sigur că mi-a spus adevărul.

— Nici eu nu mă îndoiesc de asta. Un fapt cert este că rareori sunt văzuți pe insula asta locuitori din Ashenpeake. În toate călătoriile mele am mai văzut doar încă unul. S-a petrecut în Pebbleport. Era în partea debarcaderului și descărca o corabie. Desigur, este posibil să fi văzut mai mulți și să nu-mi fi dat seama. La fel și doamna Maddox. De la distanță nici tu nu pari diferit. Doar de aproape se văd nervurile.

— Unde este insula aceasta, Ashenpeake?

— Eu nu știu, dar e posibil să știe Rubek. Întreabă-l!

— Așa *voi face!* strigă Barkbelly, sări în picioare și se îndepărtă grăbit.

Când Barkbelly îl găsi pe Rubek, acesta stătea lângă coviltirul lui.

— Salut, prietene! zise el. Vrei să mi te alături, nu? Este o noapte frumoasă, numai bună să stai să privești stelele. Vrei puțină bere? Bineînțeles că vrei! Luă din coviltir un al doilea pahar, îl umplu cu bere spumoasă din sticla pântecoasă de lângă el și i-l dădu lui Barkbelly. Bea, strigă el, și savurează!

Barkbelly bău. Berea era puternică și amară. Putea să simtă cum i se urcă la cap. Se așeză imediat.

— Rubek, începu el, ai auzit vreodată de o insulă numită Ashenpeake?

— Sigur că da, spuse Rubek, trăgând dintr-o pipă de lut. Am fost pe acolo. Barkbelly rămase fără grai.

— Ai fost acolo! Cum e?

— Este minunat! răspunse Rubek, agitându-și pipa. Este o insulă împădurită. E întuneric datorită arborilor foarte mulți. N-am văzut toată țara, mă înțelegi. Mă aflam pe un vas care a tras pe insulă pentru apă și alimente. Nici nu am stat prea mult. Dar am aruncat o privire.

— Ai văzut și oameni?

— Bineînțeles! Mulți oameni! Sunt ca tine: palizi, nu prea înalți, dar puternici, foarte puternici. Ca tine! Sunt faimoși pentru asta.

— Cu ce se ocupă oamenii mei? întrebă Barkbelly cu nerăbdare. Sunt pădurari sau pescari? Sunt fermieri?

— Unii dintre ei da, dar... Rubek făcu o pauză și-l privi lung pe Barkbelly, apoi se încruntă. Prietene, spuse el într-un târziu. Nu știi lucrurile acestea?

— Nu. Nu știu nimic. Mi-am petrecut toată viața crezând că sunt singur pe lume, iar acum aflu că există o insulă unde locuiesc oameni ca mine. Sunt atât de entuziasmat! Vreau să știu absolut tot ce îmi poți spune despre ei.

— Oh, prietene, spuse Rubek grav, atunci trebuie să-ți spun asta. Barkbelly, cea mai mare parte dintre cei din neamul tău sunt *sclavi.*

CAPITOLUL 32

Barkbelly se lăsă cu greutate pe furca lui și se gândi la oamenii din neamul lui. De fapt, toată noaptea se gândise mult prea puțin la altceva, dar acum, aducându-le micul dejun elefanților, avu o imagine a sclaviei lor. Elefanții erau înlănțuiți. Aveau lanțuri groase aurite care porneau de la glezne și ajungeau la niște țăruși din lemn bătuți în pământ. Și deși cătușele erau din aur strălucitor, gravate și împodobite cu clopoței, tot cătușe rămâneau. Iar aceste fiare sunt tot sclavi în ciuda puterii, măreției, înțelepciunii și demnității lor, a admirației și uimirii pe care o provoacă mulțimii în fiecare noapte.

Cu o seară înainte, Rubek îi spusese tot ce știa. Într-adevăr, locuitorii din Ashenpeake fuseseră vânduți ca sclavi în toată lumea, dar nu erau transportați vii. Negustorii de sclavi făceau tranzacții cu ouă. Această etapă bizară din viața celor din Ashenpeake în combinație cu forța și robustețea lor le pecetluise soarta.

Ouăle tari din lemn erau marfa perfectă. Puteau fi împachetate strâns în lăzi și transportate fără nicio grijă. Odată vândute, proprietarii lor le puteau depozita pe timp nedefinit, iar când era nevoie de sclavi noi aruncau pur și simplu ouăle în foc. În numai câteva minute se nășteau muncitori noi și datorită ritmului lor incredibil de creștere puteau începe lucrul în decurs de o lună.

Din punctul de vedere al proprietarilor de sclavi, cel mai bun lucru era următorul: sclavii nu aveau amintiri. Erau născuți în sclavie, deci nu își aminteau de casă sau de familie. Nu treceau prin experiența luării în captivitate și a transportării lor în alt loc. Nu știuseră niciodată vreun alt mod de a trăi. Atâta timp cât erau ținuți în condiții relativ confortabile și erau bine hrăniți, nu aveau motive să se îngrijoreze. Pe timpul nopții nu erau frământați de coșmaruri și nu-și doreau să se întoarcă acasă. *Aceea* era casa lor. Toată lumea era fericită.

Barkbelly fu îngrozit. Știa că imaginea aceasta a unei vieți tihnite nu putea fi adevărată și o spuse cu toată convingerea.

— Aș fi de acord cu tine, prietene, zise Rubek, dar aceasta este povestea așa cum au prezentat-o negustorii de sclavi.

— Doar pentru că nu au amintiri nu înseamnă că acei sclavi nu pot simți, spuse Barkbelly, zbârlindu-se ca o perie. Nici eu nu aveam amintiri, dar am simțit... ori de câte ori am fost într-o pădure sau într-un loc împădurit am avut un anume *sentiment* de parcă locul meu ar fi fost acolo. Acum știu de ce: provin dintr-un loc asemănător. Aceea e casa mea, Ashenpeake. Bramble și Thorn nu aveau nici ei amintiri, dar s-au simțit atrași de locul acela. De aceea au trebuit să plece acolo. Datorită acestei simțiri i-am ajutat să fugă. Undeva adânc în sufletele noastre toți simțim care este locul nostru de origine. Și, odată ce îți dai seama care este, trebuie să mergi acolo. Trebuie să te întorci la origini.

— Acum chiar m-ai pierdut! mărturisi Rubek.

— Vreau să merg acolo.

— În Ashenpeake?

— Da. Trebuie! Nu doar pentru mine, ci și pentru toți acei sclavi. Trebuie să văd insula pentru ei! Dacă am să reușesc înseamnă că vor ajunge și ei să o vadă într-o zi.

— Este posibil, dar nu sunt de aceeași părere. Sunt sclavi. Nu sunt liberi să călătorească după bunul lor plac. Nu poți schimba lumea, prietene! Lumea e mare și plină de lucruri rele. Știu, pentru că le-am văzut cu ochii mei. Barkbelly, aceasta e viața! Nu e o poveste. Nu e o carte. Unii oameni nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Poate nici chiar tu.

— Crezi că, dacă plec, voi fi în pericol?

— Nu! Nu vei fi prins într-o plasă și vândut ca sclav, dacă la asta te gândești. Nu! Ți-am spus: negustorilor de sclavi le plac ouăle, și nu lupta pentru a obține sclavi vii, pentru că niciun om cu cap nu începe o bătaie cu unul din Ashenpeake. Ești atât de puternic! Ar fi nebun să facă asta! Nu, vei fi în siguranță, dar vei fi singur. Înțelegi? Vei fi singur. Circul Carmenero nu va merge cu tine.

CAPITOLUL 33

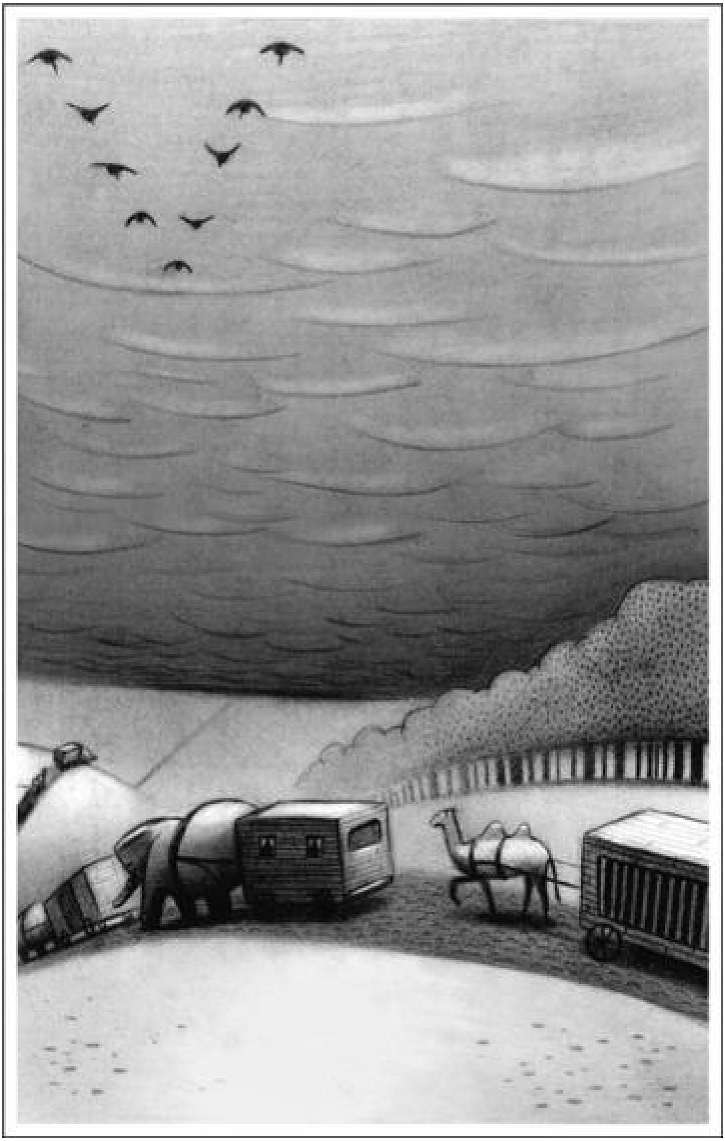

Barkbelly se hotărâse. Va merge în Ashenpeake. Acolo își va găsi rădăcinile, se va simți acasă și mai ales ar putea să-și găsească familia. Ce îi spusese doamna Maddox? „Nu e nimic rău să vrei să fii liniștit. Așa că mergi și găsește-ți liniștea!” Probabil, dacă își va găsi familia, își va putea găsi în sfârșit liniștea.

I se rupea sufletul să părăsească circul, dar trebuia să plece. Va porni din Pebbleport, ultimul oraș din turneu. După aceea, circul își va începe călătoria cea lungă către Greenglade, orașul unde va poposi toată iarna.

Totul va începe din Pebbleport. Avea cel mai aglomerat port din țară. De aici porneau vapoare în toate părțile lumii cunoscute. Rubek spusese că pe cheiurile acestui port se strâng marinari de toate formele, mărimile, culorile și limbile imaginate vreodată. Acolo îl văzuse și Jewel pe acel om originar din Ashenpeake. Poate că va vedea și el unul.

Nu spusese nimănui despre planul lui. Își păzi gândurile de parcă ar fi putut fi furate. De fiecare dată când se mută circul, călători în coviltirul din față, înghesuit între Anvil și Candy. Privirea lui iscodi fiecare orizont nou. Fiecare deal ascundea promisiunea apariției mării dincolo de el. De fiecare dată când coviltirul urca o pantă nouă simțea cum îi trec fiori de emoție prin tot corpul. Acum o va vedea! Dar nu apărea. În fața lui se întindea mereu aceeași priveliște: câmpuri și păduri, râuri și ape curgătoare și alte dealuri de urcat.

Dar într-o zi întunecată pe când norii de ploaie se adunaseră, iar coviltirul aluneca pe drumuri presărate de frunze, auzi în urma lui un gâgâit familiar. Se întoarse și văzu un cârd de gâște care se ridică din vale. Nu peste mult îi trecură pe deasupra capului și se auzi spunând:

— Ce multe sunt!

— Da, zise Anvil. Cel mai probabil se îndreaptă spre mlaștinile sărate din Pebbleport. Nu sunt prea departe.

Barkbelly îl privi fix pe omul cel puternic. Respiră adânc și încercă să pară calm.

— *Nu sunt departe?*

— Nu, zise Anvil. Acolo e marea, vezi? Privi și o văzu: o pată subțire și gri pe linia orizontului. Nu era ceva pe care să-l fi observat în mod special. Era doar o linie de culoare mai închisă dedesubtul unei aglomerări grele de nori. Dar acolo era marea. Va ajunge acolo la căderea nopții.

Ultimele câteva zile ale lui Barkbelly la circ trecuseră prea repede. Își dorise să se bucure de ele și să aibă cât mai multe amintiri, pe care să le păstreze mereu în suflet și să le poarte peste tot cu el. Dar zilele treceau foarte repede ca de obicei, înfășurate în murdărie și strălucire și curând se încheiară.

Se termină și ultima reprezentație. Bărbații ieșiră din Palatul Pulbere de Stele, cântând în timp ce săltau de bucurie. Barkbelly își făcu drum printr-o încolăcire de frânghii și merse către coviltirul cu costume. După cum spera, Peaches era acolo. Îi spuse că pleacă și de ce. Aceasta îl strânse în brațe și îi spuse să aibă grijă de el, dar nu încercă deloc să-l oprească.

În timp ce ea îl îmbrățișa, Candy îi surprinse și ceru să îi spună ce se întâmplă. Când auzi despre ce este vorba, se așeză pe treptele coviltirului și plânse. Candy plânse cu adevărat. Barkbelly era foarte uimit. Nu se aștepta la una ca asta. Nici măcar nu crezuse că îi pasă, dar uite că îi păsa. În scurt timp, Barkbelly își ținea brațele în jurul ei legănând-o ușor și șoptind iar și iar la urechea ei înfierbântată de plâns:

— *Trebuie să plec! Trebuie să plec!*

Printre suspine ea îi răspunse:

— *Știu. Știu.*

Când se despărțiră, era slăbit de mâhnire și se împleticea în întuneric ca un bețiv. Nu era nimic din acea despărțire pe care și-o imaginase în care Gossarner și Candy îi făceau frumos semne cu mâna de rămas-bun în timp ce el pleca în marea aventură. Era îngrozitor. Simțea o durere foarte mare ca și cum îi era sfâșiată pielea de pe el. Îl dureau toate. Era îngrozitor.

Cum mergea așa clătinându-se, o văzu pe Gossarner. Din păcate, și ea îl văzu. Îi opri întrebările cu o fluturare din mână.

— Întreab-o pe Candy, zise el mohorât și merse tot înainte. Coviltirul lui Jewel îi îmbie cu lumânări și mireasmă de ciocolată. Pentru a treia oară mărturisi ce este pe cale să facă și de ce, gândind tot timpul: „De câte ori trebuie să spun asta? Nu pot suporta”, în vreme ce Jewel asculta cu ochii sclipind ca diamantele. Apoi îi dădu o cană cu ciocolată fierbinte și spuse cu simplitate:

Fie ca soarele să-ți încălzească ziua, Iar luna să te vegheze noaptea.

Fie ca speranța să-ți lumineze drumul
Și dragostea scut protector
Iar visele să fie încălțările care să te ducă acasă.

Barkbelly închise ochii, savură ciocolata, căldura coviltirului și prezența lui Jewel. S-ar putea să vină nopți în care va tânji după asemenea lucruri.

Mai fură câteva minute în plus, apoi deschise încet ochii. Jewel îl privi drăgăstos. Așa cum își ținea ea capul înclinat, cu ochii strălucitori și nasul ascuțit arăta ca un papagal cu zbârcituri pe post de pene. Barkbelly zâmbi în ciuda tristeții lui.

— Trebuie să-i spui lui Carmenero, zise ea.

Ușa coviltirului său era închisă, dar Carmenero era înăuntru. Barkbelly îl observă stând în bucătărie și turnându-și un pahar cu vin.

Barkbelly bătu ușor la ușă, iar Carmenero îi deschise.

— Îmi cer scuze dacă vă deranjez.

— Nu mă deranjezi, spuse Carmenero. Intră!

Barkbelly urcă treptele și păși înăuntru. Cățeaua cea neagră dormea pe covor. Deschise un ochi obosit când trecu peste ea, dar adormi rapid înapoi, convulsionându-și labele în timpul somnului.

Nu știa cu ce să înceapă. Privirea îi încremeni pe covor și putea să simtă privirea lui Carmenero ațintită asupra lui. Respiră adânc și-și ridică ochii. Barkbelly își dădu seama că ochii lui erau de un căprui-închis, intens și cald. Erau și atât de plini de compasiune, încât trebui să privească în altă parte.

— Voi părăsi circul, spuse Barkbelly, iar ochii lui se umplură de lacrimi mai înainte ca toate cuvintele să-i părăsească buzele.

— Știu. Am trecut mai devreme pe la coviltirul lui Peaches. Erau trei acolo și plângeau ca pisoii. Între noi doi fie vorba, cred că mai degrabă se bucurau.

Barkbelly zâmbi și-și șterse nasul cu mâna. Carmenero scoase o batistă înflorată de mătase din buzunar și i-o oferi.

— Mi-au spus că te îndrepți spre Ashenpeake.

— Da, spuse el și își tamponă ochii. Vreau să văd insula, pădurile, iar Jewel... Făcu o pauză și se gândi preț de câteva secunde. Jewel mi-a spus că trebuie să fi avut cândva părinți. Nu mă pot gândi decât că s-ar putea să fie încă acolo. Vreau să-mi găsesc familia.

— Cum îți vei da seama care sunt părinții tăi?

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

— Ai un nume de familie?

— Nu.

Statură un timp în tăcere. Lady suspina în spațiul creat între ei.

— Nu voi încerca să te opresc, zise Carmenero într-un târziu, deși mă întristează să te văd plecând. Când plănuiești să pleci?

— Umm... acum cât e întuneric.

— Nu, spuse Carmenero, scuturând din cap. Nu te voi lăsa să faci asta. Doar nu ești un fugar. Nu trebuie să te furișezi prin întuneric de parcă ai fi un hoț. Stai aici peste noapte și dormi pe canapea! Să nu pleci niciodată pe întuneric! Este important.

— Nu vreau să văd pe nimeni.

— Nu vei vedea. Nici măcar pe mine.

Barkbelly îl privi pe Carmenero. Putea să audă o voce în mintea lui care îi spunea: „Roagă-l să fie aici când vei pleca”. Dar nu scoase niciun cuvânt.

Prin urmare, fu singur când părăsi circul a doua zi de dimineață. Trecu prin locul de tabără înfrigurat de prima chiciură a iernii. Ceața argintie a dimineții se înfășurase în jurul picioarelor lui ca un șarpe. Scotea aburi când respira.

Nu-l văzu nimeni plecând. Numai Carmenero. Stătea la fereastra coviltirului lui și îl privi până când silueta lui mică dispăru în zorii ca de lămâie.

— Fie să găsească tot ceea ce dorește și să-i placă tot ce găsește.

Barkbelly merse înainte cu pași mari. Circul își avea tabăra pe promontoriul din capătul sudic al orașului. Găsi un drum în pantă și îl urmă printr-o dumbravă. Când ajunse din nou la lumină, se crăpase bine de ziuă. Fâșii de lumina gălbuie tiveau cerul și iluminau pădurea de arbori până jos în port. Și dintr-odată Barkbelly simți că sufletul i se înalță ca o mierlă și, fluierând ca una, coborî în Pebbleport.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 34

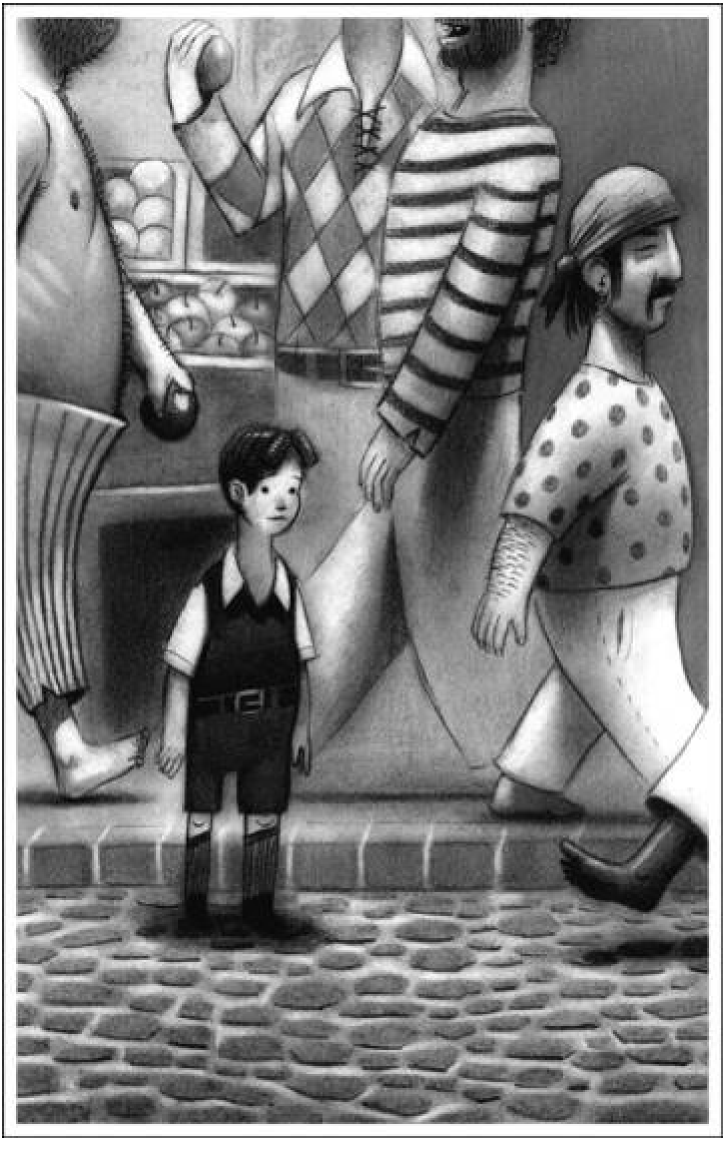

Strigătele marinarilor, mireasma de condimente, înghiontirile oamenilor... Portul Pebbleport era atât de amețitor, încât Barkbelly se strădui din răsputeri să se îmbibe de spiritul lui. Era atât de zgomotos, plin de viață și exotic. Se întrebă de ce s-ar deranja vreun locuitor al acestui oraș să meargă la circ câtă vreme avea toate astea pe gratis. În port văzu marinari care se cățărau pe catarge mai înalte decât Palatul Pulbere de Stele. Se balansau în frânghii, se agățau de velatură și înaintau treptat de-a lungul capătului de vergă pieziș precum crabii.

Iar veșmintele erau mai țipătoare decât orice altceva ar fi putut confecționa Peaches. Erau cu dungi, buline, carouri, diamante. Marinarii le purtau pe toate laolaltă într-o explozie de culoare. Aveau funde, catarame, curele și proptele. Bluzele lor lungi și uriașe se umflau precum pânzele vaselor. Purtau pantaloni strâmți, lungi până la genunchi. Pălăriile lor aveau canafuri lungi, iar încălțările – vârfurile răsucite. Se vedeau picioare desculțe și picioare păroase. Ba chiar, *picioare negre.* Barkbelly nu mai văzuse niciodată piele neagră, dar Jewel îi spusese despre Prinții de la miezul nopții, o trupă fantastică de acrobați negri care fusese cândva la circul lor. Se trăgeau dintr-o insulă numită Balaa, iar Carmenero îi eliminase din circ din cauză că erau *prea chipeși!* Erau multe fete fugare care urmau circul peste tot unde mergea numai pentru a fi alături de ei. Jewel spunea că *erau prea multe pentru a te descurca ușor cu ele,* iar Carmenero se săturase să dea piept cu tații furioși.

Acum, în Pebbleport, fu sigur că privește un bărbat care se trăgea din Balaa. Un marinar cu brațe și picioare lungi și pielea de un miros atât de puternic precum lemnul dulce hoinărea prin oraș căutând să cheltuiască o brumă de bani. Se opri la ghereta cu fructe și privi îndelung la piersici. Mâna îi alunecă în buzunar și scoase punga cu bani. O monedă străluci. Luă o piersică și își afundă dinții în ea. *„Ah!* Cel mai dulce gust de pe pământ."

Omul din Balaa continuă să meargă mai departe și se pierdu curând prin mulțime. Erau atât de mulți oameni! Negustori de pălării cu pene, plecând capetele și zâmbind, calculându-și bogăția în cutii și lăzi. Comercianți care împingeau cărucioare, care jonglau cu produsele lor și care chemau la bord primele ajutoare, pe măsură ce vasele se încărcau. Erau și fete care își căutau iubiți, flirtând și mișcându-se nestăpânit. Mulți marinari erau prinși prin cârciumi lăudându-se grupului în care se aflau. Văzu și neveste înlăcrimate cu bebeluși cu scutecele ude, îndreptându-se spre casele lor goale. Era un ocean de oameni legați de mare.

Barkbelly mâncă un urcior de heringi murați și se întrebă cum găsiseră marinarii de lucru. Oare întrebaseră negustorii care erau proprietari de vase sau pe căpitanii care le cârmeau? Căutaseră prin cârciumi? Oricum, nu putea să intre acolo, pentru că era prea tânăr. Chiar și dacă nu ar fi fost, tot nu ar fi putut merge acolo. Rubek îi povestise lucruri îngrozitoare despre ucigași care taie beregate, iar istorisirile începeau mereu în cârciumi.

„Trebuie să întreb pe cineva”, își spuse el. Observă un băiat care alerga cu comisioane. „Poate o ști el ceva.” Trecuse pe acolo de trei sau patru ori. Avea un chip prietenos. De aceea Barkbelly se hotărî să-l întrebe.

— Pentru asta trebuie să vorbești cu ofițerul secund al unui vas, zise băiatul. El face angajările și concedierile.

— Unde îl găsesc?

— La bord, dacă este un vas care încarcă. Vrei să mergi azi? Știu unul care pleacă la următorul flux. Se numește *Speranța.* Ofițerul secund se numește Flynn. Dacă vrei, te duc eu la el. Te costă șase șilingi dacă nu te superi.

Barkbelly ezită.

— Ei bine? Vrei să mergi sau nu?

— Da, zise Barkbelly. Vreau. Eu speram să merg spre Ashenpeake. Nu cred că...

— Nu, acesta nu ajunge acolo. N-ai nimerit momentul potrivit, prietene. A fost un vas care a plecat ieri într-acolo. Nu va mai merge altul decât peste două sau trei săptămâni de acum încolo, dacă mă înțelegi. Nu, dacă aș fi în locul tău aș merge cu *Speranța* spre Farrago.

Lui Barkbelly i se tăie respirația. Farrago era foarte cunoscut: un oraș nou, uimitor, la marginea lumii cunoscute.

— Chiar acolo ajunge?

— Sigur că da. Nu-ți zic asta doar să mă aflu în treabă. Farrago este un loc *sălbatic.* Am fost și eu acolo. Nici nu-ți poți închipui ce fel de lucruri se găsesc în Farrago! Ascultă, prietene, vrei să vezi ceva pe lumea asta! Poți merge oricând în Ashenpeake, dar *Speranța* e un vas bun. Flynn e puțin cam aspru, dar așa și trebuie, nu-i așa? El este ofițerul secund. Totuși, trebuie să intre în grațiile căpitanului. Deci ce spui? Primesc șase șilingi sau nu?

Cinci minute mai târziu, Barkbelly privea prelung unul dintre cele mai frumoase vase din câte a văzut vreodată. *Speranța* era o corabie cu trei catarge, cu bușteni strălucitori și, la prova, o figurină a unei zeițe aurite. Băiatul i-l arătă pe Flynn, ofițerul secund. Era la puntea de la pupă și striga la ceilalți. Barkbelly respiră profund.

— Noroc! spuse băiatul.

— Mulțumesc!

Se îndreptă către pasarelă. Flynn era un bărbat viguros cu cercei din argint și păr spălat cu apă de mare. Privirea lui scrutase atât de multe orizonturi, încât avea ochii îngustați. Iar acum îl cerceta pe Barkbelly de la părul lui răvășit până la degetele din încălțămintea murdară.

— Ce vrei, băiete? mormăi el. Vrei o slujbă, nu-i așa? Barkbelly încuviință.

— Ai mai fost pe mare? Nu? Ei bine, există o primă dată pentru noi toți. Și o ultimă dată, zise el și un zâmbet ironic i se lăți pe chip. Ești foarte tânăr.

— Sunt destul de matur, domnule, și foarte puternic. Sunt puternic precum un bărbat în toată firea.

— Nu mă îndoiesc. Am mai lucrat cândva cu unii ca tine. Totuși, nu vreau să am probleme. Nu vreau bătăi. Ne-am înțeles? Bine. *Baxter!*

Un marinar cu chip ursuz li se alătură pe punte.

— Du-l dedesubt pe flăcăul acesta! Găsește-i o cabină și pe urmă arată-i bucătăria. *Ferdinand!* Ai grijă la puii ăia, băiete! Îi vrem vii, nu morți!

Și, fără nici un alt cuvânt, Flynn se îndepărtă cu pași repezi.

— Asta e tot? zise Barkbelly.

— Da, asta e, îi răspunse marinarul, ridicându-și pantalonii și dezvăluind niște degete tatuate.

— Bine ai venit pe corabia *Speranța!*

CAPITOLUL 35

Bucătăria se afla în pântecele corăbiei. În timpul zilei, Barkbelly abia putea să vadă în afară de ea. Voia să urce pe velatură și să se agate de frânghii, să măture puntea și să repare pânzele. În schimb, se trezi curățând cartofi și frecând vase murdare. „Nu e corect! Îmi irosesc timpul aici!” Știa că nu este cel mai deștept băiat din lume. Nu putea să cânte la vreun instrument și nici să picteze tablouri. Nu era un alergător foarte bun, dar era puternic și nu cunoștea teama. Ar fi făcut cu plăcere treburi pe care nimeni nu le dorea. Știa că marinarilor nu le plăcea să se urce pe catarge pe vreme rea. Stăteau urcați la mare distanță de corabia care înainta pe apă dedesubtul lor și vântul le șuiera pe la urechi. Li se părea înfiorător. Flynn folosea asta ca pe o pedeapsă. Însă Barkbelly tânjea să poată face acest lucru. Nu-l îngrijora înălțimea. De ce l-ar fi speriat așa ceva? N-ar fi murit dintr-o căzătură, dar ar fi făcut stricăciuni pe corabie. Trebuia să admită asta. Ar fi lovit puntea atât de puternic, încât ar fi trecut prin ea ca o ghiulea. Iar dacă ar fi trecut direct prin chilă și ar fi făcut o gaură în ea, corabia s-ar scufunda și toți s-ar îneca. Probabil din cauza asta domnul Flynn nu-l trimitea niciodată pe catarg.

Lumea lui Barkbelly se rezuma la bucătărie și la hamac. Singura perioadă când putea vedea marea era târziu în noapte, când se furișa pe punte și privea stelele, ascultând zgomotele corăbiei. Nu era niciodată liniște. Frânghiile scârțâiau. Bârnele pârâiau. Pânzele fluturau. Uneori se auzeau zgomote de pași, pentru că la acea oră căpitanul se plimba pe punte. Barkbelly, stând pe prelata lui favorită, auzea cum își aprinde un chibrit și apoi pipa. Lumina pâlpâia în întuneric ca un licurici, după care începea plimbarea căpitanului.

Căpitanul Kempe era mereu îmbrăcat foarte îngrijit. Era un om foarte arătos. Deși atât de chipeș, nu se purta cu înfumurare, ba chiar era foarte fermecător.

Căpitanul descoperise locul secret al lui Barkbelly la doar două nopți de la începerea călătoriei. Barkbelly stătea pe punte, îngândurat, când văzu cu înfiorare o pereche de cizme inconfundabile venind către el. Rămase stană de piatră în așteptarea unei vorbe. Îl întrebase cum îl cheamă și dacă se bucură de călătorie. Remarcase frumusețea cerului și-i urase noapte bună.

De atunci, căpitanul îi adresa câte o urare de fiecare dată când drumurile lor nocturne se încrucișau. Câteodată purtau o conversație. Lui Barkbelly îi plăcea acest lucru. Era civilizat. Căpitanul era atât de curat și politicos! Era foarte diferit de echipajul său. Lui Barkbelly îi era tot mai greu să lase puntea și să se întoarcă la harababura de dedesubt. Acolo, buștenii corăbiei pârâiau și se auzeau sforăiturile și mormăielile oamenilor care dormeau, iar în aer se simțea mirosul marinarilor.

Duhoarea era cauzată de regimul lor alimentar. La începutul călătoriei, oamenii primiseră zi de zi fructe și legume proaspete. Pe măsură ce săptămânile treceau, proviziile scăzuseră atât de mult, încât nu mai rămăsese nimic altceva decât ceapă, vită sărată și biscuiți. Carnea de vită trebuia ținută în apă ore întregi pentru a scoate sarea din ea și, chiar și așa, era aspră precum pielea. Biscuiții erau și mai și, pentru că erau atât de tari, încât marinarii își rupeau dinții în ei. Barkbelly se întreba cât timp va mai rezista așa echipajul. „Oare cât de lungă va fi călătoria?” Nu avea nici cea mai mică idee. Nu întrebase niciodată. „Chiar mergeau către Farrago?” Nimeni nu vorbea despre așa ceva. Singurul fusese băiatul care îl adusese pe corabie. Se hotărî să-l întrebe pe bucătar.

Bucătarul se numea Griddle și era foarte fericit atâta vreme cât se afla în bucătăria corăbiei. Nu îi păsa încotro se îndreaptă corabia sau cât de mult îi va lua să ajungă acolo.

— Nu e treaba mea să știu unde mergem, îi răspunse el. Eu mă ocup cu pregătirea mâncărurilor calde pentru cinele marinarilor. Lasă navigația pe mâinile căpitanului Kempe, Griddle! Asta îmi spun mereu. Lasă cârmuirea corăbiei pe mâinile căpitanului Kempe! Pentru asta este plătit. El să-și facă treaba lui și eu pe a mea.

— Dar trebuie să știi cât de lungă este călătoria, insistă Barkbelly. Altfel, nu ai ști câte provizii să iei de la bun început la bord.

— Ai dreptate, tinere! Trebuie să știu cât va dura, dar nu m-ai întrebat asta. M-ai întrebat dacă știu care este destinația finală, iar eu nu o știu. Asta e tot ce știu: este o călătorie de trei luni cu o oprire de șase săptămâni pentru aprovizionare. Vom acosta pe insula Sharkteeth pentru apă proaspătă, legume, fructe și alimente proaspete care ne trebuie până la sfârșitul călătoriei. După câte îmi dau seama, insula Sharkteeth trebuie să apară la orizont zilele acestea.

Griddle avu dreptate. Chiar a doua zi de dimineață Barkbelly se trezi în vacarm de voci și tropăit de picioare.

Muncitorii strigau: „Pământ!” și se repezeau pe punte pentru a privi pământul de bun venit. Li se alătură și Barkbelly, dar nu avu prea multe de văzut. Era doar o pată dezamăgitoare la orizont, o linie de un gri-închis la îmbinarea dintre cer și mare. Dar următoarea dată când se furișă din bucătărie să mai privească o dată, văzu cu totul altceva. Insula se ridica măreață din ocean. Era o priveliște ispititoare de palmieri, plaje și golfuri albastre și o mulțime de colțuri ascuțite de munți. Arăta atât de calmă, de liniștită! Nu se asemăna deloc cu viața pe corabie care era un tumult de zgomote. Pescărușii țipau, Flynn striga și el, marinarii mișunau lângă vergă, strângând velatura. Alții trăgeau de frânghii sau pregăteau bărcile. Iar în mijlocul acestei frenezii stătea căpitanul Kempe, privind calm prin telescop și zâmbind.

Barkbelly se simțea extrem de fericit. După săptămâni întregi de mers pe mare, tânjea să pășească pe pământ ferm. Insula Sharkteeth părea un loc atât de frumos! „Noaptea am să stau lungit pe plajă cu o băutură de nucă de cocos într-o mână și o frigăruie în cealaltă, jucându-mă cu degetele de la picioare în nisip și ascultând clipocitul valurilor care se izbesc de țărm. Minunat!”

Dar iarăși avu parte de o dezamăgire. Corabia rămase ancorată doar pe parcursul aprovizionării cu alimente. În mod evident, le luă cea mai mare parte din zi când bărcile merseră înainte și înapoi de câteva ori, dar nimeni nu coborî de pe corabie în afara celor din bărci. Barkbelly rămase în bucătărie ca de obicei, curățând ceapă și mestecând supa. Când veni fluxul de seară, îl auzi pe Flynn mergând cu pași apăsați pe puntea de deasupra și strigând:

— Pregătiți-vă să ridicați ancora!

Lanțul zăngăni și iarăși porniră în călătorie pe mare. Când se așeză pe punte în acea seară, încă se mai simțea mohorât. Era atât de pierdut în gânduri, încât nici nu auzi când se apropie căpitanul. Dar dintr-odată acele cizme de un negru strălucitor erau lângă el. Barkbelly se ridică în picioare și murmură un salut.

— Seară frumoasă și ție, Barkbelly. Ai ieșit la aer curat, nu-i așa? Este plăcut să simți briza după fierbințeala din bucătărie.

Barkbelly încuviință, dar se simți jalnic. Căpitanul îi aruncă o căutătură.

— Presupun că sperai să ajungi pe uscat. Trase din pipă și suflă în întuneric un fum piperat. Poate altădată va fi posibil. Cu siguranță atunci când vom ajunge la Farrago.

— Unde merge vasul după aceea, domnule? întrebă timid Barkbelly.

— Merge până la coasta Golfului Barrenta, spuse căpitanul, trasând pe cer cu pipa o hartă imaginară. Apoi, de-a lungul insulelor Rimba după care urmează o călătorie lungă înspre est la Maalo. Dar s-ar putea să nu mai fii cu noi atunci.

Barkbelly se încruntă.

— De ce?

— Pentru că Farrago îți va fura sufletul și nu vei mai vrea să pleci! zâmbi căpitanul. Vorbesc serios! Este un loc minunat! Este... *amețitor.* S-ar putea să te hotărăști să rămâi. Mulți fac asta.

Barkbelly se gândi preț de o clipă.

— Nu cred asta, spuse într-un târziu. Vreau să ajung în altă parte. În Ashenpeake.

Căpitanul expiră ușor. Fumul se ridică spre velatură ca o șopârlă gri.

— Vreau să-mi găsesc familia. Familia mea adevărată, spuse Barkbelly, umplând liniștea care se făcuse dintr-odată.

— Mult noroc, zise căpitanul, își vârî mâinile în buzunare și se pierdu în umbre.

CAPITOLUL 36

Griddle nu era într-o dispoziție bună. Era una dintre acele dimineți când toate mergeau prost. Pregătea aluatul pentru trei duzini de plăcinte cu mere. Era plin de făină până la coate când descoperi că un întreg butoi de mere putrezise.

— Răbdare, Griddle, răbdare, își spunea respirând adânc. Aceste lucruri sunt făcute să ne provoace. Merele sunt mere și vor putrezi. Nu am cum să opresc asta. Dar odată ce se întâmplă așa ceva, data viitoare când am să mă întâlnesc cu omul acela care vinde fructe și legume în Pebbleport, am să-i spun vreo două. Oh, da, am să-i spun eu. Eu încerc aici să mă ocup de o corabie sănătoasă, iar el nu mă ajută deloc. Nici morcovii nu sunt mai răsăriți.

— Ce voi face cu astea? întrebă Barkbelly, ținând încă butoiul cu mere.

— Dă-le la capre. E singurul loc unde pot ajunge. Sper să nu le facă rău. Sunt puțin fermentate și nu e nimic mai rău decât niște capre amețite, mai ales că au coarne.

Barkbelly dădu butoiul afară din bucătărie.

— Și după ce ai făcut asta, strigă Griddle după el, coboară în magazie și adu altul. Vezi să găsești unul bun.

Dar butoaiele erau toate la fel de rele. Barkbelly îl deschise pe fiecare și nu găsi decât fructe brune putrezite. „Ce să fac? gândi el. Grinddle are nevoie de mere. Aluatul e aproape gata.”

Poate mai erau butoaie în cală, dar nu avea de unde să știe cu siguranță. Nu fusese niciodată în cală. Era plină cu marfă. Nimeni nu mergea acolo cu excepția lui Flynn.

Barkbelly urcă înapoi pe punte și se apropie de trapă. Nu era nimeni în jurul ei. O ridică și se uită atent în jos. Era întuneric. Ar avea nevoie de un felinar. Era unul care atârna de balustradă, dar trebuia să-l aprindă. Își aminti că era unul în magazie gata aprins. Se întoarse să-l ia, apoi reveni la trapă, o deschise și coborî treptele în întuneric.

Auzi șoareci hârșâind în colțurile îndepărtate. Ridică felinarul mai sus și se furișă înainte. Privi în jurul lui, căutând butoaiele și găsi o jumătate de duzină aliniată lângă trepte. Dar nu erau butoaie cu mere; aveau cepuri. Probabil înăuntru era vin sau rom. Barkbelly exploră mai departe.

Cala era plină cu butoaie cu cepuri înșiruite și așezate unele peste altele. Toate erau de aceeași formă și mărime indiferent de poziție. Era ceva ștampilat pe ele. Apropie felinarul și văzu un singur cuvânt:

ASHENPEAKE.

Barkbelly își simțea inima zvâcnindu-i în piept. „Nu, e imposibil!”

Trebuia să știe. Merse prin coridorul dintre mărfuri până ce găsi un loc unde buștenii se înclinau. Acolo lăzile nu erau îngrămădite atât de sus. Puse deoparte felinarul și ridică o ladă din vârful maldărului. Era sigilată. Barkbelly lovi cu pumnul capacul. Lemn contra lemn, Barkbelly lovea din ce în ce mai tare. Lada cedă sub pocniturile lui și el dădu la o parte așchiile. Erau ouă. Lada era plină cu ouă de lemn. Scoase o altă ladă și o sfărâmă în bucăți. Erau și mai multe ouă, duzini de ouă, împrăștiate pe podea, care se rostogoleau în toate direcțiile. Fiecare dintre ele purta o viață care va începe și se va sfârși în sclavie.

Așadar, aceasta era marfa pe care o ducea corabia *Speranța.* Nu ducea vin sau lână, ci oameni, oamenii din neamul lui.

Trebuia să-i elibereze. Își dori să spulbere fiecare ladă și să arunce fiecare ou în mare, să lase toate ouăle să plutească în derivă spre meleaguri necunoscute. Oriunde era mai bine decât acolo unde mergeau. Înșfacă o ladă și începu să o care către trapă. Apoi se opri. Înnebunise cumva? Nu putea face asta în acel moment, în mijlocul zilei! Trebuia să aștepte până se înnopta.

Luă felinarul și urcă treptele spre ieșire. Deschise trapa și privi atent în jur. Nu trecea nimeni pe acolo.

Urcă la lumină și închise trapa în urma lui.

„În noaptea asta, își spuse el. Îi voi elibera în noaptea asta.”

CAPITOLUL 37

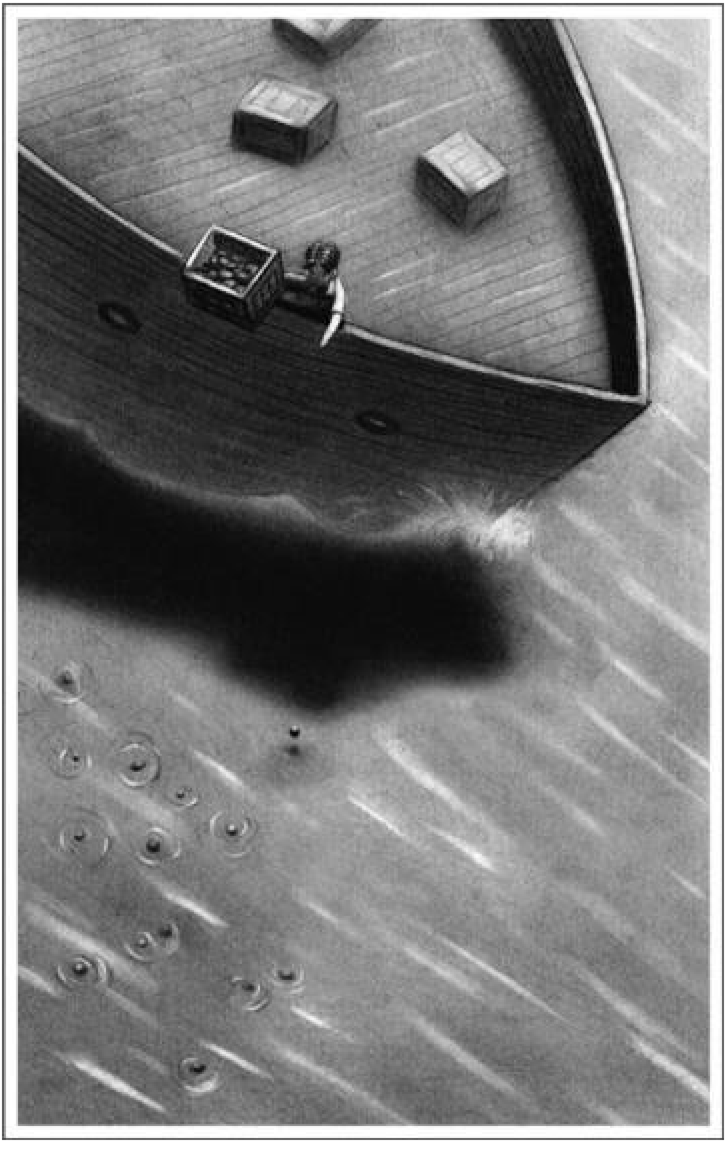

Barkbelly stătea întins în hamacul lui, plutind pe o mare de sforăituri. Toată lumea dormea. Era timpul să meargă.

Se lăsă încet pe podea, își croi drum printre hamacele care se legănau și urcă scara de tambuchi către punte. Nu era nimeni acolo. Era numai ceasul nopții care se afla la celălalt capăt al corăbiei. Luna era acoperită de nori. Stelele dormeau. Era perfect.

Barkbelly ridică încet trapa și coborî pe scară jos în cală. De data aceasta nu adusese un felinar, ci o bară de fier și imediat trecu la treabă.

Zgomotul de lemn sfărâmat răsună în întuneric. Cu siguranță va fi auzit de cineva. Barkbelly așteptă, cu inima zvâcnind de emoție și ciulind urechile la zgomote de pași. Nu veni nimeni.

Cără afară din cală lada desfăcută și o așeză pe punte. Atinse conținutul, luă un ou în fiecare mână și le duse la buze.

— Mult noroc! șopti el.

Apoi le sărută și le aruncă peste parapet. Pleoscăitul se pierdu în sunetul valurilor care se loveau de corabie. Nu-l puteau da de gol. Mai luă două din ladă și încă două. Dar totul mergea prea încet și trebuia să se aplece de multe ori. Așa că, ridică lada și o ținu între parapetul corăbiei și pântece, apoi începu să arunce ouăle unul după altul tot mai repede de parcă ar fi răvășit porumbul. Acestea zburară precum rândunelele și se pierdură în noapte.

Curând lada se goli. Barkbelly o aruncă peste parapet și se întoarse în cală după încă una. Urmă o a treia ladă, apoi a patra. Erau sute de ouă care pluteau pe mare. Deschise a cincea ladă, apoi a șasea. Tocmai când golea a șaptea ladă, fu înșfăcat brusc de umăr și o voce șuieră în întuneric:

— Ce crezi că faci?

— Ce pare că fac?

— Nu face pe deșteptul cu mine, băiete, mârâi Flynn și îl zgâlțâi pe Barkbelly ca pe un covor vechi.

— Fac ceea ce este drept să fac, strigă Barkbelly.

— Nu, rânji ofițerul secund, furi! Asta faci! Furi!

— Îmi eliberez oamenii, zise Barkbelly, zvârcolindu-se în strânsoarea lui Flynn. Nu vreau să ajungă sclavi.

— Iar eu nu vreau ca salariul meu să fie aruncat peste bord, zise Flynn și-l împinse pe Barkbelly în parapet. Ți-am spus că nu vreau necazuri. Toți sunteți la fel. Nu vă puteți abține, nu-i așa? Ar trebui să te arunc peste bord chiar acum.

— Atunci haide! țipă Barkbelly. Prefer să mă înec acolo decât să continui drumul pe corabia asta de sclavi alături de nenorociți ca tine.

Fynn izbucni. Îl prinse pe Barkbelly de picioare și încercă să-l împingă peste bord. Barkbelly se agăță de parapet și lovi cu putere. Flynn blestemă și se ținu bine. Barkbelly se răsuci și se întoarse ca un pește în undiță. Urcară înjurături, tăieturi, julituri, lovituri... Flynn avea cu mult mai mult de suferit decât ar fi putut suferi vreodată Barkbelly. „Lovește-l bine! Nu e decât un...”

— *FLYNN!* Vocea tăie lupta ca un cuțit. Ce se petrece

Flynn îl eliberă pe Barkbelly și se dădu înapoi. Barkbelly se balansa pe parapet ca o păpușă. Căpitanul Kempe privi când la unul, când la celălalt, apoi la lada spartă de pe punte.

— L-am prins, spuse Flynn, ștergându-și sângele care îi șiroia din buza tăiată. L-am prins furând din marfă, aruncând-o peste bord.

Respira adânc în timp ce îl încerca durerea.

— Și, astfel, te-ai gândit să-l arunci și tu peste bord? Mă surprinzi, Flynn. De obicei cunoști valoarea lucrurilor. Își trecu o mână prin păr. Închide-l!

— Domnule!

Flynn era încă amețit.

— Închide-l și lasă-l în cală. Îl vom vinde pe piața din Golful Barrenta. Știu că cei bogați preferă ouă, dar îi cumpără și vii, zise el, scoțându-și pipa și aprinzând-o.

În pâlpâirea luminii, Barkbelly văzu alți trei marinari stând în spatele căpitanului. Erau prea mulți pentru a se lupta cu ei. Puseră mâna pe el și îl duseră în cală. Acolo, în cel mai îndepărtat colț văzu o cușcă. Îl aruncară în ea și trântiră ușa.

Flynn avea un lacăt pe care îl trecu printre bare.

— Vise plăcute, spuse el, aplecându-se mai aproape.

Marinarii râseră și, luând felinarul cu ei, urcară treptele și închiseră trapa.

Barkbelly era singur, fără felinar cu care să vadă ceva, fără apă din care să bea. Nu era nimic în afară de întunericul calei, scârțâitul corăbiei și hârșâitul șoarecilor.

CAPITOLUL 38

Zilele trecură una după alta. Barkbelly nu mai știa câte. Era imposibil să le numere după fâșiile de lumină care se strecurau printre spațiile dintre scândurile punții. În fiecare zi un marinar îi aducea apă și o mână de biscuiți și în fiecare zi Barkbelly spera să-i lase și felinarul. Dar nu i-l lăsa și, în timp ce marinarul urca treptele, Barkbelly simțea cum speranța îi scădea odată cu lumina. Nu va vedea lumina soarelui până în Golful Barrenta. Acesta era un lucru sigur, și chiar și atunci razele de soare vor trece printre barele unei cuști în piața de sclavi.

„De ce mi se întâmplă lucrurile acestea? se întreba întruna. Nu sunt un om rău. E adevărat că am luat viața cuiva, dar am salvat alta. Încerc să dau ce am mai bun. Am făcut ceea ce era drept să fac. De ce nu pot vedea asta? Fii blestemat, Flynn! Aș vrea să-i văd pe el, pe căpitan și pe toți ceilalți mâncați de rechini încetul cu încetul de la degetele de la picioare până la genunchi. Apoi, încet până mai sus! Apoi... Strigătele marinarilor erau atât de puternice, meat loviră puntea și umplură cala.

— Pirați!

Se iscă haos și confuzie! Un clopot sună, pașii răsunau pe podea, Flynn urla și toți erau nevoiți să facă precum spunea el sau să moară, marinarii intrară în panică, haosul și confuzia puseră stăpânire pe toți. Barkbelly aproape că putea simți cum corabia se înclină spre dreapta în vreme ce toți se adunară în partea stângă să vadă adevărul cel înspăimântător.

Imediat după aceea se auzi vocea lui Kempe năvălind cu o salvă de ordine. Urmă o rafală de pași ale marinarilor care se grăbiră să se supună. În timp ce armele erau așezate în poziția de tragere, mai auzi un huruit de roți de tun. Barkbelly se cuprinse strâns cu brațele, așteptând să înceapă bătălia. Dar ea nu începu. Pe corabie se instalase tăcerea. Imediat își dădu seama care era cauza: iscoada văzuse corabia piraților pe când aceasta era încă departe, iar *Speranța* încerca să o evite. Ascultă cu atenție și chiar reuși să audă valurile cum se izbeau cu putere de prova corăbiei. Fugeau din calea piraților.

Dar și ei câștigau teren, pentru că, pe măsură ce timpul trecea, murmurul de deasupra se transformă în bolboroseală, urmată de un șir de strigăte, țipete, înjurături și ordine și – *bum!* – *Speranța* se clătină violent la tribord și începură lansările de ghiulele.

Vasul se zgâlțâi și Barkbelly se izbi de gratiile cuștii. Cala răsună de bufniturile și pocnetele loviturilor de tun când *Speranța* ripostă lovind corabia piraților cu mitralii și ghiulele. Apoi, se întâmplă ceva extraordinar: o explozie de lumină, un răcnet monstruos și o vijelie înfricoșătoare. Totul în jur explodă când o ghiulea pătrunse printre scândurile punții și zdrobi mărfurile din cală.

Barkbelly fu aruncat la podea. Cala deveni un cazan de praf și sfărâmături. Din lăzile distruse zburau așchii precum săgețile. Ouăle ricoșau în jurul cuștii. Își acoperi capul cu mâinile și își ținu ochii închiși contra atacului violent. Apoi simți un miros cunoscut: *foc.* Privi atent printre norii de praf și văzu un pâlpâit de flacără iscându-se la o distanță mică de el. Focul cuprinsese una dintre lăzi. Lemnul umed fumegă, apoi sclipi într-o flacără portocalie. Înăuntrul lăzii, ouăle începură să se miște. La început încet, apoi – *zbang!* – lada explodă și ouăle țâșniră afară.

Se izbiră de carcasa calei, ricoșară în plafon și se rostogoliră pe podea. Începură să crească rapid. Sacii de piele se întinseră și se umflară. Un braț se ivi aici, un picior se iți dincolo. Cala era animată de bebeluși, scrâșnind din dinți și plângând după mâncare.

Dar în acea clipă Barkbelly avea ochii numai la foc. Acesta se târa tot mai aproape de el și devora ladă după ladă. Era de neoprit, iar el se afla tot prins. Cușca era din fier, deci nu avea nici o scăpare.

— AJUTOR! strigă el. AJUTOR! CINEVA SĂ MĂ AJUTE! VĂ ROG!

Dar știa că e nici o speranță. Echipajul probabil că se lupta corp la corp în acea clipă și, chiar dacă nu ar fi făcut aceasta, nu-l puteau auzi de zbieretele bebelușilor. Și oricum de ce să-l fi salvat? Nu făcea parte din echipaj, ci era o marfă, ceea ce era un fapt ireversibil.

Totuși, în acea clipă văzu un strop de lumină. Trapa se deschise. Cineva cobora. Prin praf și fum văzu o siluetă a unui bărbat înalt care ținea un mănunchi de chei.

— Aici sunt! țipă Barkbelly. Aici!

— Te văd, zise Griddle. Doar că nu găsesc cheia. Bâjbâi după lacăt.

— Nu pare să fie aici.

— *Trebuie să fie!*

— Da, poate crezi tu, dar chiar nu e.

— *Trebuie* să fie!

— Ei bine, nu o găsesc. Și nu mă mai grăbi!

— *Nu te grăbesc!* Griddle, locul ăsta a luat foc, sunt prins într-o cușcă și sunt din lemn! *Ooooh!* Focul se lungise până la gratii.

— Nu te neliniști! Dacă este aici, trebuie să o găsesc. Oh, frate! Cheile căzură pe podea.

— *GRIDDLE!*

Focul ardea gratiile de sub picioarele lui Barkbelly.

— Le-am găsit!

— E cheia cea mare! Cea mare!

— Da!

Cheia alunecă în lacăt și se întoarse.

Griddle scoase lacătul, Barkbelly împinse ușa cuștii și amândoi se cățărară sus pe trepte și... nimeriră exact în toiul luptei.

O brigantină cu două catarge numită *Sirena se* întindea de-a lungul *Speranței,* iar echipajul ei îi măcelărea pe oamenii lui Kempe. Pirații luptau cu voioșie, spintecând aerul cu hangere argintate. Învârteau săbiile, parau și loveau cu vârful, dansând ca niște demoni. Se cățărau pe velatură purtând cuțite între dinți și rânjind la marinarii care se agățaseră de verga principală. Blocați și îngroziți, aceștia nu aveau unde altundeva să fugă decât în jos, tot mai jos, în apa adâncă a mării și către tumultul ucigător care amenința să-i sfârtece și să-i sfâșie. Se adunaseră rechinii momiți de dârele ispititoare de sânge. Apa de culoare stacojie se învolbură; văzduhul răsuna de urlete. Cel mai tare țipa Flynn. Îl auzi chiar și Barkbelly, iar când privi către parapet îl observă. Se afla în apă, luptându-se cu un rechin. Înhățând cu înverșunare pumnalul, Flynn îl înfipse de mai multe ori între ochii sticloși ai acestuia. Dar rechinul deschise fălcile într-un zâmbet rece și ofițerul secund nu mai apucă să-l lovească din nou. În acea clipă Barkbelly își simți sufletul zguduit de ceva mai presus decât groaza.

Și căpitanul Kempe era mort. Barkbelly îl putu vedea pe puntea principală, zăcând într-o baltă de sânge. Era absorbită de cămașa lui, de un alb imaculat altădată. Barkbelly avea să păstreze în memorie imaginea lui mult timp după aceea.

În sfârșit lupta se încheie. Echipajul *Speranței* fusese redus la abia o duzină de prizonieri. Îi păzeau doi pirați pe când ceilalți stingeau vâlvătaia din cală. Dar stingerea focului era stingherită de bebelușii de lemn. Unii mergeau de-a bușilea printre picioarele lor. Alții pășeau șovăind și câțiva încă mai țâșneau peste tot precum gloanțele. Cea mai supărătoare dintre toți era o copilă mică și atât de palidă, încât părea aproape albă. Se prinsese cu dinții de piciorul unui pirat și nu voia deloc să-i dea drumul. Când cineva încerca să o dea jos, ea mârâia și îl înhăța cu și mai multă tărie. Piratul era disperat, dar rugămințile nu îl ajutau cu nimic.

Barkbelly și Griddle priveau de pe puntea dinspre pupă. Griddle ridică un deget.

— O idee, spuse el și dispăru în direcția bucătăriei.

Reapăru în curând cu o bucată mare de plăcintă cu carne de porc și i-o dădu copilei palide. O adulmecă suspicioasă, apoi făcu ochii mari și căzu de pe piciorul piratului ca un măr copt. Nu trecu mult și se urcă pe vela principală, ținând plăcinta în gură, în vreme ce piratul căuta un pansament pentru piciorul însemnat de dinții ei.

— E o maimuțică asta mică, zise Griddle când se întoarse. Ține minte ce-ți spun. Foarte rar se întâmplă să mă înșel.

Barkbelly se pregătea să-i răspundă când văzu venind pe scara din dreptul unui tambuchi o pălărie dintr-o catifea albastră ca de păun. Pe dedesubtul ei era un fular auriu... un jerseu din lână splendid... pantaloni asortați și cizme albastre sclipitoare. Piratul urcă liniștit pe punte, apoi se întinse și căscă precum o pisică.

— Dacă nu găsesc ceva rapid să mănânc, zise piratul, jur că am să omor pe careva. Oh, prea târziu!

Scoase o batistă de dantelă din buzunar și șterse un pumnal pătat de sânge pe care îl bălăbănea între degete.

— Griddle, fii un erou. Pregătește-mi mâncarea favorită.

Bucătarul rânji.

— Da, sigur, căpitane! zise el și apoi salută, îl prinse ferm de umăr pe Barkbelly și se îndepărtară.

CAPITOLUL 39

— Griddle, spuse Barkbelly, îl cunoști pe căpitanul piraților?

Era în bucătărie și prăjeau pește pentru masa căpitanului.

— Oh, da! Fox și cu mine ne știm de ani buni.

— Acesta e numele lui? Chiar e un lord?

— Oh, da. E tot atât de adevărat ca faptul că stau în fața ta acum. Este lordul Foxwell din Fenland. Provine dintr-o familie foarte distinsă.

— Atunci de ce este pirat?

— Ei bine, e adevărat că-i place să se îmbrace bine, zise Griddle, dar este mai mult decât atât. Adevărul e că e înfometat. Este înfometat după aur. Îl roade pe dinăuntru ca un vierme mare și gras care nu-i dă pace. Vrea mereu mai mult și ar face orice pentru asta. Orice! Și-ar vinde și propria familie. De fapt, cred că *și-a vândut* o soră sau două... Da, așa a făcut. Mi-a povestit. De atunci a rupt legătura cu familia lui.

— De ce și-ar fi vândut propria soră?

— Din cauza datoriilor. Este un parior formidabil și nu acceptă să piardă. Odată l-am văzut despicând un om chiar pe mijloc numai pentru un joc de zaruri... Nu e prea plăcut. Așa, aici am terminat! Să ducem asta în cabina căpitanului.

Ținând farfuriile de lemn pe ambele brațe, își croiră drum spre pupă către fosta cabină a căpitanului Kempe. Barkbelly nu o mai văzuse până atunci, iar când păși înăuntru – *oh!* – era atât de luxoasă! Așa de luminoasă și aerisită! Era un rai în comparație cu mizeria harababurii de pe punte. Lumina aurie a soarelui se strecura înăuntru printr-o fereastră înaltă. Avea și un șemineu!

Lordul Fox stătea așezat la masă nerăbdător să mănânce. Griddle puse farfuriile jos dinaintea lui și spuse:

— Tocmai îi povesteam lui Barkbelly că ne știm de multă vreme.

— Oh, da! Așa e! Să fie zece ani sau mai mulți. Am cucerit cinci, șase corăbii care-l aveau pe Griddle ca bucătar. Arătă către un scaun gol. Ia loc, tinere domn!

Barkbelly îngheță. Să ia loc? În cabina căpitanului? Era un ajutor de bucătar! Dar spre uimirea lui Griddle se așezase deja la masă și se servea cu o porție de pește.

— Așază-te! zise iar căpitanul și, încurajat și de Griddle, Barkbelly luă loc.

— Așadar, spuse lordul Fox, întorcându-se către bucătar, ce-ai mai pus la cale, diavol bătrân?

Griddle avu un zâmbet răutăcios și se puse pe povestit despre locuri, vremuri trecute, corăbii și chipuri... era un festin al prieteniei. Barkbelly era binevenit să ia parte, dar nu avea nimic de spus și nici nu i se dădea ocazia. Griddle și căpitanul aveau gurile mereu pline de cuvinte, pește sau vin și erau incredibil de generoși în privința aceasta. După un singur pahar picioarele lui Barkbelly se împleticeau fără voia lui. După două, plutea undeva aproape de tavan în timp ce discuția dintre ceilalți doi se învolbura dedesubtul lui. Auzea cu prin vis că Griddle îl întreba pe lordul Fox ce avea de gând să facă cu vasul *Speranța.*

— Să o scufund, spuse căpitanul piraților. Oceanul este destul de adânc aici. Nu ne va crea probleme. Băieții o vor distruge mâine și vor fura marfa, apoi vom merge mai departe.

— Este într-o stare deplorabilă, zise Griddle.

— Așa e, dar și de n-ar fi tot nu am lua-o cu noi. Este mult prea mare.

— Da! Și e înceată. Ce câștigi în lemnărie, pierzi în timp.

— Exact, încuviință căpitanul și întinse mâna după o altă sticlă de vin, scoase dopul și se întoarse către Barkbelly. Așa deci, ești din Ashenpeake?

Barkbelly se apleca de unde plutea aproape de tavan și-l privi pe căpitan cu ochi sticloși.

— Da, zise el surprins în mod plăcut că reușise să articuleze corect.

— Născut în libertate?

— Da, spuse Griddle, observând zăpăceala lui Barkbelly.

— Ai fost vreodată în Ashenpeake?

— Nu, răspunse Barkbelly. Nu, nu am fost... Sper să ajung acolo într-o bună zi.

— Oh, asta e minunat. Priveliștea de pe mare e nemaipomenită. Soarele răsărind peste muntele Ashenpeake cu pădurea umbroasă mai în vale... oh, este fantastic. Dar marea poate fi rea uneori, cumplit de cețoasă. Oricât de mult aș vrea să-ți promit o priveliște frumoasă a ei, n-o pot face, spuse el și-și duse la gură o altă furculiță cu pește. Să sperăm că vei vedea ceva.

Barkbelly se încruntă.

— Mă scuzați, domnule, dar nu înțeleg.

— Nu?

— Nu.

— Nu știe de unde provii, zise Griddle. Din cauza asta nu pricepe.

— Ai dreptate, spuse căpitanul cu un zâmbet. Am să-ți explic. Unse cu unt o bucată de pâine și o rupse cu degetele. După cum știi, Ashenpeake este o insulă, dar e înconjurată de insule mai mici și avem o ascunzătoare pe una dintre ele. Mâine ne vom îndrepta într-acolo.

Amețeala lui Barkbelly dispăru imediat.

— Cât ne va lua până acolo? întrebă el, încercând să-și stăpânească emoția din voce.

— Cu ajutorul unui vânt bun, ar trebui să fim acolo săptămâna viitoare pe vremea asta.

„Săptămâna viitoare pe vremea asta!” Barkbelly începu să tremure tot.

— Șapte zile? O să treacă ca vântul de repede, zise Griddle. Ascultă-mă pe mine!

Pe când terminară de mâncat, se întunecase deja. Când Barkbelly urcă pe punte, găsi toată velatura împodobită cu felinare. Cineva cânta la acordeon, notele se mișcau iute prin aer, îndulcind fumul unei duzini de pipe. Pirații stăteau lungiți în lumina aurie a felinarelor, bând rom și hohotind de râs. O lună argintie se încolăcise ca o unghie în marea boltă a cerului de deasupra. Valurile blânde sărutau corabia în albastrul de dedesubt.

Barkbelly se sprijini de parapetul corăbiei și se gândi la vorbele lui Griddle. Șapte zile vor trece ca vântul, nu-i așa? Spera și el asta. Începuse deja să numere.

CAPITOLUL 40

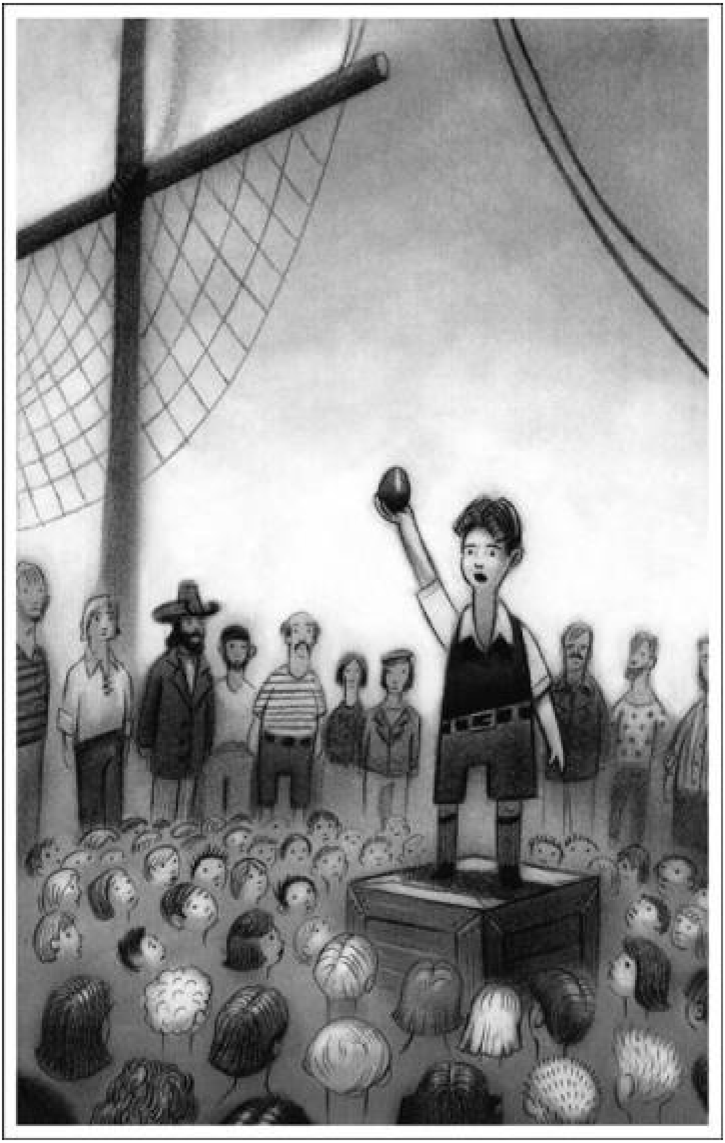

Oamenii lordului Fox trecură la distrugerea corăbiei *Speranța,* luând tot ce se putea lua: pânze, frânghii, fierărie, provizii. Totul era scos. În timp ce soarele trecea în drumul lui pe cer, jefuirea continua. O captură interminabilă dispăru în cala vasului *Sirena.* La sfârșit nu mai rămăsese nimic de furat decât marfa.

Barkbelly se balansa pe velatură când văzu o primă ladă cărată afară din cală de un bărbat numit Tanglebeard. Imediat coborî de pe velatură și îl împiedică pe pirat să treacă.

— Unde duci asta? zise el.

Tanglebeard scuipă o bucată de esență de tutun.

— Nu e treaba ta!

— Eu vreau să fie treaba mea.

Piratul îi văzu pumnii încleștați și șovăi.

— Merge pe vasul *Sirena* împreună cu toate celelalte lucruri.

— Oh, nu, nu merge acolo, zise Barkbelly și îi smuci lada din mâini.

— Oh, ba da, răspunse Tanglebeard și o trase înapoi.

— Oh, nu, și o luă iar. Asta nu e o marfă. Îmi aparține. Piratul pufni.

— Atunci ia-o și pleacă. Nu are rost să mă cert cu tine, spuse el și se întoarse spre cală.

— Unde mergi?

— Mai sunt o grămadă acolo, spuse Tanglebeard peste umăr.

— Nu se poate! Toate sunt ale mele.

Tanglebeard se opri, fața i se înăspri, întoarse capul și-l privi pe Barkbelly cu severitate.

— Acum ești deja lacom. Eram gata să te las să iei *una,* spunându-mi că un băiat are nevoie de ceva în viață să răzbească, dar acum... Ai idee cât costă lăzile astea?

— Nu vor fi ale voastre, zise Barkbelly. Mă voi lupta pentru fiecare dintre ele.

— Atunci vei muri! strigă piratul și hohoti de râs. Nu știi cu cine te pui.

— Sunt puternic.

— Dar noi suntem mulți. Vei lupta singur.

— Ba nu, zise cineva.

Tanglebeard privi în jos. Era copila palidă, care îi venea până la genunchi și-l privea țintă cu ochii ei gri ca de gâscă.

— Eu voi lupta cu el, zise ea și zâmbi, scoțându-și la iveală dinții de lemn. Și se vor bate și prietenii mei.

Apoi fluieră și dintr-odată apăru o armată. Coborâră de pe velatură. Veniră de-a bușilea din cală. Se strecurară afară din cutii. Alunecară de pe catarge. Se adunară duzini întregi de bebeluși rotofei din lemn înarmați cu dinți și degete.

Tanglebeard fu înconjurat. Respiră agitat.

— Ce vrei, domnișoară?

— Vreau să-l aduci pe căpitan, spuse copila palidă. Și numele meu nu e domnișoară, ci Snowbone. Ține minte asta!

Tanglebeard se făcu nevăzut, pufnind și blestemând. Când reveni alături de căpitan, trebui să-și facă drum printr-o mulțime amenințătoare. Tot echipajul de pe vasul *Sirena* încercuise copiii și toți făceau gâlceavă precum puii.

Lordul Fox luă o poziție elegantă în mijlocul zarvei și așteptă să se facă tăcere.

— Așa, zise el când se făcu în sfârșit liniște. Vrea careva să-mi spună despre ce este vorba?

— Este vorba despre ouă, zise Barkbelly. Le vreau eu.

— Dar sunt ale noastre. Știi, noi nu atacăm corăbii doar să ne distrăm. O facem pentru pradă. Suntem tâlhari.

— Înțeleg asta și, dacă vasul *Speranța* ar fi avut o încărcătură de vin sau lână, nici nu m-aș fi împotrivit, dar nu are așa ceva. Ouăle acelea sunt marfă pentru tine, pradă, spune-i cum dorești, dar pentru mine reprezintă cu mult mai mult.

Căpitanul se aplecă mai aproape.

— Știi cât valorează ouăle acelea? *Mii.* Sclavii nu sunt atât de ieftini pe cât crezi.

— Nu e vorba de bani! strigă Barkbelly. Este vorba de libertate. Sparse o gaură într-o ladă de la picioarele lui, scoase un ou, se urcă pe ladă și ținu oul îndeajuns de sus pentru a fi văzut de fiecare pirat. Aici este o viață și ceea ce veți hotărî acum și aici va determina felul în care va trăi această ființă. Ați putea să o trimiteți în sclavie sau să o eliberați. *Este alegerea* *voastră* și aveți posibilitatea de a alege pentru că voi sunteți liberi. Nu sunteți sclavi. Puteți întoarce corabia voastră și cu ajutorul vântului puteți naviga oriunde vreți. Puteți dormi când vreți. Puteți mânca atunci când vreți. Și, dacă vă retrageți de pe mare, puteți găsi o casă și o soție, puteți avea copii pe care să-i trimiteți la școală. Copiii nu vor trebui să muncească toată ziua, în fiecare zi pentru a-l face pe un om bogat și mai bogat. Nu vor trăi în singurătate, pe un pământ străin, alături de o familie care nu e a lor, fără să-și amintească de familia lor. Nu știu cine este în oul acela. Poate fi fratele sau sora mea, nepoata sau nepotul meu. Nu știu, dar simt că e o mică parte din mine înăuntrul lui. Oul acesta poartă trecutul și viitorul neamului meu. De aceea voi lupta pentru el, deși sper să nu fie nevoie să fac asta.

Coborî de pe ladă. Se instalase tăcerea. Pirații își aruncau priviri fugare de la unul la altul, dar nimeni nu îndrăzni să vorbească.

— Dă-mi oul ăla! zise lordul Fox.

Barkbelly îl dădu. Piratul îl privi îndelung și trecu un deget inelat peste nervura lemnului. Îl azvârli în aer și-l prinse, își frecă nasul de el, apoi îl aruncă. Oul zbură tot mai sus peste capetele piraților, peste bord și – PLEOSC! – toți auziră sunetul libertății. Lordul Fox ridică un pumn în aer și ridică lada deschisă. O duse până la parapet și dădu drumul ouălor peste bord.

— Aduceți-mi încă una! urlă el.

Dar nimeni nu-i aduse, pentru că nimeni nu îl asculta. Erau prea ocupați să-și facă drum prin cală. Fiecare voia o ladă a lui să o golească și era gata să se lupte pentru asta. Toți își cereau premiul și îl scoteau afară la soare cu îmbrânceli, lovituri, izbituri, sfâșieri, scuipături, înghiontiri și smulgeri de păr. Apoi, începu azvârlirea ouălor. Unii le aruncau ca și cum ar fi fost pietre, rezistente și îngrijite. Unii le țineau strâns puțin, după care le scăpau cu blândețe în spuma mării. Alții puneau pariuri care le aruncă mai departe. Dar toți le priveau cu plutesc pe drumul lor spre libertate și nici unul nu se întoarse la treaba lui până nu dispărură toate din vedere.

Când veni și acel moment, Barkbelly se simți tras de pantaloni. Era Snowbone.

— Spune-mi despre neamul nostru, zise ea.

— Ce vrei să știi?

— *Totul.*

CAPITOLUL 41

Soarele se apropia de orizont când lordul Fox dădu ordin piraților să abandoneze corabia. Pirații se urcară peste parapet și se aruncară pe puntea corăbiei *Sirena.* Cu o împingere de *cabestan,* ancora fu ridicată, pânzele fură desfăcute și vasul piraților se îndepărtă. Odată ce se ajunseră la o distanță sigură, căpitanul ordonă foc de tun. Prima salvă atinse mijlocul corăbiei *Speranța,* despicând o gaură uriașă în lemnărie. Marea se strecură înăuntrul rănii. Vasul se cutremură, iar un clopot din vârful catargului începu să sune de unul singur.

Când Barkbelly văzu galionul dispărând, emoțiile îl cuprinseră ca vârtejul de apă corabia. Avea atâtea amintiri legate de ea, și nu toate erau rele.

— A fost o bătrână distinsă, zise Griddle. Puțin cam sărăcăcioasă ici-colo, dar distinsă oricum.

— Ce vei face acum? dori să afle Barkbelly.

— Oh, voi sta o vreme cu lordul Fox. E o companie plăcută. Apoi, cu timpul, am să găsesc o altă corabie.

— Te vei întoarce în Lindenland? La Pebbleport?

— Oh, da! Îmi place la nebunie Pebbleport! Acolo m-am născut și acolo voi închide ochii dacă nu mor pe mare. Pe o pajiște, cu vedere către soarele de la apus și către marea a cărei briză se va juca în jurul pietrei mele funerare. Da, asta e tot ce-mi trebuie. Dacă ai nevoie de mine din întâmplare, mă găsești în Pebbleport. Întreabă la Dog și Puddle, jos pe chei. Ei vor ști unde sunt. Dar tu?

— Ei bine, eu vreau să merg cât mai curând în Ashenpeake, zise Barkbelly. Cred că voi cere căpitanului o barcă.

— Nu cred că va fi nevoie să-i ceri cu Snowbone și toții copiii aceia printre picioarele lui. Nu-i va vrea pe insula lui. Ascultă-mă pe mine! Nu, cred că va pune în barcă oricât de mulți ar intra și-i va trimite în Ashenpeake, în capătul de nord al insulei, cred. Nu locuiește nimeni pe acolo, deci nu vor fi deranjați de nimeni. Oh, privește! Se scufundă.

Nu mai rămăsese nimic acum din corabia *Speranța,* în afară de catargele ca niște siluete în lumina apusului. În timp ce Barkbelly le privea, dispărură și ele sub valuri. Apa se învolbură scurt, apoi se domoli în ondulații de aur strălucitor.

— Se spune, zise Griddle, că toate epavele corăbiilor din ocean se mişcă de-a lungul fundului mării. Călătoresc mulţi kilometri până ajung în Marea Silverana şi rămân acolo într-un cimitir imens de corăbii înconjurate de o pădure de plante marine care se mişcă de jur împrejurul lor la nesfârşit o veşnicie.

— Este o poveste adevărată? Bucătarul încuviinţă.

— Extraordinar! Aş vrea să văd asta!

— Poate vei vedea, dar ai alte lucruri de făcut, alte locuri unde să mergi, oameni de văzut. Ai uitat?

Să uite? Nu. Cum ar fi putut uita? N-a avut mintea la nimic altceva decât Ashenpeake din momentul în care a auzit de el. Fie că era treaz, fie că dormea sau era undeva între cele două stări, insula Ashenpeake pusese stăpânire pe visele lui. Acum se întindea chiar dincolo de linia orizontului, privind Si aşteptând în întuneric precum un urs măreţ. Era atât de aproape, încât mai că îi putea auzi respiraţia.

CAPITOLUL 42

Călătoria de șapte zile spre Ashenpeake se dovedi surprinzător de plăcută. Griddle se instală în bucătăria de pe vasul *Sirena* și respinse oferta șovăielnică a lui Barkbelly de a-l ajuta.

— Nu vreau să par nerecunoscător, zise el, dar am un nou asistent. Este adevărat, este mult mai inimos și mai capabil. Prin urmare, poți să uiți de cratițe murdare și să faci tot ce vrei pentru restul călătoriei.

Astfel, deveni Barkbelly un adevărat marinar, lucrând între cer și mare. Surprinzător, dar Tanglebeard deveni mentorul lui. Îl învăță cum să repare velele, să facă noduri și să măture punțile. Ultima dintre treburi îți rupea spatele, dar lui Barkbelly îi plăcea foarte mult. I se dădu o perie, o găleată, o funie lungă, multă apă de mare și i se spuse să treacă la frecat. Tanglebeard îi explică importanța curățeniei în prevenirea bolilor. Era ceva de care toți marinarii se temeau, la fel ca de incendii și înec, pentru că mulți dintre ei nu știau să înoate. Îl mai învăță și pericolul frânghiilor și cablurilor. Dacă un om era prins într-o frânghie înfășurată, putea fi sfârtecat în două.

— *Nu se poate!* zise Barkbelly.

— *Ba da.* Am văzut-o cu ochii mei: brațe și picioare tăiate precum feliile de brânză.

— *Ba da!* Nu știu dacă o frânghie te poate tăia și pe tine ca pe un om din carne și oase. S-ar putea să fie posibil, poate nu. Indiferent cum ar fi, nu mă interesează să văd așa ceva. Pe tine?

Barkbelly înghiți în sec.

— Nu, domnule!

— Atunci fii atent! Am pierdut prea mulți camarazi de-a lungul anilor. Nu vreau să pierd încă unul.

Barkbelly îl privi încremenit pe pirat. Se uită la barba lui împletită cu șnur albastru, la cerceii din aur care licăreau prin părul ciufulit, la brațele cu mai multe tatuaje decât piele curată. Omul era un aventurier. Văzuse tot ce se putea vedea. Pe fruntea lui scria pericol și îndrăzneală.

— Chiar sunt camaradul tău? zise Barkbelly.

Tanglebeard îl aprobă.

— Asta până mă bați la cărți. După aceea îți spintec stomacul și ți-l arunc la pescăruși.

Dar îi făcu un semn cu ochiul și Barkbelly răsuflă ușurat.

Când Barkbelly nu lucra împreună cu Tanglebeard, studia copiii de lemn. Erau primii oameni de lemn pe care îi văzuse și era fascinat de cât de repede creșteau. Soții Gantry îi povestiseră cum fusese la nașterea lui, dar până acum crezuse că era doar o poveste. Nu crezuse că putea fi adevărată.

Acum însă știa că este adevărată și încerca disperat să-și amintească exact ce văzuse în timpul atacului piraților. Nu îi veni prea ușor. Cala fusese plină de fum pe atunci, iar el încercase din răsputeri să scape din cușcă. Reuși să-și amintească un lucru: groaza pe care o simțise când văzuse sacii de piele forțându-se și umflându-se. Aveau un aspect de... *reptile.* Îngrozitor! Fuseseră lucruri de coșmar. Și când se gândi că și el își începuse viața așa... *Uh!*

Dar copiii erau foarte plăcuți. Erau îndrăzneți, curioși, puternici și hotărâți. Nu plângeau niciodată și nu simțeau durerea. Barkbelly fu uimit să vadă un țânc aruncându-se de pe velatură cu nasul înainte, lovind puntea, balansându-se, ridicându-se, apoi chicotind și începând iarăși drumul lung care urca sus pe velatură pentru a sări iar. El era Blackeye – cel mai îndrăzneț dintre copii. La fel ca Snowbone era ușor de observat. La Snowbone ieșea în evidență paloarea, iar în ce-l privește pe el era un ochi izbitor de negru care făcea pereche cu unul cafeniu.

Spre deosebire de Barkbelly, pirații erau deranjați de copii. Nu exista loc pe care să nu-l exploreze, nimic ce să nu mestece și se încurcau în picioarele marinarilor. Urlau când le era foame și înfulecau cantități atât de mari de mâncare, încât Griddle era îngrijorat că nu le vor ajunge proviziile până vor atinge pământul. Problema se rezolvă destul de neașteptat datorită unui rechin mort. Pirații observaseră că rechinul venea în urma vasului, îl prinseră cu un harpon și-l târâră pe punte.

Când se întoarseră mai târziu la el, nu mai găsiră decât oasele și o grămadă de copii care sforăiau cu respirația mirosind a sânge și cu carne printre dinți. Griddle fu încântat.

— Am scăpat de gătitul pentru ei. Sunt niște milogi lacomi și nici nu apreciază condimentele mele fine. De acum încolo am să le dau numai carne crudă.

Astfel, proviziile fură păstrate pentru aceia care aveau mai mare nevoie de ele, iar pirații desculți nu-i mai împinseră pe copii din calea lor.

CAPITOLUL 43

Lordul Fox avusese dreptate. Priveliștea de pe mare era uluitoare. În dimineața celei de-a șaptea zile, Barkbelly se trezi în zori și urcă pe puntea principală și acolo se așeză, blestemând ceața care se încăpățâna să nu se ridice filtrând primele raze ale soarelui în culori variate: galben ca de lămâie, auriu, portocaliu. Apoi, ca prin farmec, ceața se risipi, iar el reuși să vadă un munte cu vârfurile acoperite de ninsoare și înfășurat într-o pădure de o frumusețe care îți tăia răsuflarea. Era *Ashenpeake.*

Muntele domina insula și-i dăduse numele. La acea distanță, orașul port care se cuibărea la poalele lui părea mai mic decât degetul mare al lui Barkbelly, în timp ce vârful muntelui era cu două palme mai sus. Barkbelly știa: orașul Fessel era un port înfloritor cu mii de locuitori. Nu doar un sat de pescari. Părea astfel din cauza imensității din spatele lui.

Vasul *Sirena* naviga spre nord, apropiindu-se de insulă, în timp ce soarele se ridica tot mai sus de după vârful sur. Barkbelly băgă de seamă că tremura. Tot corpul îi palpita și durerea era tot mai ascuțită. Vântul îi aducea șoapte pe care sufletul lui putea să le audă tot atât de clar după cum auzea pescărușii țipând deasupra capului. Insula îl chema acasă.

Ascunzătoarea piraților se afla pe o insulă mică la nord-vest de insula Ashenpeake. Bucăți de piatră se rostogoliră de pe stânci și se prăvăliră lângă corabia care se apropia tot mai mult de insulă. Pescărușii se roteau deasupra ei, așteptând resturile care urmau să fie aruncate. Spre uimirea lui Barkbelly, femei și copii se iviră la debarcaderul din golf. Soții și familii despre care nimeni nu îi povestise.

Corabia *Sirena* aruncă ancora, fură coborâte bărcile de transport și pirații vâsliră spre uscat. Sărbătoarea întoarcerii lor acasă putea începe. Bărbații se râseră și se spălară în vreme ce femeile pregătiră de-ale gurii și duseră totul pe plajă. Copiii aprinseră focuri în aer liber și lustruiră felinarele. La lăsarea nopții toate erau gata. Urmară cântece și dansuri, ospățul și bufoneriile, istorisirile și săruturile. Toate se petrecură sub cerul acoperit de stele.

Barkbelly lenevea la debarcader când lordul Fox dădu de el.

— Știu că ai vrea să mergi mai departe, zise el, dar băieții vor avea nevoie de o zi întreagă să descarce corabia. Deci, dacă ai nevoie de bărci, va trebui să mai aștepți până poimâine. Te vor duce băieții și le vor lua și pe Snowbone și pe toate celelalte păpușici la capătul nordic al insulei Ashenpeake, după care se vor întoarce aici. Cum ți se pare?

— Este perfect, spuse Barkbelly. Perfect!

CAPITOLUL 44

Veni și ziua plecării cu o ploaie grozavă și un vânt amarnic. Barkbelly merse să-i vadă pentru ultima dată pe Tanglebeard și pe Griddle și resimți acea durere familiară. „Asta înseamnă să devii matur? Să renunți și să-ți iei rămas-bun? Va fi mereu așa?”

Apoi se întoarse pe plajă, urcă într-una dintre bărci și se înghesui între Blackeye și alt copil. La numai zece zile arătau ca la cinci ani și-l înghionteau să-și facă loc precum cucii într-un cuib.

Snowbone era în barca următoare. Putea să-i vadă ochii strălucind, palizi ca perlele. Când îl văzu, își flutură brațul și-i zâmbi.

Dintr-odată barca începu să fie împinsă pe valuri. Pirații vâsleau la rame, iar plaja se îndepărta. Tanglebeard și Griddle erau acolo și îl salutau. Pleca.

Le mai făcu un singur semn cu mâna și se întoarse. „Este mai bine să te gândești la ceea ce este în fața ta decât la ce ai lăsat în urmă.” Dar ce îl aștepta? Nu avea nici o idee.

Era atât de cufundat în gânduri, încât drumul se termină mai înainte de a-și da seama. Se trezi din visare și văzu plaja.

Era o plajă prelungă, îngustă, cu nisip negru și în spatele ei o pădure fără sfârșit.

Barca atinse nisipul. Pirații coborâră și o traseră pe uscat. Pasagerii coborâră și ei. Rămase numai Barkbelly. Călătorise de atât de departe, așteptase atât de mult acest moment, iar acum era aici... Unul dintre pirați îi întinse mâna. Barkbelly respiră adânc apucă mâna, apoi coborî din barcă și păși pe nisipul negru.

Reușise. Era acasă.

PARTEA A CINCEA
CAPITOLUL 45

— Cât timp crezi că îmi va lua să merg de la un capăt până la celălalt al insulei?

— Nu știu.

— Ghicește!

Barkbelly și Snowbone stăteau pe plaja cea neagră, aruncând pietricelele în valurile care se spărgeau de mal. Se oprise și ploaia și din spatele norilor se întrevedea soarele timid. Totul era proaspăt spălat și încălzit.

Snowbone se gândi scăldat de apă o clipă.

— Dacă mergi drept chiar pe mijlocul insulei, cred că ar lua să zicem... trei săptămâni.

— Da. Asta aș spune și eu, zise Barkbelly.

— Asta gândești să faci? Să traversezi toată insula?

— Nu. Ei bine, poate. Nu sunt foarte sigur. Vreau să-mi găsesc familia adevărată, dar nu știu nici unde sunt, nici *cine* sunt. Nu-mi cunosc nici măcar numele de familie. Snowbone ridică din umeri.

— Dar de ce e așa de important să-ți găsești familia?

— Vreau să îndrept lucrurile. Am fost furat. Au venit negustorii de sclavi și m-au luat de la părinții mei. Vreau să știe că am supraviețuit și să aflu și eu cum sunt ei. Sunt o parte din mine, aceea care lipsește. Vreau să simt că sunt întreg, complet și liniștit.

— Nu simt că-mi lipsește ceva și sunt la fel ca tine.

— Nu, ești încă tânără. Sentimentul acesta crește în tine Ajungi să vezi familii, prieteni care au surori și frați și începi să-ți pui întrebări. Oricum, ce vei face?

— Voi rămâne aici, spuse Snowbone. Voi face o casă în pădure, voi crește, apoi voi ști ce trebuie să fac.

— *Noi?* Te referi și la ceilalți? Vor sta aici cu tine?

— Da.

— Ești sigură?

— Da.

Barkbelly o privi în ochi și știu că avea dreptate.

— Ai grijă de tine, zise el, ridicându-se.

— Și tu!

Apoi Snowbone surâse. Era un zâmbet cald, ca de copil, dar ochii erau mai maturi și mai reci decât pietricelele de pe plajă. În clipa aceea, Barkbelly ar fi sărutat mai degrabă un câine sălbatic decât pe această fată din lemn ciudată și palidă.

Și astfel se îndepărtă, urcă plaja și se îndreptă spre marginea pădurii. Odată ajuns acolo, se mai întoarse o dată să arunce o ultimă privire. Snowbone mai stătea încă la malul mării unde o lăsase, pierdută în vânt și valuri. Se întoarse. Va înfrunta pădurea, o lume tăcută de lumină solară și umbre, mușchi și ferigă.

— Să înceapă căutarea! spuse el și păși în pădure.

CAPITOLUL 46

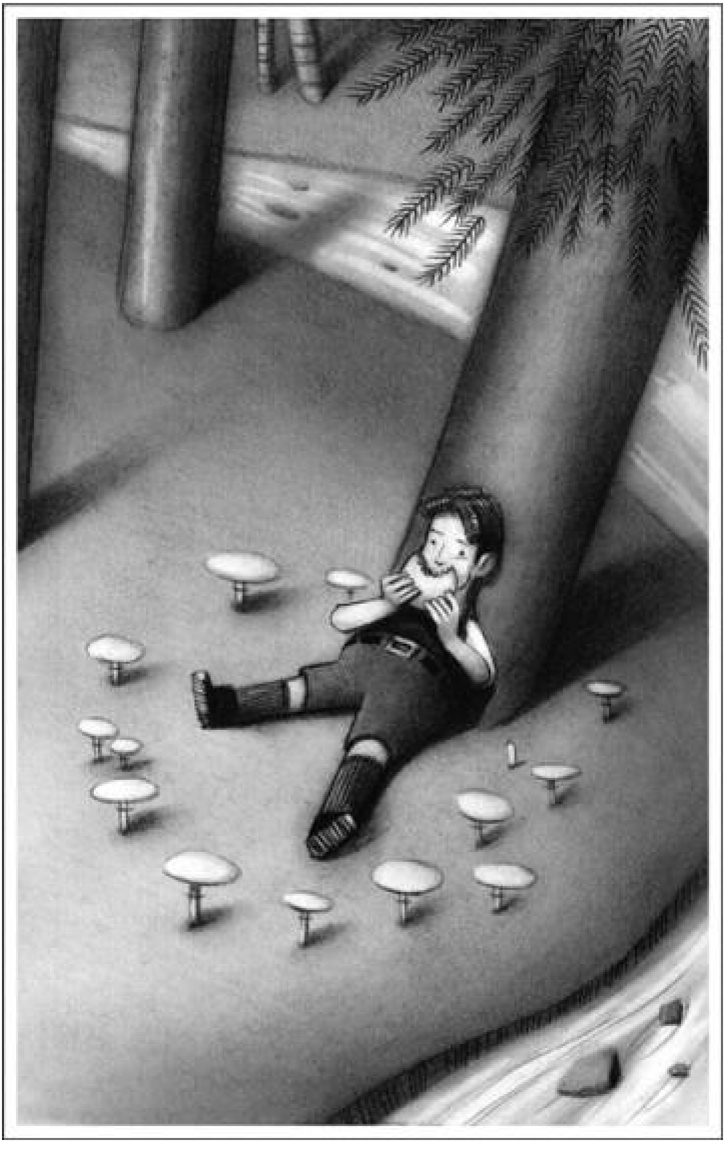

Afundându-se în pădure, Barkbelly se întrebă de ce simțea că îi este atât de familiară. Crescuse în apropierea pădurii Ferny, dar sentimentul acesta era mai presus de acest fapt. Pădurea Ferny era diferită. Abunda de viață. Fiecare frunză ascundea o insectă, fiecare copac o pasăre. Se găseau o mulțime de flori și fructe. Prin comparație, pădurea aceasta era pustie. Totuși, era ceva legat tocmai de această lipsă a viețuitoarelor care i se părea alinător.

În primele ore țopăi printre copaci. După atâta vreme petrecută pe mare uitase cât de minunat era să meargă, să simtă pământul sub picioare. Dar, pe măsură ce ziua trecea, începu să se îngrijoreze. Oare cât de mare o fi pădurea? Se îndrepta spre ieșirea din ea sau spre mijlocul ei? Se pierduse? Cum va supraviețui? Nu era nimic de mâncat, nici nuci, nici fructe, nimic.

Continuă să meargă, dar se făcea tot mai întuneric de la un minut la altul. Se apropia căderea nopții și fără urmă de lumină va pierde și cărarea. Era timpul să se oprească. Se încovrigă la poalele unui pin și privi copacii. Întunericul veni pe tăcute precum o turmă de căprioare. Nu peste mult timp nu mai reuși să vadă nimic, nici măcar propriile cizme. Dar în mod ciudat, odată cu venirea întunericului, începură și zgomotele. Pădurea părea cu totul lipsită de viață în timpul zilei, dar acum... Copite nevăzute traversau pădurea. Boturi răvășeau pământul. Păsări de noapte zburară atât de jos, încât putea să le audă bătând din aripi. Țipete răzbăteau în noapte ori de câte ori ghearele vreunui prădător se înfigeau în blana unei viețuitoare.

Începu să plouă. Barkbelly auzi ploaia ropotind pe coroanele copacilor. Curând picăturile se strecurară printre frunze – *pic, pic, pic* – precum ticăitul unui ceas. Și, cu acest cântec de leagăn, se afundă în somn.

La sosirea dimineții, ploaia deja se oprise. Se trezi și găsi un cerc de ciuperci care crescuseră în jurul lui și se desfată bucuros cu ele. Apoi bău din izvorul din apropiere și porni mai departe.

Cu timpul, văzu lumina soarelui, la început timidă, descriind picățele pe frunze, apoi tot mai puternică. Pădurea se îngusta și curând găsi un luminiș cu un cer fără nori deasupra și o casă în mijloc. Era o casă șubredă din bușteni cu acoperișul din tablă, un horn turtit și o mulțime de cratițe și tigăi legănându-se de streșini. În fața casei, un tinichigiu curăța cuțite.

Tinichigiul își ridică privirea și îi făcu semn cu mâna.

— Salutare! zise el, îmbiindu-l să se apropie. E o zi minunată, nu crezi?

— Așa e, spuse Barkbelly, rămânând pe loc.

— Tocmai mă pregăteam să pun un ibric la foc. Ai vrea o cană de ceai? Tinichigiul puse cuțitul jos. Am luat micul dejun. N-am să te mănânc. Am mâncat o turtă. Haide! Știu că vrei, zise tinichigiul și își lăsă capul într-o parte ca un măcăleandru, și îi zâmbi hoțește.

— Mulțumesc, se hotărî Barkbelly după un moment de ezitare. Ar fi plăcut.

Tinichigiul dispăru în casă, iar Barkbelly îl urmă. Casa avea o singură încăpere cu podeaua de pământ, o masă, două scaune drepte, un fotoliu, un dulap, un pat boțit și o plită mică.

— Ia loc! Simte-te ca acasă, zise tinichigiul, umplu ibricul din găleata de lângă ușă și-l puse pe plită. Numele meu e Figgis. Ție cum ți se spune?

— Barkbelly.

— Chiar așa? Ce nume formidabil! Deschise dulapul și scoase o tartă mare cu fructe. Am făcut-o chiar eu.

Tinichigiul tăie felii groase și în acest răstimp Barkbelly îl prinse de braț.

— *Ești din lemn!*

— Sunt, răspunse acesta. Dar și tu ești la fel. Ce vrei să spui?

— *Ești bărbat!*

— Da, așa eram ultima dată când m-am uitat. Începi să mă îngrijorezi.

— N-am mai văzut un bărbat din lemn până acum.

Figgis se așeză și-l privi atent pe Barkbelly.

— Cum se poate așa ceva pe o insulă plină de oameni de lemn?

— E o poveste lungă.

— Am urechi lungi, zise tinichigiul.

— Nu vei vrea să o asculți pe asta.

— Ba da, dar numai cu o cană de ceai înaintea mea pe masă. Așteaptă până se face ceaiul.

Pregăti ceaiul și scoase două căni. Unse tarta cu unt și găsi două farfurii. Își trase scaunul și se așeză confortabil.

— Acum poți să începi.

Astfel, Barkbelly îi spuse povestea lui despre Pumbleditch, Tything, timpul petrecut la circ, apoi pe corabia *Speranța...* Figgis îl ascultă ca un copil și, când termină, abia dacă mai putu scoate un cuvânt.

— Ah... bine! Deci asta e... asta e o poveste extraordinară! Chiar este! Și știi ce-mi place la ea? Încă nu s-a sfârșit. Mai trebuie să-ți găsești familia.

— Așa e, dar nu știu cum îi voi găsi. Nu știu cine sunt.

— Dă-mi mâna ta!

— Ce?

— Dă-mi mâna. Nu, nu așa! Așa!

Tinichigiul își ridică mâna cu palma spre Barkbelly. Făcu și el la fel și tinichigiul întinse mâna spre el până ce degetele lor se atinseră. Barkbelly rămase fără grai. Simți furnicături în degete. Era o senzație ciudată, nici plăcută, nici neplăcută, ci amândouă deodată. Simțea ca niște urzicături. Deodată Figgis îndepărtă mâna și privi lung la mâna lui Barkbelly.

— Nu ești un Figgis, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Privește-ți mâna.

Barkbelly privi. Toată încrengătura de nervuri strălucea. Ornamentul fin de linii devenise o hartă precisă reliefată cu vârtejuri și înflorituri.

— Acum uită-te la a mea. Ce vezi?

— E la fel, spuse Barkbelly. Se observă toate liniile și marcajele de parcă le-ar fi pictat cineva.

— Și ce culoare a folosit pictorul?

Barkbelly privi mai atent.

— Maro.

— Exact, zise Figgis. Dacă ai fi fost un Figgis ca mine, ar fi fost verde.

— Deci nu fac parte din familia ta?

— Mai mult decât atât. Nu ești nici măcar unul din clanul meu.

— Nu înțeleg.

— Nici nu mă așteptam să pricepi, fiind străin de lucrurile acestea. Trebuie să-ți explic puțin. Vrei să încerc?

Barkbelly încuviință.

— Ei bine, să vedem... Acum mult, mult timp, s-au născut strămoșii noștri. Au ieșit din pământ și au crescut, și s-au înmulțit. Cum erau ei nouă la număr, unul dintre ei a rămas fără pereche, iar asta a dus la tot felul de complicații, după cum cred că îți închipui și tu. Dar, într-un târziu, s-a găsit o soluție, spre ușurarea tuturor. Oricum, ce vreau să spun este că fiecare locuitor din Ashenpeake este un descendent al celor nouă. Prin urmare, sunt nouă clanuri. Toți descendenții lui Fig fac parte din clanul Figgis, așa ca mine. Urmașii lui Pel aparțin clanului Pellan și așa mai departe. Acum știm că nu ești un Figgis, deci trebuie să ții de unul dintre celelalte opt clanuri.

— Și poți spune în ce clan e fiecare după desenul de pe mână?

— Da. Sunt nouă desene diferite, una pentru fiecare clan.

— Am o întrebare. Spui că fiecare e urmașul *unuia* dintre strămoși, dar se știe că ești urmașul a *doi,* mamă și tată? Atunci de ce e un singur tip de desen pe mână când ar trebui să fie două?

— E o întrebare genială! Și e și complicată în același timp. Să privim lucrurile altfel. Imaginează-ți cerul cu soarele strălucind pe bolta lui. Poți să vezi soarele, dar când apare un nor și îl acoperă nu-l mai vezi. Unde e atunci?

— E tot acolo, ascuns după nor.

— Exact, e tot acolo mai puternic decât a fost vreodată, doar că nu poți să-l vezi. La fel e și cu modelul din palmă. Semnele unui strămoș le acoperă pe ale altuia așa cum un nor acoperă soarele. Deci, chiar dacă urmașii au semnele a doi strămoși, numai unul se va vedea pe mâinile lor. Așa nu au apărut încurcături. Semnele lui Fig le-au acoperit pe cele ale lui Pel, dar cele ale lui Pel le acoperiseră pe ale lui Kip. Înțelegi ce vreau să spun? Așa au supraviețuit toate cele nouă.

Barkbelly se gândi preț de o clipă.

— Așadar, dacă un *Figgis* se căsătorește cu o *Pellan* și au un copil, copilul este un *Figgis?* Corect?

— Nu.

— Nu? Dar trebuie să fie! Fig acoperă Pel. Tu ai spus asta!

Figgis îi scutură capul.

— Ai dreptate teoretic, dar... Aici lucrurile se complică! Strămoșii au avut copii și aceștia au avut alți copii la rândul lor. Timp de sute, ba chiar de *mii* de ani, oamenii s-au căsătorit între clanuri și au avut copii. Dar după aceea s-a petrecut un lucru ciudat: copiii n-au mai ieșit din ouă. Era ciudat, dar nu se întâmpla asta cu toate ouăle. Dacă un ou avea părinții din același clan era totul în ordine și ieșea din ou, dar dacă avea părinți din clanuri diferite nu mai ieșea din ou. Nimeni nu știa care era cauza. Era ca o ciumă venită peste noapte care se răspândea pe toată insula și nu am scăpat de ea. Acum, dacă vrei să ai copii, trebuie să te căsătorești cu cineva din clanul tău.

— Asta e îngrozitor, spuse Barkbelly.

— Da, într-adevăr. Dar așa e mult mai simplu pentru tine.

— Pentru că te vor interesa doar aceia din clanul tău. Gândește-te la asta! Dacă ai fi un Kip să spunem, atunci părinții tăi sunt amândoi din clanul Kippans, la fel și bunicii tăi. Deci poți uita de ceilalți...

— Din celelalte opt clanuri.

Figgis zâmbi.

— Te-ai prins! Acum, mai pui ibricul la foc pentru mine? Trebuie să plec.

Tinichigiul dispăru în grădină. Barkbelly umplu iar ibricul și îl puse la fiert. Figgis îi dăduse atât de mult de gândit! Doar că mai era ceva...

— Figgis, spuse el când acesta se întoarse, închizându-și pantalonii. Cum pot să-mi găsesc familia dacă nu-mi știu numele?

— Nu poți.

Barkbelly rămase stană de piatra. Dintr-odată parcă se prăbușise tavanul peste el... o mână uriașă plutea deasupra lui pe cer ținând un ciocan, ciocanul coborî tot mai jos și-l făcu una cu pământul.

— *Nu pot să-mi găsesc familia?*

— Nu, zise Figgis, turnându-și ceaiul. Dar poți să-ți găsești mama. Să sperăm că este încă alături de familia ta.

Barkbelly se prăbuși la loc în scaunul lui. Figgis parcă vorbea în șarade.

— Te-am speriat puțin, nu-i așa? Haide! Mai ia puțin ceai!

Barkbelly acceptă încă o cană și o bău pe nerăsuflate.

— Cum pot să-mi găsesc mama? întrebă el la sfârșit.

— Cu mâna ta. Ține minte! Dacă semnele din palma ta devin maro, atunci e vorba de cineva dintr-un alt clan. Dacă devin verzi, este cineva din clanul *tău,* dar dacă devin *negre,* atunci e mama ta.

— Atât de simplu e? Figgis încuviință.

— Ce drăcie!

CAPITOLUL 47

Barkbelly se trezi în zăngănit de tigăi și miros de terci de ovăz.

— Micul dejun e gata! zise Figgis punând cu polonicul mult terci în două castroane. Miere sau zahăr?

— Miere, te rog!

Figgis scoase din dulap un urcior de pământ.

— Este de la albinele mele, zise el, ținându-l ca pe un trofeu. Nu vei gusta o miere mai bună. Deschise urciorul și o mireasmă bogată de trifoi umplu camera. Ai dormit bine?

— Nu știu, spuse Barkbelly, alăturându-i-se la masă. Am avut vise ciudate și încă mă simt obosit, dar îmi voi reveni când am să încep să merg. Sunt sigur de asta.

— Deci mergi mai departe?

— Da, sigur. Te supără asta? Mi-ar plăcea mult să rămân. Chiar mi-ar plăcea, pentru că sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le aflu, dar trebuie să merg mai departe.

— Bineînțeles că trebuie. Ești născut să fii un aventurier. Pot să-mi dau seama de asta. Nu ești ca mine. Eu merg în oraș să vând oale și tigăi și mi se pare că e destul de departe. Prefer un scaun, un ibric și un pat confortabil.

— Mai e un lucru pe care aș vrea să-l știu mai înainte de a pleca.

— Oh, nu mă provoca din nou! Am să turui până-mi iese limba de un cot dacă nu mă oprești.

— Nu, e doar ceva mărunt. Toți cei din clanul tău se numesc Figgis?

— Nu. Ne-am încurca. Eu mă numesc Figgis pentru că la școală eram singurul Figgis. Așa m-au numit de la bun început și ăsta a rămas numele meu.

— Ah, înțeleg. Eram curios numai.

— Bineînțeles că da. Și asta îmi place la tine. Te întrebi mereu câte ceva. Unii privesc, dar nu văd, aud, dar nu ascultă și acceptă totul fără să întrebe nimic. Pentru tine va exista mereu o întrebare de pus: unde, când, ce sau cine, dar mai presus de toate va fi întrebarea *de ce.* E cea mai valoroasă, pentru că atunci când vei obosi te va împinge de la spate, când îți va fi foame, te va hrăni, când vei fi pierdut, va lumina în întuneric precum un felinar și te va duce oricât de departe vei avea nevoie să ajungi... Vrei să iei cu tine niște sandviciuri?

— Da, aș vrea. Mulțumesc!

Și astfel, înarmat cu brânză și niște sandviciuri zdravene, Barkbelly își continuă drumul. Figgis îl salută la despărțire și-i ură mult noroc. Barkbelly îi promise că se va întoarce și speră să se țină de cuvânt.

„Dacă toți locuitorii insulei Ashenpeake sunt la fel de buni ca Figgis, va fi destul de ușor”, își spuse pentru sine în timp ce se întoarse către pădurea cea întunecată. Dar nu erau toți așa.

CAPITOLUL 48

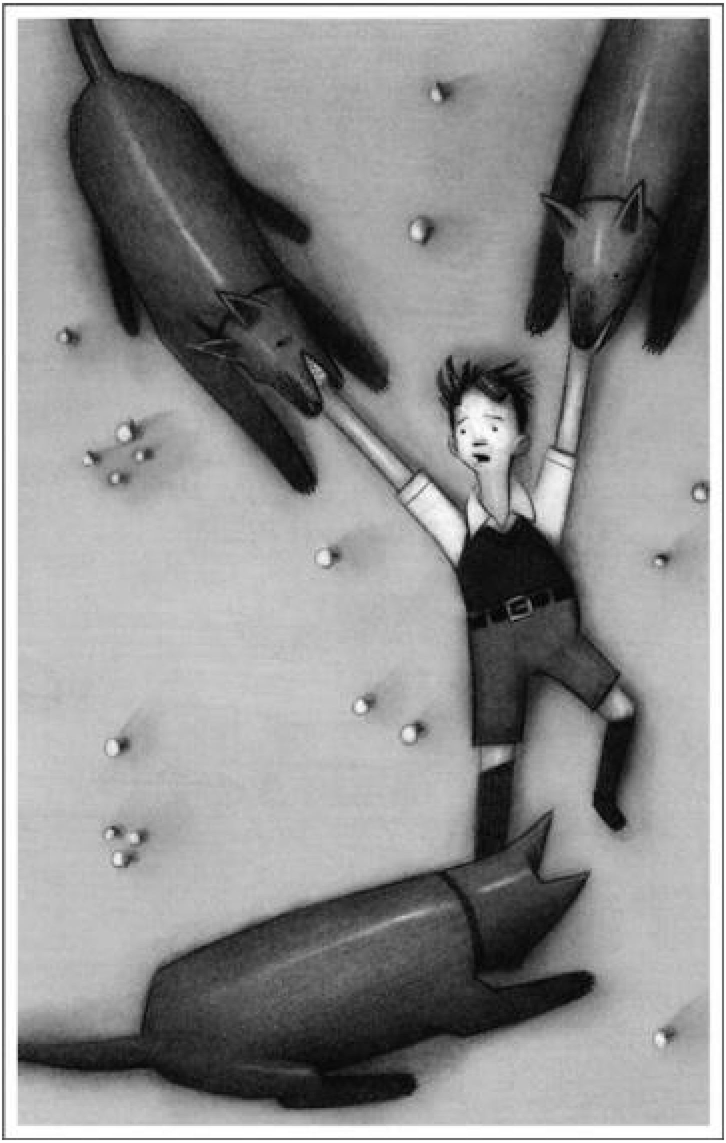

Primul lucru pe care Barkbelly îl observă când ieși din pădure nu fu râul sau drumul sau șoaptele câmpului de porumb, ci ferma cu acoperișul roșu, modest și hornul pufăind. Simpla ei priveliște îl însufleți și, cu zâmbetul pe chip, se îndreptă spre ea.

Dar nu ajunse la ea. Din curte ieși un bărbat și țipă ceva ce nu reuși să audă și trei câini uriași se iviră de nicăieri și alergară spre el. Barkbelly rămase înmărmurit. Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă. Înaintau mai repede decât ar fi crezut. Cu siguranță nu vor să...

— AOLEU!

Câinii se năpustiră asupra lui de parcă ar fi fost un monstru cu trei capete și-l puseră la pământ. Dintr-odată se zvârcolea pe pământ cu fiarele acelea urcate pe el. Era un vălmășag de blană, carne, pântece și labe, limbi, respirații, boturi și fălci. Mușcară și mârâiră. Îl zgâlțâiră ca pe o oaie, își afundară dinții în el. Avea un câine pe fiecare braț și unul pe un picior prins ca o lipitoare. Nu simți nici o durere, doar șoc și uimirea că se întâmplă așa ceva. De ce îi asmuțise omul acela asupra lui? De ce? Nu făcuse nimic greșit.

Cu gândul acesta, șocul se transformă în mânie. Respiră adânc, își încleșta pumnii, își adună toată puterea, încordă mușchii și lovi mai puternic decât lovise vreodată. Primul câine zbură prin aer și ateriză ca un sac de cartofi. Barkbelly se ridică. Își smuci un braț, iar al doilea câine sări cât colo și lovi pământul cu un scheunat înspăimântător. Lovi din nou și al treilea câine răscoli iarba, se izbi de gard și căzu într-un hârb distrus.

— Haideți! țipă el, făcându-le semn câinilor să se întoarcă. Haideți, câini râioși! Ce mai așteptați?

Câinii îl priviră fix, cu gurile deschise ca niște răni, gâfâind de durere. Făcu un pas către unul dintre ei. Acesta își coborî capul și se îndepărtă ușor la o distanță mai sigură de el, privindu-l pe Barkbelly cu coada ochiului lui galben. Apoi, o șterse cu coada între picioare, iar ceilalți doi îl urmară.

— Lașilor, mârâi Barkbelly și porni mai departe.

Barkbelly nu se descurcă mai bine la următoarea fermă. Fermierul nu asmuți câinii asupra lui, dar îl amenință. La cea de-a treia fermă, nevasta fermierului azvârli cu pietre și îi încuraja pe copiii ei să procedeze la fel.

Tocmai când își pierduse și ultima speranță de a găsi o primire călduroasă, o întâlni pe Tansy Furlow.

Când Barkbelly o văzu pentru prima dată, stătea în grădină, despăturind o bucată imensă de stofă. Îl observase trecând și îi zâmbise. Stofa avea un crab auriu cusut pe ea, o creatură uriașă cu niște clești mari cât să prindă un băiat.

În timp ce Barkbelly o privi, femeia deschise cutia, scoase o stea argintie și o prinse între cleștii crabului.

— Așa, spuse ea. Cred că e drept. Se întinse după cutia ei de cusut. Pe verandă găsești limonada proaspătă dacă vrei, zise ea punând ață în ac. Poți să-mi ții de urât în timp ce cos.

Barkbelly își turnă un pahar cu limonada și se așeză lângă ea în grădină. Peste puțin timp vorbeau ca niște prieteni vechi, iar când Tansy descoperi că este un străin pe insulă, îi spuse cu ce se ocupă.

— Locuitorii insulei adoră steagurile. Clanurile au drapele, la fel și familiile... orașele, satele... toți au! Sunt destul de excentrice. Oamenii nu vor dungi, ci simboluri: un soare, o lună, semilune, frunze, scoici, stele... Le am pe toate. Gata! Tăie capătul aței, așeză acul înapoi în cutia pentru cusut și începu să plieze steagul. Așa îmi câștig traiul. Nu e prea *mult,* dar îmi ajunge. Nu e nimeni bogat în Ashenpeake. Chiar și fermierii fac eforturi să supraviețuiască. Nu ți-ar veni să crezi, dar..,

Tansy continuă să vorbească, dar Barkbelly nu o asculta. Era bucuros să-i audă vocea. Îl dezmierda și-l mângâia. Nu-și dorea să plece, pentru că se simțea ca acasă. „Nu, nu poate fi ea.”

O privi cu atenție. Arăta destul de în vârstă. Pielea ei avea exact aceeași nuanță. Îi privi părul... ochii... înălțimea. Mintea i se lumină și rămase fără suflare. Vocea aceea... zâmbetul acela...

— Din ce clan ești? întrebă el deodată.

Tansy se opri în timp ce împături un steag și-l privi îndelung.

— Din clanul Eddar. Dar de ce întrebi?

— Nu știu care este clanul de care aparțin.

— Oh, sărăcuțul de tine! strigă Tansy și scăpă steagul din mâini, se grăbi către el și-l îmbrățișă. Trebuie să aflăm.

Își ridică palma. Barkbelly respiră profund și ridică și palma lui. Furnicăturile se unduiră în sus pe brațul lui. O privi pe Tansy care își apropiase ochii de palma lui. Zâmbi, dar după aceea își îndepărtă mâna și spuse:

— Nu ești din clanul Eddar.

— Nu, zise Barkbelly, privindu-și palma maro. Putea să-l audă pe Rubek în mintea lui: „Aceasta nu este nicio poveste, nicio carte. Pentru mulți oameni nu se termină cu: «Au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.» Poate că nu se va termina așa nici pentru tine”.

Dintr-odată Rubek părea să aibă dreptate.

CAPITOLUL 49

Tansy era îngrijorată în privința oaspetelui ei. Barkbelly abia dacă mai scosese un cuvânt de când cu povestea mâinilor. Îl adusese înăuntru și-i pregătise cina. Îi oferise un pat pentru noapte, iar el primise invitația, dar rămăsese tăcut, prea tăcut pentru un băiat de vârsta lui.

— Nu contează atât de mult dacă nu ești un Eddar. Toate clanurile sunt bune.

— Știu, zise Barkbelly și se strâmbă pentru a-și stăvili lacrimile, dar fără folos. Umerii începură să-i tremure și cu un pufnit îl podidi plânsul.

Erau lacrimi mari, sărate, care cădeau de pe nasul lui și se zdrobeau de masă.

— Îmi cer scuze, zise el. Urăsc să fac asta. Sunt așa un plângăcios!

— Nu-ți face griji pentru asta! Descarcă-te! După ce termini, îmi poți spune despre ce este vorba. Asta dacă vrei să-mi spui.

Barkbelly îi povesti totul și se simți mult mai bine.

— Va fi foarte greu să-mi găsesc familia, spuse el, mai ales că oamenii de pe aici sunt atât de ostili. Nici măcar nu pot să-i salut.

— Nu sunt ostili. Sunt doar speriați. Negustorii de sclavi au trecut pe aici săptămâna trecută.

— Nu!

— Oh, da. I-a văzut vecina mea. Erau o bandă întreagă și se îndreptau spre est. Ea spunea că aveau o căruță plină cu lăzi.

— Dar eu eram singur și, privește-mă, arăt ca un traficant de sclavi? Sunt doar un băiat și sunt din lemn.

— Ei bine, negustorii folosesc băieți drept iscoade. Iar în ceea ce privește faptul că ești din lemn... mi-e rușine să-ți spun, dar unii negustori chiar sunt din lemn. Oamenii sunt speriați. Poți înțelege asta, nu-i așa? Nu sunt prea încrezători acum.

— *Tu* ai încredere în mine.

— Nu am niciun ou.

O tăcere aspră cuprinse camera. Tansy frământa o linguriță în mână. Chipul ei era la fel de întunecat precum câmpurile iarna.

— M-am căsătorit cu un Kippan, zise ea într-un târziu, așa că nu am avut copii.

— Unde e el acum?

— A murit.

Barkbelly își dori să n-o fi întrebat.

— A murit într-un incendiu.

— *Cu adevărat?*

Tansy îi aruncă o privire bizară și el își dori să nu fi părut atât de interesat de răspuns, dar era foarte curios să afle mai multe. Și-ar fi dorit să-l întrebe asta pe Figgis: cum mor cei din Ashenpeake și când. Ei bine, acum știa ceva: focul *era* fatal, așa cum se așteptase. Oh, cât de mult își dori să o poată întreba mai multe, dar, văzându-i chipul îndurerat, nu mai îndrăzni. Schimbă subiectul.

— Ceea ce mă îngrijorează este mărimea insulei, zise el. Nu știu unde să încep căutările. Familia mea poate fi oriunde.

— Este adevărat, dar se prea poate să locuiască în peninsula sudică.

Spre ușurarea lui Barkbelly, părea să se învioreze. Deschise un sertar al mesei de bucătărie, scoase un creion, o bucată de hârtie și începu să deseneze.

— Aceasta este insula. Noi suntem aici, spuse ea și făcu un semn în mijlocul insulei, aproape de vârf. Aici este chiar muntele Ashenpeake. Marcă muntele, la jumătatea drumului spre coasta de vest. Iar aici e Kessel.

— Am văzut portul Kessel, pe drumul care ducea aici.

— Sigur că da. Este cel mai mare oraș de pe insulă. Nu poți să-l ratezi. Ai văzut steagul pe care l-am cusut mai devreme, cel cu steaua și crabul? Este un steag pentru Kessel. Aparține portului. Au mereu unul la capătul cheiului, iar vântul îl smucește atât de tare, încât au nevoie de unul nou în fiecare un. Oricum, aici e Kessel, iar acesta e portul principal. Dar negustorii de sclavi trec prin alt loc: capătul Spittel, care se află aici jos, arătă ea cel mai sudic punct al insulei, în peninsula sudică. Iar această părticică de insulă din colțul de sud-est al insulei este locul în care fac ei comerț. Aici aș căuta eu dacă aș fi în locul tău.

— Dar trebuie să fie mii de femei care locuiesc acolo. Chiar dacă oamenii ar fi prietenoși...

— Sunt prietenoși! Crede-mă! Teama aceasta e ceva

— Cum voi putea să ating mâinile a mii de femei? Sunt cu totul străine de mine. Vor crede că sunt nebun.

— Va trebui să fii fermecător, să vorbești cu ele. Locuitorii acestei insule adoră să vorbească. Spune-le că vizitezi insula și vrei să-ți găsești membrii clanului tău. Este cel mai chibzuit lucru. După ce vei ști din ce clan faci parte, vei putea spune: „Sunt un Kippan, sau orice altceva, tu ce ești?” Dacă nu vă potriviți, poți să le urezi o zi bună, iar dacă *se potrivesc,* ia-le mâna între mâinile tale și scutur-o în semn de rămas-bun. Poți să le spui: „A fost o plăcere să discut cu tine” sau ceva asemănător. Continuă să vorbești până creezi o legătură strânsă. Asta e important. Apoi, lasă-i să se îndepărteze și privește-ți mâna. Semnele nu vor fi la fel de strălucitoare printr-o atingere formală, dar va fi îndeajuns pentru a-ți da seama dacă e cine te interesează pe tine. Iar dacă nu este mama ta, mergi la următoarea femeie.

— Și la următoarea și tot așa. Ar putea să dureze luni de zile.

— Ți-ar putea lua ani, spuse Tansy. S-ar putea să n-o găsești niciodată.

— Ba nu, am s-o găsesc. Dacă este acolo, trebuie s-o găsesc. Îți promit.

CAPITOLUL 50

Barkbelly porni mai departe prin soarele amiezii. Trecuseră două zile de la întâlnirea cu Tansy și de atunci abia dacă mai văzuse pe altcineva. Erau puține ferme și era precaut când se apropia de ele, în ciuda asigurării primite de la Tansy că locuitorii din Ashenpeake sunt prietenoși.

Drumul îl ducea către o dumbravă. I-ar fi prins bine răcoarea. Acolo găsi o colibă cu hornul ridicându-se deasupra bolții frunzelor. Trebuia să fie precaut. Păși în răcoarea bolții și auzi un sunet de apă curgătoare. Drumul își croia meandrele peste un pod de piatră cu o apă curgătoare clipocind dedesubtul lui.

Barkbelly coborî până la malul apei și bău cu nesaț. Apoi își spălă mâinile și fața. Se pregătea să se descalțe când auzi un chicotit. Doi copii, o fată și un băiat, stăteau la umbra podului. După cum ghici, băiatul era mai tânăr decât el, – poate doar cu câteva luni, iar fata era și mai tânără, un copil, Barkbelly avu o idee.

— Vreți să jucați un joc? zise el.

Băiatul făcu un semn afirmativ.

— Grozav! spuse Barkbelly și se cațără pe pietrele de lângă el. Să ne jucăm de-a atingerea, spuse el, și-și flutură degetele în aer.

Băiatul îl imită zâmbind. Barkbelly îi apucă mâna și se atinseră.

— Simt furnicături, zise băiatul și râse. Barkbelly încuviință, apoi respiră profund și-și trase mâna deoparte.

— Maro! zise băiatul și râse iar.

— Din ce clan ești? Băiatul nu-l asculta. Ținea mâna fetei și-i atingea degetele.

— Din ce clan ești? Iar nu primi nici un răspuns.

— Furnicături! strigă fata. Furnicături! Barkbelly se întoarse cu disperare.

— Maro! țipă băiatul.

„Maro?”

— Trebuia să fie verde, spuse Barkbelly, întorcându-se. Este sora ta.

— Nu! scânci băiatul. Ești un neghiob! Nu e sora mea. Este prietena mea.

Lui Barkbelly îi zvâcni inima în piept.

— Dă-mi mâna ta! îi spuse fetei. Așa! Îi atinse degetele.

— Furnicături! strigă fata. Furnicături! Furnicături! Furnicături!

Barkbelly ridică palma și o privi. Era verde, de un verde ca frunzele.

Modelul de pe palmă era incredibil de clar. Strălucea fiecare linie, fiecare vârtej, spirală și înfloritură.

— Din ce clan ești?

— Furnicături! spuse iar fata. Din nou! Din nou!

— Din clan e ea? îl întrebă pe băiat. Băiatul se încruntă.

— *Trebuie* să știi!

Băiatul clătină din cap. Barkbelly o prinse pe fată de brațe.

— Din ce clan ești?

Începuse să o scuture. „CE ARE?” Fata îl privi încremenită ca un iepure.

— *Din ce clan ești?*

Fața ei micuță se schimonosi, trase în piept tot aerul din jurul ei și strigă:

— TATA!

— Îmi cer scuze! Îmi pare rău! zise Barkbelly cu disperare încercând să o calmeze. Voiam doar să știu.

— *Tata!*

Dintr-odată Barkbelly fu înhățat de la spate și aruncat în apa curgătoare. La început se zbătu, apoi se răsuci. Scuipă o gură de noroi și aruncă o căutătură cruntă omului de deasupra lui.

— CE CREZI CĂ FACI, BĂIETE?

— Încercam doar să o întreb ceva.

— Are doar trei zile! Nu știe nimic!

— Dar eu doar voiam...

— Știu ce vrei! Am auzit și noi zvonurile. Negustorii de sclavi nu mai pot obține destule ouă și acum ne fură copiii mici. Lucrezi pentru ei, nu-i așa? Mergi înaintea lor, adulmecând și punând întrebări. Ei bine, nu îmi vei lua fiica! Numai peste cadavrul meu! Deci pleacă de aici! Luă o mână de pietre și i le aruncă în față. Pleacă înainte să te alung eu în bătaie!

Barkbelly se clătină pe picioare. Un ochi îl ustura din cauza unei pietricele care îl zgâriase.

— Haide! Dacă nu pleci jur că te pocnesc peste față. Nasul tău nu va rezista pumnului celui dintâi dintre Pellani.

Barkbelly ieși din râu împleticindu-se, se clătină peste pod și începu să alerge. Ochiul îi lacrima.

Voia să îl spele, dar nu se putea opri. Nu încă.

Alergă până ajunse la alt pod, apoi părăsi drumul și se aruncă în umbrele dinapoia lui.

”A fost o bătaie urâtă, își spuse spălându-și ochiul. A aruncat cu pietre. Dacă ar fi dat un pumn, l-aș fi văzut venind.”

Se hotărî să se odihnească puțin. Știa că e în stare de șoc. Începuse să râdă de situație, deși nu era amuzant.

„Dacă nu pleci jur că te pocnesc peste față!” își spuse imitând tonul grosolan al bărbatului. Nasul tău nu va rezista pumnului celui dintâi dintre Pellani.

I se opri respirația. *„Pellan?"* Inima începu să-i bată tare în piept. „ *Gândește-te bine.”* Bărbatul a spus că fetița era a lui... dar ar trebui să fie din același clan: Pellan. Iar el era din același clan cu fata. Barkbelly se sprijini de pod.

— Măi să fie, zise el. Sunt un Pellan.

CAPITOLUL 51

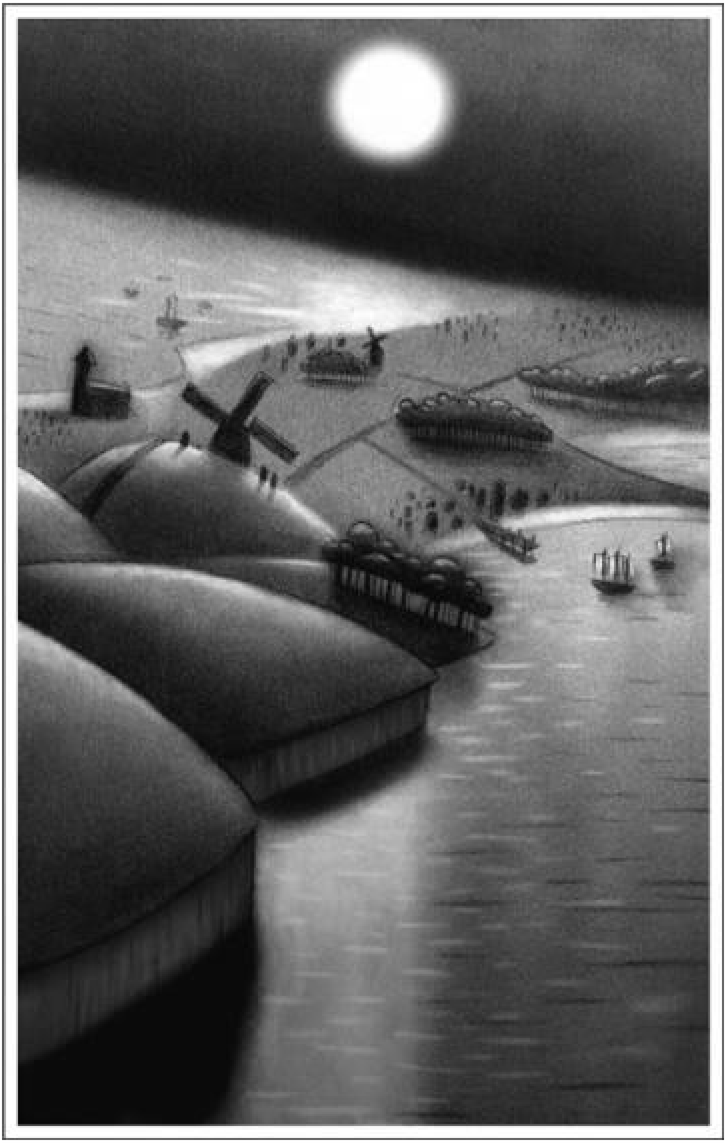

Barkbelly călători mai departe și-și croi drum către sud. Acum știa din ce clan provine, deci putea să urmeze sfatul lui Tansy. În fiecare sat, fiecare cătun, fiecare fermă sau colibă singuratică, îi spunea același lucru fiecărei drumețe pe care o întâlnea: „Bună ziua! Puteți să mă ajutați? Sunt un vizitator pe insulă și m-aș bucura nespus să întâlnesc membri ai clanului meu. Sunteți cumva din clanul Pellan?” De obicei funcționa. Tansy avusese dreptate: locuitorii din Ashenpeake erau prietenoși. Cei din nord erau doar speriați. Cu cât mergea mai în sud, unde negustorii erau oameni obișnuiți ai locului, localnicii erau incredibil de calzi. Femeile sporovăiau ca papagalii sperând să afle tot felul de lucruri despre lumea de prin alte părți. Dacă nu erau din clanul Pellan, îl trimiteau către o casă unde locuiau membri ai clanului, iar dacă erau îi strângeau mâna și îl invitau deseori să bea ceai cu ei.

Dar zilele deveniră luni, iar Barkbelly începu să-și piardă entuziasmul. Discuțiile lui deveneau tot mai lungi încercând să întârzie strângerea de mână și temându-se de o altă palmă cu însemne verzi. Uneori nu mai suporta să-și privească palma după aceea. Durerea lui era pictată acolo în modelul acela al nereușitei. Dar continuă să meargă mai departe.

Într-o zi, se lumină la față pe neașteptate.

Cutreiera fără țintă cu capul plecat și mâinile în buzunare, când ridică privirea și își spuse: „Grozav! Chiar e minunat! Mi-e foame, sunt obosit, am o gaură în gheată și mai trebuie să urc și un deal. Ziua nu putea să meargă mai bine”.

Merse mai departe blestemându-și nenorocul pe măsură ce înainta. Dar când ajunse în vârf, uită pe dată toate problemele. Acolo, întinsă înaintea lui precum harta unei comori, se afla peninsula sudică. Era prelungă, atât de alungită, încât nu-i putea vedea capătul. În schimb, putea să vadă ambele coaste și corăbiile îndepărtate de pe mare, un sat risipit și crânguri sălbatice, multe mori de vânt și drumuri drepte care brăzdau pământul.

Fu atât de captivat de priveliște, încât rămase pe deal până la căderea serii. Voia să se uite cum se târăsc umbrele pe pământul acela, să vadă luminile pâlpâind în jurul coastei ca un colier. La această priveliște trăi un sentiment apropiat de fericire.

În strălucirea uneia dintre acele felinare stătea familia lui.

CAPITOLUL 52

„Este o zi de diamant! își spuse Barkbelly în sinea lui. Strălucește! E luminoasă și senină. Perfect!” Cercetase peninsula în decursul a cinci zile. O dezamăgire după alta, dar vremea minunată îl încuraja. În acel moment, mergea agale pe o cărăruie pietroasă. Rânji către vacile de pe câmpul alăturat, dădu bobârnace capetelor unor ciulini, dar un singur lucru îl preocupa. Corabia aceea care naviga spre orizont... oare ce ducea? Capătul Spittel era aproape... Încercă să se gândească la acest lucru și-și îndreptă atenția către drumul dinaintea lui. O femeie se apropia ținând pe braț un coș imens de nuiele.

„Poate fi o corabie a negustorilor de sclavi?” Privi din nou vasul. Era un cliper. „Are trei catarge, e rapid... ar fi corabia perfectă pentru un drum fulger la Farrago. Ar putea depăși orice.”

Era atât de cufundat în gânduri, încât nu observă taurul care trecu prin gardul din spatele lui, dar auzi strigătul fermierului:

— Fii atent!

Din senin taurul fugi pe lângă el într-o rafală de copite și coarne și coborî pe cărare către femeia cu coșul, dar ea nu-l văzu venind, pentru că se aplecase să culeagă flori, și așa o lovi în spate. Ea căzu într-o parte și coșul în alta. Femeia pluti prin văzduh ca un fulg și dispăru dincolo de vârful stâncii.

— Valeu! strigă Barkbelly și alergă acolo unde căzuse și privi peste vârf.

Văzu o mulțime de pescăruși care țipau, se roteau, care se lansau cu capul în jos, dar văzu și valuri jos de tot făcând spumă și murmurând când se loveau de stânci. În mod miraculos, femeia era tot acolo, bălăbănindu-se cu disperare agățată de un copac bătut de vânt. Când îl văzu, speranța flutură în ochii ei ca o molie într-un borcan cu gem.

— Ajută-mă! Te rog! Ajută-mă!

Barkbelly se lăsă la pământ și înaintă târâș. Ajunse cât de jos putu, întinse mâna și o trase înapoi.

„N-am să pot să o ajut. Mă va trage după ea.”

— Ajută-mă! spuse iar femeia întinzând o mână spre el. Era cât pe ce să zică: „Nu pot”, când își simți picioarele înșfăcate, și auzi un bărbat spunând:

— Te-am prins, băiete!

Astfel, se lăsă iar în jos, își întinse degetele și prinse mâna femeii.

— *TRAGE!* îi strigă bărbatului de deasupra, iar acesta trase tot mai mult până ce amândoi ajunseră în siguranță sus, încă ținându-se strâns.

— Mulțumesc! zise femeia. Mulțumesc!

— Cu plăcere, răspunse Barkbelly și se ridică precaut în picioare.

Ah! Îl dureau toate. Se întinsese așa de mult de putea jura că e mai înalt. Simți furnicături îngrozitoare în brațul drept de sus până jos.

— Uită-te la hainele tale! zise fermierul. Mama ta o să te certe!

— Dacă vrea să mă certe, spuse Barkbelly cu repeziciune, poate să o facă acum! Își privea încremenit palma. Se făcuse neagră.

CAPITOLUL 53

— *Mamă?*

Femeia nu-i spuse nimic. Nu-l asculta. Se agita pentru o ruptură a fustei.

— *Mamă?* Barkbelly o prinse de braț. *Ești mama mea?*

— Nu, spuse femeia. Nu te-am mai văzut niciodată până acum.

Barkbelly îi prinse mâna. Modelul din palma ei deveni negru ca melasa.

— Atunci cum explici asta? spuse el, ridicându-i palma înaintea ochilor. Și asta? Îi arătă și palma lui înnegrită.

— Cine ești tu? întrebă femeia nervoasă. Cum ai ajuns aici?

— Cu o corabie. Trebuia să te găsesc. Sunt fiul tău, Barkbelly.

Femeia își retrase mâna și o legănă în treacăt. Se întoarse și privi către mare. Căuta răspunsuri pe care nu le găsi.

— Nu știu ce să spun, spuse ea într-un târziu. Nu mi s-a mai întâmplat pana acum. Nu știu ce să fac.

Barkbelly voi să-i dea timp de gândire, dar și mintea lui era plină de întrebări.

— Ai o familie? întrebă el. Femeia încuviință.

— Am frați? Surori? Femeia aprobă din nou.

— Eu trebuie să plec! interveni fermierul, stricând momentul. Merg să-mi caut taurul.

— Mulțumesc! Vreau să spun pentru ajutorul tău, zise Barkbelly.

Fermierul îl bătu pe spate și se îndepărtă cu pași mari.

— Ai face bine să vii acasă, rosti femeia, să iei cina. Sufletul lui Barkbelly se topi precum ciocolata. Voia să strige, să țipe, să sară, să o strângă în brațe pe mama lui, să o sărute, să o îmbrățișeze, să o zgâlțâie, dar nu făcu nimic din toate acestea. Într-un fel simțea că nu i-ar fi plăcut așa ceva.

— Coșul meu, zise femeia, privind în jurul ei.

— Îl găsesc eu pentru tine, spuse Barkbelly și așa făcu. Coșul era prins într-un vălmășag de mărăcini, iar în jurul lui le vedeau niște viețuitoare cum nu mai întâlnise până atunci. Erau niște ghemuri roșii, mari cât pumnul lui și acoperite cu țepi. Cu excepția faptului că nu aveau capete sau picioare, putea să jure că sunt arici.

— Mulțumesc, îi spuse mama lui, luându-i coșul și azvârlind ghemurile cu țepi în el.

— Cum se numesc chestiile astea?

— Arici de mare.

— Da? Sunt vii?

— Da, dar nu pentru mult timp. Sunt pentru cina ta.

CAPITOLUL 54

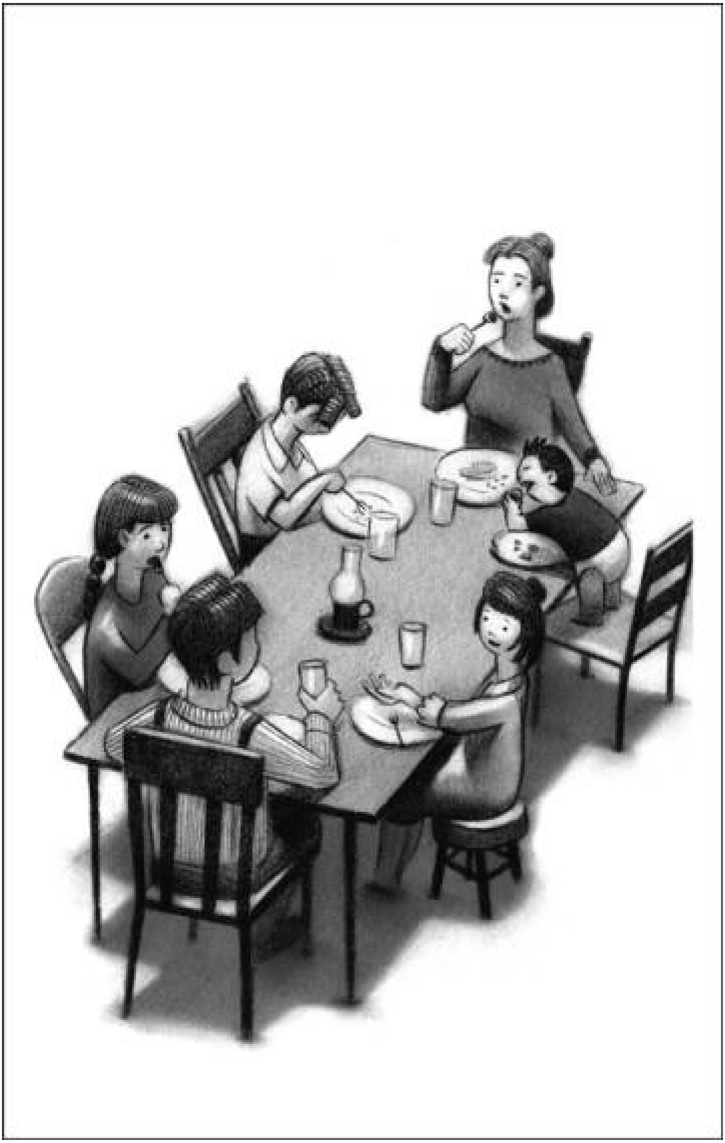

Mama lui îl conduse pe cărarea pe care venise, apoi o luă pe o cărăruie care ducea printre două câmpuri. Urcară un delușor și mai jos de el Barkbelly văzu o mână de case.

— Aceea e casa mea, zise mama lui și arătă către o colibă dintr-o parte aflată la marginea satului. E mică, dar e căminul meu.

Pe măsură ce se apropiau, Barkbelly văzu că acea colibă era făcută din pietre prinse una de alta cu ciment și ridicată ca un castel de nisip. Era pătrățoasă și solidă, cu o grădină bine îngrijită în spatele ei.

Mama lui deschise ușa din față și intrară. Nu era niciun hol. Pășiră direct într-o încăpere care servea și de bucătărie, cu puțină mobilă, dar îndeajuns de confortabilă. Șiruri de ciorapi mari și mici se legănau pe o sfoară deasupra plitei. O vază cu flori sălbatice înveseleau pervazul ferestrei. Cineva curățase mazăre pe masa din bucătărie. Cineva își lăsase ghetele în mijlocul camerei. Altcineva uitase pachetul de unt desfăcut pe masă după micul dejun. Văzând acestea, atât de familiare lui și atât de diferite, Barkbelly avu senzații ciudate. Aceasta era casa lui, dar se simțea ca un intrus. Totul era atât de real, de personal și intim, de vulnerabil. Acești oameni nu știau nimic despre el, fiul furat, și el le-ar putea schimba viețile pentru totdeauna.

Mama lui se agita prin bucătărie curățând.

— Ai putea, iartă-mă, ți-am uitat numele, poți să aduci niște apă de la puțul din spate?

— Da, mamă, zise Barkbelly.

— Și care e numele tău? A, da. Barkbelly. Poți să-mi spui altfel? Este... ciudat să-mi spui mamă. Spune-mi Rue! Așa mă numesc, Rue Bufton.

Barkbelly aduse apă, iar Rue îi pregăti un ceai. Apoi se așeză pe un scaun lângă plită în timp ce ea pregăti cina. Observă că era mai relaxată atunci când avea ceva de făcut. Vorbea mai în voie dacă nu-l privea. Îi răspunse la întrebări, îi spuse că avea două surori și un frate, și trebui să-l întrebe ce vârstă avea pentru a ști dacă surorile erau mai mici sau mai mari decât el. Lui Barkbelly i se păru curios lucrul acesta, dar nu îi spuse și nici nu întrebă despre noaptea în care fusese furat. Întrebarea putea aștepta până la momentul potrivit. În schimb, îi povesti despre viața lui și despre călătorie. Rue nu păru prea interesată până nu povesti despre circ. De fapt, chiar se opri din ceea ce făcea atunci când vorbi despre Candy.

— Închipuie-ți, zise ea cu privirea înnegurată. Și-a îndeplinit visul. Închipuie-ți tu!

Barkbelly continuă să povestească, bucuros că găsise ceva care să-i trezească interesul. Încă mai vorbea, când tatăl lui deschise ușa și păși în cameră.

Trebuia să fie tatăl lui, pentru că avea chipul lui. Nu avea doar trăsăturile lui, ci și expresia și aceeași înclinare a capului. Era ca și cum și-ar fi văzut viitorul. După el intrară surorile. Una din ele ducea un țânc.

— Cine e el? zise tatăl.

— Este Barkbelly. Vine de peste mări. Este fiul tău.

— Stai pe scaunul meu, spuse bărbatul și îl privi lung pe Barkbelly, așteptând ca acesta să se miște. Imediat ce făcu asta, bărbatul se așeză, se întinse și închise ochii.

— Se numește Dill, zise Rue, iar el, și-l prinse pe țânc, este Bay. Acestea sunt surorile tale, Hyssop și Comfrey. Fetelor, el e fratele vostru, Barkbelly.

— Nu am un frate mai mare! spuse Comfrey, fata mai mică.

— Acum ai, replică Rue. Mergi și spală-te! Cina e aproape gata.

Zece minute mai târziu, toată familia se așeză să ia masa împreună, iar Barkbelly se simti peste poate de fericit. În sfârșit: cina de bun venit la care visase timp de luni întregi, își găsise liniștea. Se simtea complet. Se întorsese la locul de care aparținea. Noua lui viată începea de aici și din acest moment. Atunci de ce nu era nimeni entuziasmat? De ce nu era nimeni interesat de ceea ce avea de spus? Călătorise jumătate de lume pentru a-i găsi pe acești oameni, iar ei vorbea despre morcovi. Se întrebau dacă ar trebui să-i planteze în acel an sau dacă păstârnacul era mai bun.

Încercă să le povestească despre tatăl Gantry, dar discuția ajunse la tatăl Hemming, un bărbat din sat a cărui casă avea nevoie de un acoperiș nou. Barkbelly era uluit. Părea că nu-și dau seama ce fac. Erau politicoși, dar cam în aceasta consta totul. Cu sigurantă, puteau fi descriși ca fiind primitori.

Nu văzu nici o îmbunătățire a lucrurilor după cină. Fetele se retraseră în camera lor. Dill se învârti prin grădină până la căderea întunericului. Rue merse în vizită la sora ei mai jos de drum, iar când se întoarse era deja timpul să se culce numai că nu era un pat și pentru Barkbelly. Rue îi dădu o pătură pe care să se întindă și îi propuse să doarmă pe podea, lângă plită. Făcu întocmai, numai că îi luă o eternitate până să adoarmă. Cina de bun venit îi căzuse greu la stomac, și răsufla greu de cât de amară îi era dezamăgirea.

Dar acestea erau probleme mărunte. Dacă ar fi știut ce surpriză neplăcută îl aștepta dimineata, nu ar mai fi dormit deloc.

CAPITOLUL 55

Barkbelly se trezi la puțin timp după răsăritul soarelui. Rue se apucase deja de treabă; frământa aluatul de pâine stând la masă.

— Trebuie să ajung la plită într-un minut, zise ea.

Barkbelly se mișcă din loc și trecu pe o laviță la fereastră. Privi bucătăria în care mișuna familia lui și își aminti de fabrica de gem. Oamenii aceștia lucrau precum mașinăriile unse cu ulei, mișcându-se unul în jurul celuilalt fără zăbavă, găsind când un condiment ici, când puțină pâine colo. Totul mergea curgător și ușor. Nu îndrăznea să li se alăture de teamă să nu le strice echilibrul.

Dar Rue îl invită la masă și, în timp ce asculta sporovăială lor, își spunea că nu se mai bucurase niciodată așa de mult de un castron cu terci de ovăz. După aceea se ocupă de spălatul vaselor în vreme ce Rue lucra în jurul lui. Îi povesti despre Pumbleditch și soții Gantry, iar ea păru puțin mai interesată. Dar, după ce termină cu spălatul vaselor, fu surprins să vadă pe masă un pachet cu mâncare.

— Sunt sandviciuri cu șuncă, zise Rue, puțină brânză, franzeluțe cu cârnați și un săculeț de biscuiți. Sper să-ți fie de ajuns. Deodată îl privi direct în ochi și spuse: Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Apoi, îl sărută pe obraz și deschise ușa.

— Nu înțeleg, zise el. Merg undeva? Rue se încruntă.

— Mergi acasă, nu-i așa?

— Nu! Am venit să rămân!

— Aici? Dar nu avem loc! Cât aveai de gând să stai? Câteva zile? O săptămână?

— Nu, zise Barkbelly. Pentru totdeauna. Am venit acasă.

— Aceasta nu e casa ta.

— Ba da! Tu ești mama mea.

— Da, dar nu poți rămâne.

— De ce nu?

— Nu te vrem aici.

Vorbele ei îl loveau precum săgețile. Barkbelly se clătina izbit de ele.

— Îmi pare rău, spuse Rue. N-am vrut să sune așa. *Ești* binevenit. Serios, chiar ești. Dar nu poți sta mai mult de câteva zile. Nu avem nici spațiul și nici banii să te hrănim. Și, știi, suntem fericiți așa cum suntem.

— Am venit de așa de departe, spuse Barkbelly.

— Știu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Aș putea rămâne în sat? Aș putea construi o casă.

— Nu știu. Poate. Uite, să nu vorbim despre asta acum. Stai o săptămână și pe urmă mai vorbim! S-ar putea să-ți schimbi părerea după șapte zile alături de noi.

Barkbelly zâmbi împreună cu ea, dar știu că nu se va întâmpla așa. Aceasta era casa lui. Va rămâne și gata.

CAPITOLUL 56

Hyssop era cu doi ani mai mare decât Barkbelly și știa câte ceva despre viață. Cel mai mult îi plăcea să-și arate cunoștințele. Cum Barkbelly își pusese întrebări despre viață și moarte de când se știa, se hotărî că era cea mai potrivită persoană pe care să o întrebe.

Stăteau în grădina din spatele casei. Hyssop lega cepele, împletindu-le cozile cu pricepere. Barkbelly deschise subiectul arătându-i micul ciot al degetului lui și povestindu-i despre incendiul de la fabrică.

— Va mai crește vreodată? o întrebă el.

— Nu. Focul e fatal. Nu e reversibil.

— E ciudat să fii din lemn. Cel puțin așa a fost pentru mine. Nu am avut pe cine să întreb. Știu cum ne naștem, dar nu știu cum murim și cât de mult trăim. Ai putea să-mi povestești tu de la început până la sfârșit?

Și deodată Hyssop îl privi lung, puse deoparte cepele și începu:

— Acum trebuie să-ți amintești că suntem una dintre cele mai vechi specii de pe pământ, poate cea mai veche din lume, iar modul în care trăim și creștem poate părea ciudat pentru unii, dar așa suntem noi. Ne naștem dintr-un ou, știi asta, dar poate că nu știi că timp de șase luni oul acela nu se poate transforma. Trebuie să stea adormit. Și, în acest timp, este foarte vulnerabil. Poate fi furat cu ușurință și de aceea oamenii se tem de negustorii de sclavi. Dar, după șase luni poate fi aruncat în foc și se naște un copil.

— Deci, creștem foarte repede în prima lună, dar, după aceea, ne oprim până la vârsta de zece ani. Apoi, creștem iar foarte mult și așa ajungem la mărimea de la vârsta adultă.

— Oamenii încep să se împerecheze pe la vârsta de cincisprezece ani. Dacă vrem să avem copii, trebuie să ne împerechem cu cineva din același clan. Oh, știi despre clanuri, nu-i așa? Barkbelly încuviință.

— Apoi, pur și simplu îmbătrânim. Pielea începe să ni se rideze. Arată puțin ca o coajă de copac, dar nu e dureros. În ceea ce privește lungimea unei vieți... Nu ne îmbolnăvim foarte grav ca oamenii din carne și oase. Poate fi o febră ciudată din când în când, dar ne îmbolnăvim spre sfârșit. Nu simțim durere.

E mai mult o slăbiciune, un sentiment că a venit timpul să mergem mai departe și că asta se poate întâmpla oricând. Unii oameni se îmbolnăvesc înainte să împlinească zece ani, iar alții la o sută de ani sau mai mult, dar oricând vine acel moment mergem mai departe.

— Cum adică? Vrei să spui că murim?

— Nu, nu murim. Este un proces de transformare. Simți când e vremea să mergi dincolo. Știi când e momentul potrivit și atunci mergi într-un loc plăcut și rămâi acolo. Încet, te te transformi într-un copac. Îți vor crește rădăcini din picioare, brațele tale vor deveni ramuri. Capul tău va fi în mijlocul unui trunchi de copac. Timp de câteva săptămâni vei mai putea vorbi și vedea, dar după aceea treci complet în forma de copac, iar fața ta va dispărea treptat. Barkbelly o privi încremenit.

— Și doare?

— Nu. E ceva natural. Așa e mersul lucrurilor. Cu timpul, vine rândul fiecăruia. De fapt, tocmai ai ratat trecerea bunicului. A trecut mai departe săptămâna trecută. Este acolo jos.

— Unde? În copacii aceia?

Și Barkbelly arătă spre un crâng la capătul gradinei.

— Da. Dar nu sunt copaci, ci străbuni.

— *Toți?*

— Da! Jumătate din copacii de pe insulă sunt strămoșii noștri. Îi numim copacii cenușii. Te încurcă, știu, pentru că *arată* ca niște copaci. Și chiar *sunt* copaci acum, dar nu au fost mereu așa. Vrei să-l vezi pe bunicul?

— Nu! Încă se vede fața? Oh, nu. N-aș putea suporta asta. Nu știam că se va întâmpla așa. Este grotesc. Mi se face rău.

Hyssop izbucni în râs.

— Te vei obișnui cu ideea. Este minunat! Vei avea o viață nouă în fața ta.

Barkbelly se așeză în tăcere, făcând eforturi pentru a înțelege ceea ce auzise.

— Toți merg mai departe? Nu moare nimeni? întrebă el într-un târziu. Hyssop luă din nou cepele.

— Dacă ești destul de norocos, mergi mai departe. Unii oameni mor însă foarte rar. Vezi tu, e foarte greu să omori un locuitor din Ashenpeake. Suntem puternici. Putem supraviețui unor căderi sau lovituri. Dacă ni se taie o bucată din corp, crește la loc. Plutim, deci nu ne e teamă că ne vom îneca. Nu putem fi împușcați sau înjunghiați ca să murim. Nici otrava nu ne face rău. De fapt se comportă ca un declanșator al procesului final prin care ne transformăm. Ne poate omorî un singur lucru: focul. Cum am spus mai înainte, focul este ireversibil. Nu există cale de întoarcere. E un mod *îngrozitor* de a muri.

Barkbelly privi îndelung ciotul degetului lipsă.

— Nu știam, spuse el. Când am fugit în fabrică să o salvez pe Taffeta Tything nici nu știam despre asta.

— Ar fi fost diferit dacă ai fi știut?

Barkbelly se gândi un moment.

— Nu. Tot aș fi intrat acolo.

— Atunci ești foarte curajos.

— Sau foarte nebun!

Hyssop îi zâmbi fratelui ei.

— Sau din amândouă câte puțin.

CAPITOLUL 57

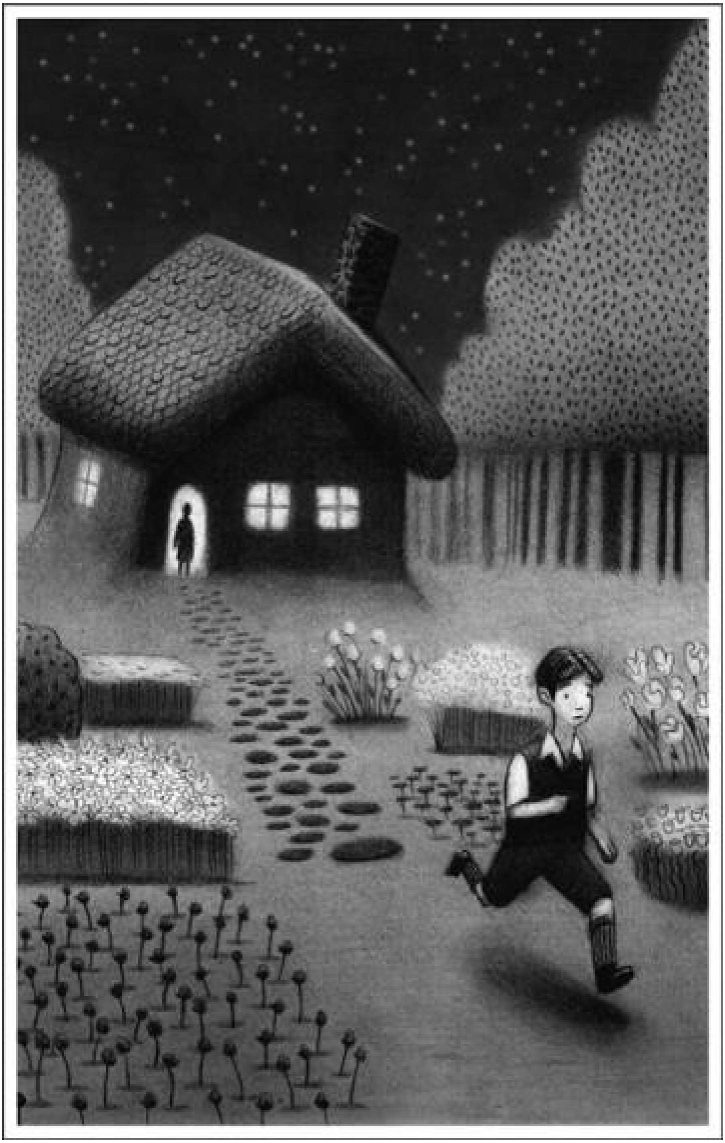

Barkbelly stătea întins în fața plitei, încovrigat ca un arici. Nu putea să adoarmă. Se afla la jumătatea săptămânii, iar mama lui încă mai vorbea despre plecarea lui. Avea nevoie de un plan.

Era cea mai tăcută noapte. Toată lumea dormea. Putea să audă doar ticăitul ceasului și pe tatăl lui sforăind când se întorcea în pat. Apoi, auzi un alt zgomot: scrâșnetul roților de căruță de pe stradă. În mijlocul nopții? Asta era ciudat. Apoi auzi ușa deschizându-se ușor, iar mama lui se furișă în bucătărie. Privi în direcția lui Barkbelly care se prefăcea că doarme. El însă o văzu când deschise ușa din spate și ieși în grădină.

Barkbelly merse la fereastră și privi afară. Totul era de un albastru rece, selenar cu umbre în spatele fiecărui copac, ascuțite precum cozile unei comete. Era atât de luminoasă grădina, încât putea să-și vadă mama foarte clar. Stătea lângă șopronul grădinii. Erau doi oameni cu ea. Vorbeau și o aprobau, apoi Rue deschise ușa șopronului și se făcu nevăzută înăuntru. Bărbatul așteptă. Rue ieși din nou afară ducând o tăviță cu ceva. Barkbelly nu reuși să-și dea seama cu ce.

Unul din bărbați își afundă mâna în buzunar și scoase un săculeț. Îl deschise. Monede argintii luciră în lumina lunii. Rue se întoarse, iar Barkbelly văzu ce ținea. Ouă. Erau ouă mari de lemn. Poate o duzină sau mai multe. Ea le zâmbi și luă săculețul cu bani. Bărbatul luă ouăle și dispăru în umbră.

Ușa din spate se deschise iarăși și Rue se furișă înapoi înăuntru.

— Nu merge în vârful picioarelor pe spuza mea! zise Barkbelly, blocându-i trecerea. Îi smulse săculețul cu bani din mâini. Ce este asta?

— Nu este treaba ta.

— Cine erau oamenii aceia?

— Care oameni? Nu e nimeni acolo.

— Sunt negustori de sclavi, nu-i așa?

— Nu.

— Te-am văzut. Le-ai dat ouă și ți-au dat asta, spuse el și agită săculețul în fața ei.

— Și?

— *Și!* Asta e tot ce poți să spui? Ți-ai înstrăinat o duzină de copii!

— Nu i-am dat. I-am vândut.

— Și asta te face să te simți mai bine? Să primești bani pentru ei? I-ai vândut ca sclavi!

— Nu știi asta! zise Rue. Nu știi unde merg! Pot avea o viață luxoasă, patru mese pe zi și un pat confortabil. Este mult mai mult decât am avut eu vreodată copilă fiind! Și ce dacă vor trebui să muncească pentru asta? Toți trebuie să muncim. Asta-i viata!

— Nu, zise Barkbelly. Uiți că am fost luat de oamenii aceia.

— Da, și uită-te la tine acum. Ai suferit mult, nu-i așa? Mi-ai spus toate poveștile acelea despre Pumbleditch și binecuvântații soți Gantry. Ai făcut mai multe și *ai văzut* mai multe decât voi avea eu ocazia vreodată! Deci nu mi te plânge!

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? Ceea ce fac ei este greșit. Iau viața oamenilor. Am crezut că tu vei înțelege asta mai mult decât oricine altcineva. Oamenii aceia ți-au înstrăinat fiul. M-au furat de la tine.

— Ba nu.

Barkbelly rămase încremenit.

— Ce-ai spus?

— Nu te-au furat. Eu te-am vândut.

Barkbelly se sprijini de masă și îi o prinse de margini să se sprijine. Îi fugea pământul de sub picioare.

— *Nu,* spuse el, *nu.*

— Ba da. Pe tine și încă o sută. Cum crezi că trăim? Nu avem de lucru pe aici. Putem pescui puțin, putem crește animale, dar cam asta e tot. Să știi că nu sunt singura. Poți merge în fiecare casă din sat. Toți îți vor spune același lucru.

— Nu pot să cred că m-am întors aici, zise Barkbelly.

— Nu te-a rugat nimeni să faci asta.

— Nu, dar m-am întors pentru că voiam să te găsesc. Voiam să te iubesc, însă... te urăsc. *Te urăsc* mai mult decât am crezut că voi urî pe cineva.

— Atunci pleacă! strigă Rue. Dacă mă urăști atât de mult, pleacă! Nu te voi opri! Smuci ușa din spate și se proțăpi acolo sfidătoare.

— Voi pleca dimineață, zise el. Nu voi pleca precum un hoț în noapte. Nu îmi e rușine de nimic.

— Nu? Deci crima nu se ia în calcul? Asta ești, nu? Un criminal? Ești aici, pentru că nu poți merge acasă.

— Ba pot merge acasă. *Voi merge* acasă.

— Atunci ești un prost mai mare decât am crezut. Îi omoară pe criminali. Dacă mergi acasă, vei muri. Te vor *arde,* băiete!

— Nu-mi pasă! Voi merge acasă. Știi de ce? Vreau să îi văd pe mama și pe tata. Poate că nu sunt părinții mei *adevărați,* dar ei m-au iubit. Mama a fost mult mai bună cu mine decât vei putea fi tu vreodată față de cineva.

— Ieși afară! strigă Rue. *IEȘI AFARĂ!*

— Nu-ți face griji. Plec, zise el. Își făcu drum pe lângă ea și fugi în noapte.

Barkbelly nu privi înapoi. Alergă până la capătul grădinii, sări gardul și intră în pădure. Nu intenționa să o ia pe drum. Negustorii de sclavi trebuiau să fie pe acolo pe undeva. Va străbate pădurea. Dacă va alerga până dimineață, se va îndepărta destul de mult de sat. Aceasta în cazul în care familia lui ar fi vrut să-i dea de urmă.

Fugi printre copaci, se ascunse pe sub ramuri, sări peste rădăcini, se răsuci și se întoarse. Încerca să se opună mâniei care creștea în el. „Cum a putut? își spunea el la nesfârșit. Cum a putut?”

Se împleticea, alerga fără să vadă nimic în jur, trecând prin mărăcini și călcând în picioare ferigi. Nu observă zăgazul decât atunci când fu prea târziu. Săltă peste el și ateriză cu o pocnitură la poalele unui copac. Și acolo văzu un picior, unul adevărat, încurcat în rădăcini. Apoi, Barkbelly ridică privirea și văzu niște ochi privind în jos. Erau doi ochi de culoarea scoarței de copac și un chip turtit prins în pântecul arborelui cenușiu.

— *Nu-i nicio durere,* zise bunicul. *Nicio durere.* Barkbelly văzu corpul omului, întins ca o sperietoare de ciori, luptându-se împotriva scoarței de copac care îl mânca pe dinăuntru. Îi văzu brațele răsucite și noduroase, cu verdeața înmugurind din unghiile sfâșiate, și picioarele prinzând rădăcini și afundându-se în pământ, ca niște viezuri care-și sapă adăpost.

— *Nu-i nicio durere... Nicio durere.*

— Ce vrei să spui? Nu pricep.

— *Nu e nicio durere... Nicio durere.*

Barkbelly începu să tremure din toate încheieturile. Îl privi iarăși în ochi, iar expresia lor era atât de sălbatică, de profundă, de *îngrozitoare,* încât se ridică în picioare și fugi mai repede decât a fugit vreodată în viața lui, încât crezu că inima îi va ieși din piept și va muri. Era singur ca un animal rănit acolo, în pădurea aceea sălbatică.

CAPITOLUL 58

Veni dimineața. Barkbelly se așezase pe pârleaz și privea îndelung către mare. Era obosit și înfometat. Îl dureau picioarele, dar era hotărât. Va merge acasă.

Peste două zile va părăsi cu totul peninsula. Peste încă șapte va ajunge în Kessel. Acolo va găsi o corabie și va porni pe drumul spre casă.

Oftă. Încă mai simțea o durere în suflet acolo unde îl loviseră cuvintele lui Rue. Să aibă oare dreptate? Îl vor arde? Nu. Îl vor duce la închisoare. Dar Pumbleditch nu are o închisoare. Nici nu *auzise* de una înainte de a ajunge în Tything. Și își aminti de expresia de pe chipul lui Dipper Dean... Dacă toți simțeau ca el, atunci îl vor *arde.* Nu va fi nicio trecere mai departe. Având în vedere cum ajunsese bunicul, lucrul acesta nu suna prea rău. Dar Hyssop spusese că este minunat. Era o nouă viață. Sigur era mai bine decât nimic? Focul asta i-ar fi dat: nimic.

„Care sunt posibilitățile? își spuse el pe același ton ca domnișoara Dillwater. Ia să vedem!” Se simțea bine plănuindu-și drumul către decizia finală. „Unu: Aș putea să mă întorc în Pumbleditch. Doi: Aș putea rămâne aici. Sau trei: Aș putea merge oriunde altundeva în lume.”

Cugetă. Doi era scos din calcul. Visul luase sfârșit. Trei? Putea merge oriunde. În Farrago! Nu, la Marea Silverana! Numai că nu se mai simțea deloc în siguranță. Căpitanul Kempe nu glumise. L-ar fi vândut în Golful Barrenta. Data viitoare ar putea să nu mai fie atât de norocos.

Deci rămânea prima variantă: să se întoarcă în Pumbleditch. Nu avea nicio scăpare. Trebuia să se întoarcă. Nu pentru că nu avea de ales, pentru că avea. Trebuia să meargă acolo, deoarece trebuia să poată trăi cu sine și deocamdată nu putea. Chiar dacă ar fi călătorit până la capătul pământului, tot ar fi fost un fugar, un criminal evadat. Nu putea fugi de el însuși.

„Trebuie să-i înfrunt. Trebuie să-i văd pe mama și pe tatăl micului Pan, să le spun că-mi pare rău. Dar mă vor *arde.* Știu că o vor face. Nu sunt unul de-al lor. Nu vreau să mor. Nu vreau să mă urască părinții mei și ei mă vor urî. Dar măcar am să pot să le spun că îmi pare rău și să-mi iau rămas-bun de la ei.”

Muntele Ashenpeake era acoperit de un nor. O burniță fină persista în aer. Totul era cenușiu. Oamenii începură să împingă cabestanul și Barkbelly auzi cum zăngăne lanțul ancorei. Apoi, corabia își făcu drum îndepărtându-se de stâlpul de acostare; frânghiile pârâiau în timp ce pânzele se desfăceau. În cală, butoaiele stăteau claie peste grămadă ca niște bucăți de jambon. De data aceasta nu aveau ouă de lemn. Verificase mai înainte.

O briză proaspătă suflă în pânzele corăbiei care luă avânt și alunecă afară din portul Kessel ca o gâscă de zăpadă, Barkbelly se așeză la pupa și privi cum se îndepărtează orașul. Nu simțea nici un fel de mânie, doar amărăciune și un sentiment profund de pierdere.

Întăritura portului dispăru și dintr-odată se văzu o licărire albastră și o bucată de stofă prinsă de o vergea. Pe ea erau prinși un crab și o stea argintie. Un nou steag fluturând la intrarea în port îl saluta de rămas-bun. Barkbelly ridică mâna și îi răspunse. Își aminti și zâmbi. Privi steagul până ce deveni o pată la orizont. Apoi dispăru cu totul.

PARTEA A ȘASEA
CAPITOLUL 59

Barkbelly stătea în pădurea Ferny și privea coliba. Ușa de un verde ca mușchiul din pădure avea nevoie de o mână de vopsea. Țâțânile porților arătau puțin cam ruginite, dar fumul se încolăcea ieșind pe hornul casei, ceea ce-i spunea că părinții lui erau acasă.

Urcă pe cărare și păși pe scări. Ridică brațul, rămase o clipă cu el în aer, respiră adânc și bătu.

Se auziră voci înăbușite, pași, un scârțâit de ușă, apoi se întrevăzu un chip mult iubit, din amintiri îndepărtate.

— Oh, zise Gabie și-și duse mâna la gură în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Oh, băiatul meu!

Îl trase pe Barkbelly către el și-l ținu în brațe de parcă n-ar fi vrut niciodată să-i dea drumul.

— Cine e? întrebă Pumpkin. Lasă să intre... oh! Oh, Doamne!

Acum erau trei care se îmbrățișau și râdeau, și plângeau.

— Intră, zise ea. Intră! Ia loc! Oh! Cât ți-am dus dorul!

Barkbelly se așeză pe scaunul lui cel vechi de lângă foc și se uită când la unul, când la celălalt. Deodată își dori să aibă de două ori mărimea lui ca să poată încăpea mai bine în el toată iubirea pe care o simțea.

— Cum ți-a mers, fiule? zise Gabie, aducându-și scaunul mai aproape. Unde ai fost?

— Este o poveste lungă.

— Și eu am așteptat mult să o ascult.

— Ei bine, începe de la terenul de joacă.

— Cine e acolo? strigă Pumpkin. Bat la ușă exact atunci când nu vrei oaspeți. Îl sărută pe frunte pe Barkbelly. O să scap de ei. Să nu scoți un sunet până nu mă întorc.

Ciocăniturile se întețeau, deveneau insistente.

— Vin, zise Pumpkin, orbecăind după mânerul ușii. Oh! Corpul mătăhălos al omului umplea chenarul ușii. Vocea lui răsună până în bucătărie.

— *Am venit după băiatul vostru.*

Fermierul Gubbin intră în bucătărie. Soții Gantry protestară și se rugară de el, dar fără nicio izbândă.

Barkbelly fu dus afară, urcat într-o căruță și dus într-un grajd în partea cealaltă a satului. Fermierul Gubbin deschise o ușă grea și-l conduse înăuntru. Acolo, luminată de o rază de soare, era așezată o cușcă.

— Intră! spuse fermierul Gubbin. Barkbelly rămase încremenit.

— Este pentru siguranța ta.

Barkbelly urcă înăuntru. Duhnea a transpirație de șobolan.

Fermierul Gubbin trecu lacătul printre zăbrele, întoarse cheia și o băgă în buzunar.

— Mă voi întoarce curând.

Gabie ajunse cincisprezece minute mai târziu, abia reușind să-și tragă sufletul. Își întinse degetele printre gratii și îl prinse de mână.

— Ce se petrece? zise Barkbelly. Unde a plecat fermierul Gubbin?

— Presupun că e acasă la familia Evans. De când se roagă să vină ziua asta!

— Cum de m-a găsit?

— Ai venit prin sat?

— Da, dar am fost atent.

— Atent sau nu, trebuie să te fi văzut. Barkbelly oftă adânc.

— Tată, spuse el. Mă vor arde?

Gabie strânse cu putere mâna lui Barkbelly.

— Nu vreau să te mint, fiule, dar cred că asta vor face. Nu au stat degeaba cât ai fost plecat. Și-au făcut planuri, te-au dat în judecată și, ca să fiu sincer, cred că deja s-au hotărât să te pedepsească.

— Mi-e teamă, tată!

— Știu că îți este, fiule, știu. Aș vrea să fiu în locul tău dacă s-ar putea. Crede-mă că aș vrea. Și mama ta la fel.

— Îmi pare rău, spuse Barkbelly.

— Pentru ce? Nu ai făcut nimic rău. A fost un accident.

— Îmi pare rău că am fugit și pentru toată durerea și îngrijorarea voastră.

— Ei bine, am simțit din plin durere și îngrijorare. Nu pot să neg asta, dar ești fiul nostru și te iubim orice ar fi. Gabie zâmbi.

Fiule, ți-aș da și luna de pe cer dacă aș putea.

Barkbelly îi prinse mâna în mâinile lui.

— Acest proces... cine se ocupă de el?

— Fermierul Bunkum. Își închipuie că este un mare orator. El era acela în al cărui cidru făcuse Fish Patterson.

— Când va începe?

— Mâine dis-de-dimineață.

După aceea Gabie nu mai spuse nimic altceva, dar în sufletul lui știa că totul se va sfârși la asfințitul soarelui.

CAPITOLUL 60

Muncitorii bocăniseră toată noaptea. Barkbelly îi auzi și se întrebă de ce or construi o spânzurătoare dacă asta nu l-ar putea omorî. Totul deveni limpede de dimineață când fu dus de la grajd la școală. Construiseră un podium pe terenul de joacă. Jurații erau urcați deja acolo, așezați pe scaunele tari de școală. Și sătenii erau acolo, absolut toți, judecând după mulțimea de persoane care ticsea curtea. Când îl văzură, țipetele lor zgâlțâiră ferestrele școlii și speriară corbii din copaci.

Barkbelly fu dus pe platformă și i se dădu un scaun. Privi peste o mare de chipuri tinere, bătrâne, prietenoase sau încruntate. Erau acolo toate vârstele și stările. Trecutul lui îl privea în ochi: domnișoara Dillwater, Dipper Dean, Moth Evans, Freckle Flannagan, care îi trimitea un sărut, fermierul Muckledown, Pot Williamson, toți băieții de la ferma lui Muckledown, salutându-l, Pumpkin și Grable, strângându-se în brațe, palizi precum lumânările.

— Bark! Bark!

Fish Patterson se balansa când sus, când jos ca o plută de pescuit lovind aerul cu pumnul și înghiontind oamenii care îndrăzneau să-l tragă înapoi. Barkbelly îl salută și el.

— Va fi bine! urlă Fish. Suntem cu tine!

— Nu, nu suntem! zise cineva și începu o bătaie.

Când fermierul Bunkum ajunse într-un târziu pe podium, trebui să-și ridice brațul pentru a face liniște.

— Locuitori din Pumbleditch! răcni el. Știți de ce suntem astăzi aici. Suntem aici pentru a vedea cum se face dreptate.

Mulțimea ovaționa.

Bunkum merse țanțoș în lungul podiumului.

— Permiteți-mi să vă prezint jurații: Dust Gubbin, fermier, Boot Marlow, dresor de șobolani, Weasel Watkins, zilier la fermă, Blossom O'Leary, învățătoare și, în sfârșit, Kettle Evans, cizmar și tatăl decedatului.

Sătenii își întinseră gâturile și se înghiontiră.

— Acum, sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc...

— *Dar o voi face oricum,* spuse printre dinți o femeie din fața lui Barkbelly.

— ... de tragedia îngrozitoare care s-a desfășurat în această curte cu multe luni în urmă. Un băiat inocent, micul Pan

Evans, se juca alături de prietenii lui când a fost atacat în mod sălbatic de un coleg. Nu făcuse nimic să provoace acest atac. A fost un act de extremă violență, un act crud și, aș putea spune, chiar premeditat care a dus la moartea acestui băiețel. A murit! Viața se scurgea din el ca sângele de un roșu rubiniu care curgea precum...

— Hei! se auzi o voce din mulțime. Nu e nevoie să explici! Părinții micuțului sunt aici.

Sătenii încuviințară cu fermitate. Bunkum pufni și continuă:

— Cu toții știm cine a comis această faptă nebunească. Erau o mulțime de martori. Ucigașul provenea din afara satului. Era un intrus care acum s-a întors. El este Barkbelly. Bunkum se roti dramatic și aținti asupra acuzatului un deget butucănos. Și acum îl întreb: Cine crezi că ești de vii în satul nostru aducând violența și ura ta?

— Nu am vrut să vin aici. Nici până astăzi nu știu cum a ajuns oul din care am ieșit pe câmpul fermierului Gubbin.

— Dar a fost acolo. Și a fost găsit de tatăl tău adoptiv, Gabie Gantry, nu-i așa?

— Ba da, așa a fost. Și îi voi fi recunoscător până în ziua în care voi muri.

— Acea zi s-ar putea să fie mai aproape decât crezi.

Barkbelly sări brusc în picioare, scaunul zdrobindu-se de podeaua podiumului.

— A fost un accident! Micul Pan Evans era prietenul meu. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău.

— Dar i-ai făcut rău. L-ai *ucis!*

— Crezi că nu știu asta? Crezi că, dacă am fugit, am scăpat de pedeapsă? Nu am scăpat. Imaginea lui a rămas mereu prezentă în mintea mea, torturându-mă în timpul zilei și furându-mi visele noaptea.

— Dar asta nu e dreptate. Nu pentru noi. Nu pentru părinții lui, Kettle și Lace. Ei și-au pierdut fiul. I-ai furat viața. Ești un criminal și un hoț și nu ai avut nici măcar decența s-o recunoști. Ai fugit.

— Fermiere Bunkum! Fermiere Bunkum!

— Am fugit pentru că eram speriat. Am intrat în panică. Nu știam ce să fac.

— Ai fugit din lașitate.

— Fermiere Bunkum! Fermiere Bunkum!

— M-am întors. Vreau să-mi cer scuze.

— Este prea târziu pentru asta. Vei arde, băiete!

— Fermiere Bunkum! Fermiere Bunkum!

— Oh, pentru Dumnezeu! Ce este?

Mulțimea se dădu la o parte făcându-i loc lui Sock Samuels.

— Fermierul Bunkum, domnule! Este ceva ce trebuie să știți!

Bunkum îl privi cu asprime.

— Mai poate aștepta?

— Nu, domnule. Vă rog, domnule, este o pereche de ghimpoși uriași care sapă la mormântul micului Pan Evans!

CAPITOLUL 61

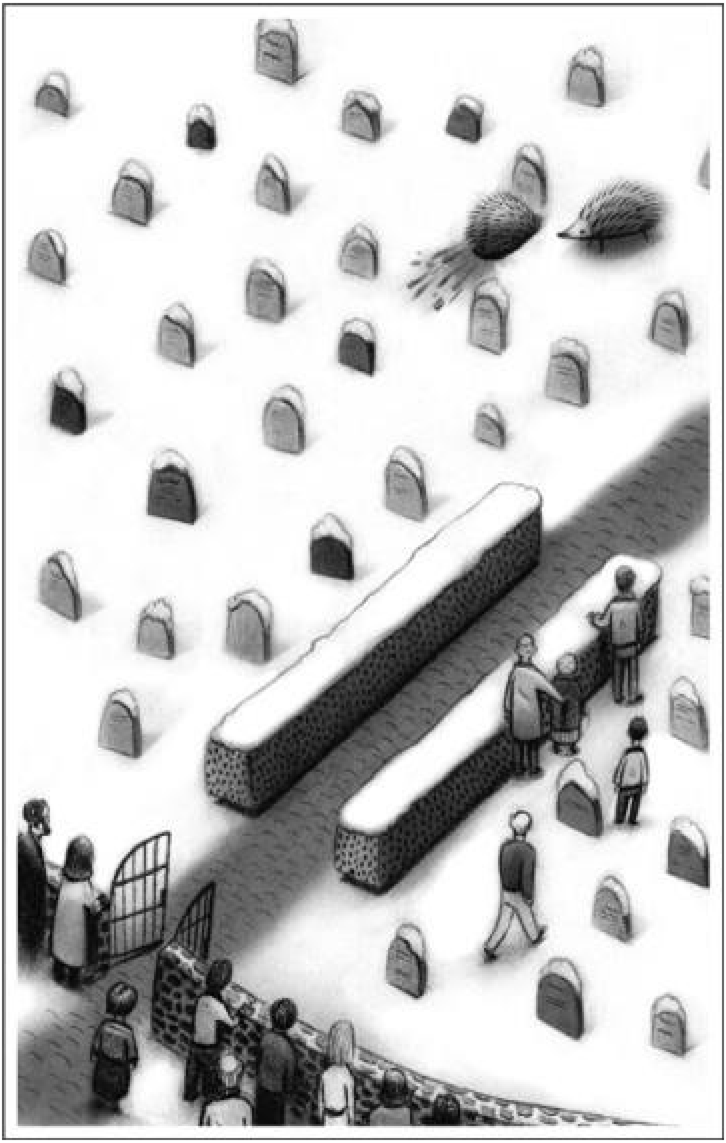

Cineva țipă. Pe podium, Kettle Evans sări în picioare, apoi prinse speteaza scaunului lui să se sprijine.

— *Ce fac?* mârâi Bunkum. Se întoarse către Barkbelly. Tu ai făcut asta? Este vreo glumă proastă?

— Nu! spuse Barkbelly. Nu știu ce se petrece.

Bunkum era roșu de mânie. Arătă către cineva din mulțime.

— ADUCEȚI-MI PUȘCA! Asta a ajuns prea departe. Am să spulber animalele acelea de pe fața pământului chiar de-ar fi ultimul lucru pe care am să-l fac.

Sări jos de pe podium și se avântă spre porțile școlii.

— Va trebui să mă dobori pe mine mai înainte. Pot Williamson stătea între porți, ațināndu-i calea.

— Dă-te la o parte, bătrâne, mormăi Bunkum. Mulțimea icni.

— Nu. Așa cum am spus, va trebui să mă dobori pe mine mai întâi.

— Și pe mine, zise Saddle Yates.

— Și pe mine, spuse Brick Pullma.

— Și pe mine, adăugă Shoe Mercer.

Bunkum îl pocni. În spatele lui, sătenii deveneau mânioși.

— Rușine să-ți fie, șuieră printre dinți o femeie din apropierea lui. Este un om în vârstă cu mai mult respect pe aici decât vei avea vreodată dumneata.

Cineva îl îmbrânci pe Bunkum. Se auzeau batjocuri și fluierături.

— ASCULTAȚI! Își făcu drum fermierul Muckledown prin mulțime. Ascultați! Cu toții mă cunoașteți. Iar eu cunosc ghimpoșii. Vă spun eu că dezgropatul mormintelor nu e un comportament obișnuit al ghimpoșilor. Pot Williamson îmi va da dreptate.

— Da, așa e.

— Așadar, ce vreau să spun este că mai bine oprim procesul aici până vedem ce se petrece la Mound Meadow. Cei care sunt de acord să strige: „Da!”

— *Da!*

— Bun, să mergem! Însă fără arme de foc!

Mound Meadow se întindea la marginea satului. Era un loc liniștit, înmiresmat de flori vara, dar în acea zi era tot alb din cauza iernii. Cimitirul era împrejmuit de un zid jos, menit să țină departe animalele care ar fi dat să pască aici. Acum îi oprea pe sătenii care se aplecau peste el, unii peste alții, cu fețele îmbujorate de curiozitate.

Fermierul Muckledown, Kettle și Lace Evans, Pot Williamson și Barkbelly intrară în curtea cimitirului. Fermierul Muckledown observă că balamalele porții fuseseră rupte. Ghimpoșii împinseseră cu putere.

Kettle Evans le deschidea drumul, conducându-i în spatele unui gard viu proaspăt tuns.

— Oh! se prăbuși în hohote de plâns Lace Evans.

De-a curmezișul drumului, doi ghimpoși uriași scurmau mormântul lui Pan, aruncând pământul și grohăind unul către altul.

— Fir-ar să fie! zise fermierul Muckledown. Nu sunt ei? Brumble și Thorn!

Barkbelly privi încremenit. Kettle Evans înșfacă o lopată din apropiere.

— Nu! strigă Pot Williamson. Nu te apropia mai mult. Știu că e greu pentru amândoi, dar, vă rog, cred că ar trebui să privim.

Zece minute se scurseră cu greu. Ghimpoșii săpau cu rândul. Bramble era jos în mormânt când toți auziră un zgomot clar de haine smulse.

— *Nu! țipă Lace. Nu trupul lui!*

— Tine-o bine! zise Pot.

Bramble ieși din mormânt. Râtul îi era mozolit de noroi. Se scutură și se întoarse către perechea ei. Thorn stătea nemișcat și abia dacă respira. Apoi, grohăi și tot corpul păru să-i tremure de oboseală. Țepii aurii de pe cap începură să sclipească și unul dintre ei se ridică ca o plantă către soare. Bramble îl luă între dinți și-l aruncă jos în mormânt.

— *Nu, hohoti Lace. Nu. Copilul meu!*

— Așteaptă, zise Pot. *Oh, Doamne...*

Ceva ieșea din mormânt: o ceață verzuie care învăluia pământul, mângâindu-l, sărutându-l, trezindu-l. Oriunde s-ar fi dus, aducea primăvara cu ea. Pământul era pictat în verde pe măsură ce apăreau bobocii de ghiocei, narcise și mulțime de brândușe. Bobocii se deschiseră cât ai clipi. Și ceața verzuie încă se forma și se întindea atingând ici un copac, colo un gard viu și așa apărură trandafiri în mijlocul iernii, fluturi și albine, ciocârlii și rândunele. Mormintele erau pline de puzderie de flori, iar văzduhul răsuna de cântece.

Nu ținură mult timp. Florile se uscară și muriră. Petalele căzură suspinând la pământ. Soarele fu sufocat de nori, iar sătenii simțiră cum pământul se cutremură sub picioarele lor ca și cum ceva se agita dedesubt. Bramble și Thorn se ghemuiseră lângă mormânt: pământul se cutremură sub ei. Deasupra, cerul era sfâșiat de lumină. Pietre se prăvăleau, mari cât pumnul. Din mormânt apăru o siluetă, o umbră. Sări în copaci dintr-un singur salt, iar sătenii o văzură și știură că era Moartea.

Dar țipetele și strigătele lor erau luate de vântul care se năpusti și spintecă lunca, răscolind pietrele de morminte, rupând copacii, ca apoi să facă vârtejuri, adunând praf și sfărâmături într-un templu al aerului. Vârtejul urcă în spirală spre cer, după care se făcu nevăzut printre nori.

— *Măi să fie!* zise Barkbelly.

— *Privește!* spuse fermierul Muckledown.

O mână la marginea mormântului. Era o mână palidă a unui om și se mișca. Degetele căutau ceva de care să se prindă pe pământul lipicios. Apoi, se văzu o a doua mână, o încâlceală de păr și un chip.

Și micul Pan Evans ieși afară din mormânt mai frumos decât în ziua în care se născuse. Făcu niște pași împleticiți, după care se opri și privi în jurul lui. Era suplu ca o păpădie și atât de ușor, încât l-ar fi luat vântul la o singură suflare a unui cuvânt. Dar ochii lui, pierduți în orbite de culoarea levănțicii, luceau și cercetau lumea din jur.

Se întoarse către ghimpoși și zâmbi. Apoi se aplecă și luă fața îmblănită a lui Bramble între palmele lui. O sărută cu blândețe pe nas. Se întoarse și spre Thorn și îl sărută.

Ghimpoșii grohăiră și dădură din cap aprobator. Apoi, se priviră unul pe altul și alergară spre porți.

— Lăsați-i să plece! strigă fermierul Muckledown, temându-se deodată de atacul sătenilor. Lăsați-i să plece!

Iar ghimpoșii goniră printre porți și fugiră în pădurea din depărtare.

Pot îl prinse de braț pe fermierul Muckledown.

— Cei doi sunt perfecți pentru Cupa Ghimpoșilor de la anul. Vrei să trimit băieții după ei?

— Nu, spuse fermierul. Lasă-i să plece. Cred că și-au câștigat libertatea, deși nu știu de ce au făcut asta pentru micul Pan Evans.

— Nu au făcut-o pentru el, spuse Barkbelly. Au făcut-o pentru mine.

Fermierul se încruntă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da, dar nu acum.

La mormânt, micul Pan Evans era încă amețit. Își întoarse ușor capul și-i văzu pe cei care-l priveau:

— *Mamă, șopti. Tată!*

Lace se smulse din brațele soțului ei și începu să alerge pe cărare și peste morminte, până ajunse la fiul ei pierdut. Când ajunse la el, căzu în genunchi și-l strânse în brațe.

— Oh, băiatul meu frumos!

Iar Barkbelly, privind bucuria regăsirii lor, simți un suspin ridicându-i-se în gâtlej. Încercă să-l înghită, dar se împotrivea să coboare. În sfârșit își vedea visul cu ochii, numai că i se întâmpla altcuiva.

CAPITOLUL 62

Barkbelly și Fish Patterson stăteau pe zidul terenului de joacă și priveau sărbătoarea. Satul înverzit era acoperit cu mese care se îndoiau sub greutatea mâncărurilor de la petrecere. Felinare feerice licăreau în copaci. Orchestra satului cânta un dans scoțian vioi și perechile se învălmășeau săltând în ritmul muzicii. Cartonașe pe care stătea scris „Bine ai venit acasă!” erau prinse pe fiecare copac sau afiș.

După ce micul Pan Evans se întorsese dintre morți, sătenii au fost mai doritori să-l asculte pe Barkbelly. Cei dintâi îl iertaseră soții Evans. Aceștia declaraseră că și-au făcut mereu griji pentru Pan că se juca împreună cu băieții mai mari. Se așteptau să se întâmple un accident într-o bună zi.

Domnișoara Dillwater propusese organizarea unei duble netreceri de bun venit:

— Amândoi băieții ar trebui să fie bine-veniți înapoi comunitate.

Sătenii primiră ideea cu entuziasm și chiar dacă Pumpkin și Gabie îi socotiră ipocriți, cei doi păstrară această impresie pentru ei; Pumpkin contribui cu generozitate la organizarea ospățului, iar Gabie își petrecu după-amiaza așezând mesele. Totuși, nici unul din ei nu deschise vreo discuție cu cineva.

Un foc de rachetă se înălță în văzduh deasupra capetelor băieților și explodă formând puzderie de steluțe. Fish se întoarse către prietenul lui și-l lovi pe umăr.

— E bine să te avem iar printre noi, prietene! spuse el.

— Este bine *să fiu* acasă. Cel puțin acum.

— E cam mult dintr-odată, nu, toată fericirea asta a revenirii acasă? Jumătate din sat te-ar fi ars la un foc în aer liber și totuși nu s-a întâmplat nimic. Privește-i acum. Te bat pe spate și-ți spun că le-a fost dor de tine.

Barkbelly ridică din umeri.

— Așa sunt oamenii.

— Strașnic mai ești! Cum poți fi așa de tolerant? Ei te-au făcut să pleci de la bun început.

— Tu mi-ai spus să fug, și ochii lui Barkbelly sclipiră.

— Eram speriat. Am intrat în panică. Am greșit.

— Nu, ai avut dreptate. Știai că se vor comporta așa. Știai că nu vor înțelege.

— Naivule!

Barkbelly zâmbi la indignarea prietenului lui.

— Sunt acasă acum. Asta e tot ce contează. Știi, o parte din mine se bucură că s-a întâmplat așa. Fish, nici n-ai crede unele dintre lucrurile pe care le-am văzut și pe care le-am făcut. Unii oameni întâlniți pe drumul acesta erau cu totul și cu totul deosebiți. Bineînțeles, au fost și vremuri grele din care nu credeam că am să mai scap cu viață. Sunt mândru de asta, știi.

Fish luă din buzunar o franzeluță cu cârnat.

— Micul Pan Evans mi-a arătat juliturile lui. Are o urmă de rană chiar în mijlocul pieptului. Trebuie să fi durut tare rău.

— Nu, n-a simțit nimic. L-am întrebat eu.

— *Trebuie* să fi simțit asta. Nu se poate să ți se înfigă un ghimpe așa de dur în piept și să nu simți *ceva.*

— Ba da, dacă ești mort.

Fish luă o îmbucătură din franzeluța cu cârnat și mestecă.

— Un singur lucru mă nedumerește. Ai spus că ghimpoșii au făcut asta pentru tine, nu-i așa? Atunci, de ce au fugit?

— Nu voiau să fie prinși. Pot să înțeleg asta.

— Da, dar Bramble te cunoștea foarte bine, nu? Nu crezi că ar fi trebuit să vină la tine, să te adulmece sau ceva asemănător.

— Riscul ar fi fost prea mare. Și făcuse deja îndeajuns de mult. Îmi salvase viața.

— Ai fost foarte aproape de moarte, nu? Poate că i se părea că a intervenit prea târziu.

Barkbelly oftă.

— Adevărul e un melc.

— Un *ce?*

— Un melc, zise Barkbelly. Zâmbi și privi către stele. Am să-ți povestesc odată.

CAPITOLUL 63

Barkbelly se furișă de la petrecere mai înainte de miezul nopții și merse prin pădure spre Mound Meadow. Luna, nu prea sus pe cer, scălda curtea cimitirului într-o lumină albastră. Mormântul micului Pan Evans era încă deschis. Grămezi de pământ se întindeau acolo unde căzuseră. Pământul era plin de urme de ghimpoși.

Barkbelly privi jos în mormânt. Era o mare de umbre. Nu reuși să vadă ceea ce dorea.

Sări înăuntru și începu să pipăie cu degetele. Haine sfâșiate, pietre, apoi ceva moale. Îl ridică și îl scoase la suprafață.

Ghimpele de aur străluci în lumina lunii cântând un cântec liniștit. Și dintr-odată simți acea furnicătură familiară. Modelul de pe mâna lui lucea auriu ca o hartă a unei comori de două ori mai ademenitoare. Viziuni amețitoare dansară prin fața lui: păduri și ferigi, raze de soare și umbre, păduri sălbatice, plaje întunecate, priveliști străvechi, puteri ancestrale.

Și dintr-odată simți cum își părăsește corpul. Plutea în văzduh, înotând printre stele. Zbura ca o rândunică, iar dedesubtul lui văzu lunca unde era un mormânt deschis. Lângă mormânt era un băiat de lemn care avea în mână un ghimpe auriu.

Barkbelly porni către pământ ca un fum spiralat. Își ținu respirația și alunecă la loc în corpul lui. Ghimpele era încă între degetele lui. Îl mai privi o dată, încercând să-l păstreze în memorie de parcă ar fi știut că nu dura mult timp. Apoi, îl sărută, iar ghimpele se prefăcu în praf și zbură în bătaia vântului sus, tot mai sus peste dealurile albastre în cerul de la miezul nopții și chiar mai presus de el.

ADEVĂRUL SI DRAGONII

— Jewel, spuse Barkbelly. Ce se întâmplă în povestea despre adevăr și dragon?

Stăteau în coviltirul lui Jewel. Vântul sufla cu putere afară zgâlțâind ușa și micul horn, dar nici unul din ei nu băga asta de seamă. Barkbelly ținea o jurubiță de lână în mâini, în vreme de Jewel o depăna în gheme numai bune pentru tricotat.

— Carmenero ți-a spus, nu? zise ea.

Barkbelly o aprobă.

— M-am gândit eu. I-am spus-o prima dată când abia de îmi ajungea până la genunchi și de atunci a rămas povestea lui preferată. Chiar și acum, când a crescut și e un bărbat în toată firea, se furișează în unele nopți târzii în coviltirul ăsta și spune:

— Jewel, nu pot să dorm. Ai vrea să-mi spui povestea *Adevărul și dragonul?* Iar eu i-o povestesc și mereu îl face mai fericit. Uneori se lasă pe spate și adoarme ca un cățeluș. Lasă-mă să schimb lâna asta și am să-ți spun povestea.

Scoase o altă jurubiță din sacul de lângă ea și o atârnă de degetele lui Barkbelly.

— *Ei bine, zise ea cu ochi înnegurați ca de fiecare dată când se pregătea să spună o poveste, ca toate celelalte istorisiri începe cu: „A fost odată ca niciodată ”: A fost odată ca niciodată un rege și într-o zi acesta s-a dus la vânătoare. Ei bine, nu ajunsese prea departe când s-a pornit un cutremur teribil și dintr-o crăpătură a pământului a ieșit cel mai fioros dragon care a existat vreodată. Era uriaș, cu aripi lungi solzoase și o coadă grozavă cu care lovea în toate părțile. Dragonul a privit în jos către rege, a deschis gura și a răcnit. Ei bine, vijelia suflului lui aproape că l-a dărâmat pe rege. Apoi, dragonul și-a dat capul pe spate și a răsuflat cu zgomot scoțând pe nări două râuri de foc. Când s-a oprit era atât de mult fum, încât abia dacă îl mai vedeai.*

Regele a rămas pe loc țintuind dragonul cu privirea și și-a scos sabia. Avea o sabie mică, dar a ținut-o drept în sus și a înaintat prin fum. S-a făcut nevăzut.

În apropiere era o colină și pe ea se aflau trei prieteni: Gândul, Credința și Adevărul, care au văzut totul. Când regele a dispărut în fum și nu a mai ieșit, Gândul a zburat prin văzduh și a strigat:

— Oh! Cred că regele a murit! Cred că regele a murit! Și a zburat de colo până colo, pentru că, vezi tu, Gândul era un fluture. Trebuie să le spun oamenilor! a strigat el din nou. Am să zbor la palat chiar acum! Și a zburat departe.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! a spus Credința. Cred că are dreptate. Credința era o rădașcă și stătea acolo în carapacea ei dură, fluturându-și mustățile în aer. Trebuie să merg după Gând. Ca de obicei va crea o mulțime de probleme.

Si merse clătinându-se cu armura ei strălucind în soare. Iar când ajunse la palat, Credința văzu cum toată lumea era cuprinsă de panică. Gândul zburase peste tot strigând:

— Regele a murit! A fost mâncat de dragon!

Iar când au văzut-o pe Credință, oamenii s-au strâns laolaltă și au spus:

— Credem că regele chiar s-ar putea să fi murit mâncat de dragon! Tu știi ceva? Ce ne poți spune? Iar Credința, rădașcă, s-a ridicat dreaptă și mândră:

— Vă pot spune aceasta. Am văzut dragonul. L-am văzut și pe rege. Regele și-a tras spada și a pornit prin fum și a dispărut. De atunci nu l-am mai văzut.

— Dar este mort? a strigat poporul.

— Cred că este mort, a zis rădașcă.

Ei bine, când au auzit una ca asta oamenii au căzut în genunchi și au izbucnit în lacrimi.

Îți amintești că erau trei prieteni pe deal în acea zi, iar când Gândul și Credința au plecat la palat, l-au lăsat singur pe Adevăr. Și, pe când stătea el așa întrebându-se ce să facă, fumul de dedesubt s-a risipit. Apoi, a auzit un mormăit. Dragonul vorbea și nu peste mult l-a și văzut. Era acolo dând mâna cu regele și zâmbindu-i. Adevărul l-a auzit spunând:

— Mulțumesc, Măria ta! Bucata aceea ce os îmi provoca atâta durere, de nu-ți pot spune.

Se pare că dragonul mâncase o capră cu o zi înainte și o bucată de os îi rămăsese prinsă în gingii, chiar între dinți. Regele o văzuse când dragonul răcnise la el. Astfel, dispăruse în fum, dragonul deschisese gura, iar regele scosese osul cu spada lui. Acum cei doi erau prieteni buni.

Imediat ce a aflat acestea, Adevărul a dorit să anunțe la palat. Și a pornit într-acolo. Dar Adevărul era un melc. I-a luat *foarte mult timp să ajungă acolo, dar a reușit până la urmă și i-a găsit pe oameni plângând. Credeau că regele murise demult. Adevărul le-a spus toată povestea și ei l-au ascultat.*

Unii dintre ei nu l-au crezut, dar Adevărul le-a zis:

— Regele va ajunge în curând aici. Poate mă veți crede atunci.

Imediat ce a spus acestea s-au auzit bătăi de aripi; dragonul venea în zbor cu regele pe spatele lui ca un băiat pe spatele unui măgar. Era fericit cum numai un rege poate fi. Și dragonul era fericit pentru că, pentru prima dată în viața lui, avea un prieten.

Regele i-a mulțumit Adevărului pentru că le spusese oamenilor întreaga poveste. I-a ocărât pe aceia care nu îl crezuseră și le-a spus că sunt niște neghiobi. Le-a spus oamenilor lui să țină minte că trebuie să aștepte adevărul, pentru că este un melc.

Apoi, regele a dat o petrecere pentru toată lumea, care a ținut douăsprezece zile și douăsprezece nopți, iar eu știu povestea, pentru că am fost acolo. La sfârșitul ei, regele, oamenii lui, Adevărul și dragonul au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— De ce îi place așa mult lui Carmenero povestea asta? întrebă Barkbelly.

Jewel termină de depănat ghemul.

— Asta o știu doar eu și o poți ghici doar tu, zâmbi ea. Gândește-te!